

Van Karel de Grote tot Roely Klok

April 2019

GENERATIE 39

239981560000 **Karel der FRANKEN** (DE GROTE), Koning der Franken 768-814, Koning der Longobarden 774-814, Rooms Duits Keizer(800-814), geboren op 02-04-0742 te Ingelheim. *Geboren als voorkind (voor het huwelijk van zijn ouders!). De plaats van de geboorte is niet zeker, maar berust op latere traditie, overleden op 28-01-0814 te Aken op 71-jarige leeftijd. Begraven in de domkerk, begraven te Aken, -Karel de Grote (Duits: Karl der Große; Frans en Engels: Charlemagne; Latijn: Carolus Magnus of Karolus Magnus) (vermoedelijk Herstal, waarschijnlijk 2 april 747 of 748[1] – Aken, 28 januari 814[2]), afkomstig uit het geslacht der Karolingen, was vanaf 9 oktober 768 koning der Franken[3] en vanaf 25 december 800 keizer van het Westen.*

Deze kleinzoon van Karel Martel kreeg reeds tijdens zijn leven de bijnaam “de Grote” en geldt sinds de middeleeuwen als een van de belangrijkste heersers van het Westen. Het Frankische Rijk kende onder hem zijn grootste omvang. Met zijn kroning door paus Leo III op eerste kerstdag 800 in Rome, werd het keizerschap in West-Europa in ere hersteld. Op initiatief van keizer Frederik Barbarossa werd Karel de Grote op 29 december 1165 door de tegenpaus Paschalis III heilig verklaard.[4] Reeds in het epos Karolus Magnus et Leo Papa (eind 8^e eeuw) werd hij tot “Pater Europae” (“Vader van Europa”) uitgeroepen.[5] Karel de Grote wordt beschouwd als een persoonlijkheid die het collectief Europees historisch bewustzijn heeft vormgegeven.[6]

Zowel de Duitsers als de Fransen voeren het begin van hun nationale geschiedenis terug tot Karel de Grote. De stad Aken stelde in 1949 als erkenning voor zijn verdiensten de Internationale Karelsprijs Aken in, die jaarlijks wordt uitgereikt.[7]

**Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Karel_de_Grote [14-06-2014], zoon van [Pepijn \(de Korte\) der FRANKEN](#) (zie 479963120000) en [Betrada van LAON \(Bertha met de grote voeten\)](#) (zie 479963120001).*

Gehuwd (1) op 29-jarige leeftijd op 30-04-0771 te Aken met [Hildegard van de VINZGOUW](#) (zie 239981560001), zie *ES NF Band I.1 Tafel 4*.

Gehuwd (2) ??-10-0783 met **Fastrade**, geboren ??-??-0764, overleden op 10-08-0794.

Gehuwd (3) vóór 0796 met **Luitgard d’ALÉMANIE**, dochter van [Luitfrid II van SUNDGAU\(von der OBER-ELSSASS\)](#) (zie 239981559940) en [Hiltrude van WORMSGAU](#) (zie 239981559941).

Gehuwd (4) met **Himiltrud**.

Gehuwd (5) met **Desiderata van LONGOBARDIË**, geboren 750, dochter van [Desiderius van LANGOBARDEN](#) (zie 959926239918).

Gehuwd (6) met **Madelgarde**.

Gehuwd (7) met **Gerswinde**.

Gehuwd (8) met **Regina**.

Gehuwd (9) met **Addelinde**.

Uit het eerste huwelijk:

1. **Rotrud**, geboren circa 0775, overleden op 06-06-0810.

Gehuwd met **Rorich 1 van MAINE**, Graaf van Rennes(819) en Maine(832), geboren circa 0775, overleden circa 0832, begraven te Glanfeuil, *abdij, -Rorico van Maine (ca. 790 – 16 juni 839/840), ook Rorgon, was een Frankische hoveling en bestuurder.*

Rorico was hoveling van Karel de Grote en Lodewijk de Vrome. Lodewijk benoemde hem in 819

tot graaf van Rennes. In 824 stichtte Rorico de Abdij van Glanfeuil in het dorp Saint-Maur-sur-Loire (in de gemeente Le Thoureil) die volgens andere bronnen al in de 6^e eeuw zou zijn gesticht door de heilige Sint-Maurus. Rorico werd in 832 graaf van Maine en deed in 833 en 839 schenkingen aan de Abdij van Glanfeuil, waar hij ook is begraven.

Rorico was zoon van Gauzelin en Aldetrude, die alleen bekend zijn uit zijn schenkingsaktes.

*In zijn tijd aan het hof was hij minnaar van Rotrudis, dochter van Karel de Grote en Hildegard. Karel stond niet toe dat zijn dochters met edelen huwden, maar had geen bezwaar tegen hun liefdesrelaties. Zoon van **Gauzelin I van MAINE** en **Aldetrude**. {Hij was ook ooit gehuwd met **Blichildis**.}*

2. [Karloman\Pippijn](#) (zie 239981559982).
3. [Lodewijk I \(Pius \(de Vrome\)\)](#) (zie 119990780000).
4. **Bertha**, geboren circa 0780, overleden circa 0829.
Gehuwd circa 0800 met **Angilbert ANGILBERTIS?** Geboren circa 0780, 2verladen circa 0814.
Graaf van onbekende herkomst.
5. **Karel** (De Jongere), Koning van Neustrië(788-811), geboren 772/773, overleden 811.
6. **Adalhaid** (Adalais), geboren 773/774, overleden 07/08-774 te Zuid-Gallië.
7. **Lotharius**, geboren jun/aug778, overleden 779 te Chasseneuil.
8. **Gisela**, geboren vr mei 781, overleden na 800.
9. **Hildegard**, geboren circa 782, overleden juni 783.

Uit het tweede huwelijk:

10. **Theodrada**, abdis van Argenteuil(voor 814), geboren circa 785, overleden 09-01-08.. te Schwarzach am Main (klooster), *844 of 853*.
11. **Hiltrude**, geboren circa 787, overleden na 800.

Uit het vierde huwelijk:

12. **Pippijn** (met de bochel).

Uit het 6e huwelijk:

13. **Ruothild**, abdis van Faremoutiers, overleden op 24-03-0852.

Uit het 7e huwelijk:

14. **Adaltrude**.

Uit het 8e huwelijk:

15. **Drogo**, geestelijke(818), abt van Luxeuil(820), bisschop van Metz(823), aartsbisschop en aartskeppelaan(834), geboren op 17-06-0801, overleden op 08-12-0855 op 54-jarige leeftijd.
16. **Hugo**, geestelijke(818), monnik in de abdij van Charroux, abt van Saint-Quentin(822/823), abt van Saint-Bertin(836), aartskanselier van Lodewijk de Vrome(834-840).

Uit het 9e huwelijk:

17. **Theoderich**, geestelijke(818), geboren 807, overleden na 818.

Kinderen:

18. **Hruodhaid**, geboren circa 787, overleden na 800.

239981560001 **Hildegard van de VINZGOUW**, Frankisch koningin(771-783), geboren circa 0758, overleden op 30-04-0783, begraven te St. Arnoul de Metz, *-Hildegard (Swaben, 4 mei 758 – Thionville, 30 april 783) was een dochter van de belangrijke Frankische edelman Gerold van de Vinzgau en Emma. In 771 werd zij de derde vrouw van Karel de Grote. Ze is begraven in de abdij van St Arnulf te Metz.*

Karel wilde haar zo graag tot vrouw dat hij zijn vorige vrouw zonder geldige aanleiding verstootte en daarmee ook zijn bondgenootschap met de Longobarden om zeep hielp – maar het politieke belang van Hildegard als lid van een prominente Schwabische familie was misschien groter. Ook was Hildegard volgens heersende opvattingen te jong om te trouwen (ze was 13) en zeker te jong om direct al kinderen te krijgen (ze kregen hun eerste kind toen ze 14 was). Hun huwelijk werd dan ook

algemeen als ongeldig beschouwd totdat de paus als wederdienst voor de politieke hulp van Karel in 774 (dus na 3 jaar) het huwelijk alsnog erkende. Hildegard volgde Karel op de meeste van zijn tochten en kreeg ook een aantal kinderen in Italië, Saksen en Aquitanië. Na 12 jaar huwelijk en 9 zwangerschappen stierf Hildegard in het kraambed. Kort voor haar dood heeft ze nog een schenking gedaan aan de abdij van St Arnulf in Metz, ook Karel schenkt deze abdij een hof op de dag na haar overlijden en Hildegard werd daar begraven.

Zij richtte vele kloosters en kerken op. Zo stichtte zij onder meer de abdij van Kempten. Hildegard is zalig verklaard. Haar feestdag is op 30 april. Zij is de patroon van de zieken.

**Bron: [http://nl.wikipedia.org/wiki/Hildegard\[14-06-2014\]](http://nl.wikipedia.org/wiki/Hildegard[14-06-2014]), dochter van [Gerold I van KRAICHGOUW \(Van de Vinzgouw\)](#) (zie 479963120002) en [Emma van ALEMANIE/VAN LAHNGOUW](#) (zie 479963120003), zie ES NF Band I.1 Tafel 4.*

Uit dit huwelijk: 9 kinderen (zie onder [239981560000](#)).

GENERATIE 38

239981559982 **Karloman\Pippijn der FRANKEN**, Koning van Italië(781-810), geboren circa 0777, gedoopt op 15-04-0781 te Rome (getuige(n): Paus Hadrianus), overleden op 08-07-0810, *aan de pest*, begraven op 11-07-0810 te Milaan (S. Ambrogio), *-Koning van Italië(gezalfd door paus Hadrianus op 15 april 781 te Rome)*

-Pepijn van Italië, bij geboorte oorspr. Karloman, (april 777 – 8 juli 810) was de tweede zoon van Karel de Grote met zijn vrouw Hildegard (na Karel de Jongere en bastaardzoon Pepijn met de Bult). Hij was koning (bestuurder en militair bevelhebber) van Italië binnen het rijk van zijn vader.

In 781 bezocht Karel Italië, officieel als bedevaartganger, maar mede om er orde op zaken te stellen en het land beter onder Karolingisch gezag te brengen. Hij benoemde er op 15 april zijn zoon Karloman (Pepijn) als koning. Hij brak met opzet met de traditie door hem tot koning van Italië te maken en niet van het nog maar net veroverde Lombardije, hoewel Karloman zich wel vestigde in de oude hoofdstad van de Longobarden, Pavia. Deze benoeming maakte deel uit van de politiek van Karel om het bestuur en de militaire organisatie van zijn rijk te decentraliseren, zodat ook tijdens zijn afwezigheid het rijk adequaat kon worden verdedigd. Karloman was bij zijn benoeming 8 jaar oud en zijn taken werden uitgevoerd door belangrijke hovelingen, zoals abt Adelard van Corbie en hertog Erik van Friuli. Na de mislukte opstand van Karlomans halfbroer Pepijn met de Bult in 792, viel die in ongenade. Karloman werd door de paus opnieuw gedoopt met de naam Pepijn.

De belangrijkste gebeurtenissen tijdens het bewind van Pepijn:

791 veldtocht tegen de Avaren langs de Drava

793 onderdrukt een opstand van Benevento

795-6 oorlog tegen de Avaren. Met hulp van de Kroatische leider Vojnomir wist hij door te dringen in het gebied tussen Tisa en Donau (nu Hongarije) waar het Avarse hoofdkwartier, de Ring, gelegen was. Het werd verwoest. Pepijn keerde terug met zoveel goud en zilver dat Einhard beweert dat dit de meest winstgevende onderneming van de Franken ooit was.

797 veldtocht tegen de Slaven aan de oostgrens

799 neemt deel aan de veldtocht tegen de Saksen

Veroverd Corsica op de Moren

810 Onderwerpt Istrië en de steden aan de Dalmatische kust, slaagt er niet in Venetië te veroveren

In 806 verdeelde Karel de Grote zijn rijk onder zijn zoons in de Divisio regnorum om na zijn dood onenigheid onder zijn erfgenamen te voorkomen. Aan het al bestaande gebied van het Italiaanse koninkrijk voegde hij Beieren, Karinthië en de helft van Alemannië toe. Vreemd genoeg werd er niet gezegd wat er met de keizerstitel ging gebeuren, mogelijk omdat er daarover met Byzantium nog steeds onenigheid was. Het zou echter allemaal anders lopen.

Pepijn stierf voortijdig in 810, na een ziekte (vermoedelijk malaria). Met instemming van Karel de Grote volgde diens bastaardzoon Bernhard hem op als koning van Italië. Ook Pepijns oudere broer, Karel, stierf voortijdig. De keizer maakte daarom zijn derde wettige zoon Lodewijk tot zijn enige erfgenaam, met inbegrip van de keizerstitel. De bedoeling was dat Bernhard van Italië -die dus als opvolger voor de keizerstitel gepasseerd werd- zijn oom net zo trouw zou dienen als Pepijn zijn vader gediend had, maar dat bleek al snel een vrome wens.

**Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Pepijn_van_Itali%C3%AB [14-06-2014], zoon van [Karel der FRANKEN \(DE GROTE\)](#) (zie 239981560000) en [Hildegard van de VINZGOUW](#) (zie 239981560001).*

Gehuwd circa 0795 met

*239981559983 **nn van ITALIE?** Geboren circa 0780, overleden circa 0810, onbekende vrouw!*

Uit dit huwelijk:

- 1. **Bernhard** (van Vermandois), Koning van Italië (vanaf september 813), geboren circa 0797, overleden op 17-04-0818, *zijn ogen uitgestoken en aan de gevolgen overleden, -Opgevoed in een klooster te Fulda.*
*-Bernhard (797 – 17 april 818) was een onwettige zoon van koning Pepijn van Italië en volgde zijn vader op als koning van Italië in 813.**

Bernhard werd in zijn jeugd opgevoed in de abdij van Fulda. In 812 werd hij meerderjarig en werd hij benoemd tot gouverneur van Italië, begeleid door abt Adelhard van Corbie, adviseur en neef van Karel de Grote. Een jaar later werd hij in Aken tot koning van Italië gekroond, als opvolger van zijn vader – wat bijzonder is omdat hij een onwettige zoon was. In de eerste jaren van zijn bestuur was hij een trouwe vazal van Karel de Grote en Lodewijk de Vrome. In 815 onderzocht hij de moorden in een conflict tussen paus Leo III en diens tegenstanders uit adellijke Romeinse families.

In 817 stelde Lodewijk de Vrome de Ordinatio Imperii op. Bernhard werd daarin niet expliciet als koning van Italië genoemd en was daardoor bang dat hij zijn positie zou verliezen. Daarop werden er aan zijn hof plannen gemaakt voor het uitroepen van een onafhankelijk koninkrijk. Bernhard bezette de Alpenpassen. Lodewijk de Vrome trok met een leger naar Chalon-sur-Saône en Bernhard begreep dat zijn positie onhoudbaar was, zeker toen enkele van zijn aanhangers hem verlieten. Bernhard kreeg bericht dat Lodewijk hem wilde begenadigen. Bernhard ging naar Lodewijk in Chalons en daar bleek dat hij geen keuze had dan zich met zijn aanhangers over te geven. In 818 werd Bernhard te Aken ter dood veroordeeld maar de straf werd verzacht tot het uitsteken van de ogen (met een roodgloeiend mes). Twee dagen na de straf bezweek Bernhard alsnog na een ondragelijk lijden. De aanhangers van Bernhard verloren allen hun bezittingen en titels, de leken werd de ogen uitgestoken en de geestelijken werden opgesloten. Sommigen, o.a. de gerespecteerde bisschop Theodulf van Orléans stierven daarna verdacht snel. Lodewijk was daarna bevreesd voor nieuwe opstanden en dwong zijn nog steeds trouwe halfbroers om in het klooster te treden.

Lodewijk werd gekweld door wroeging over de dood van Bernhard en Theodulf. Zijn gedrag in de nasleep van deze crisis, inclusief een publieke schuldbelijdenis, deed ernstige afbreuk aan zijn prestige als vorst.

Bernhard was getrouwd met Kunigonde van Laon. Zij stichtte het nonnenklooster van San Allessandro in Parma. Volgens sommige bronnen zou ze de dochter zijn van Heribert van Orange,

zoon van Willem van Gellone, maar deze theorie is alleen gebaseerd op de prominente, en anders moeilijk te verklaren, plaats van de naam Heribert onder de graven van Vermandois, de afstammelingen van hun zoon. Bernard en Kunigonde waren ouders van Pepijn van Saint Quentin.

*Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Bernhard_van_Itali%C3%AB [14-06-2014].

Gehuwd circa 0814 met **Kunigunde van LAON**, geboren circa 0800, overleden na 0835. Mogelijk dochter van Heribert van Orange.

2. **Aeda** (zie 119990779991).

3. **Adelheid** (Adèle).

Gehuwd met **Lambert**, Graaf van Nantes en hertog van Spoleto.

GENERATIE 37

119990779990 **Billung**, princeps, zoon van **Bernhard** (zie 239981559980) en **Christina** (zie 239981559981).

Gehuwd (1) met **Adela van HERFORD**, dochter van **Hadrianus (Adrian) van ORLEANS (van Kraichgouw)** (zie 239981560004) en **Waldrade van HORNBAACH** (zie 239981560005).

Gehuwd (2) met **Aeda der FRANKEN** (zie 119990779991).

Uit het tweede huwelijk:

1. **Oda van BILLUNG?** (zie 59995389995).

119990779991 **Aeda der FRANKEN**, geboren 798, dochter van **Karloman\Pippijn der FRANKEN** (zie 239981559982) en **nn van ITALIE?** (zie 239981559983).

Uit dit huwelijk: 1 kind (zie onder [119990779990](#)).

GENERATIE 36

59995389994 **Liudolf I van SAKSEN**, Graaf in Bardengouw, Eichsfeld en Saksen(844-866), Hertog in Saksen, geboren 805/806, overleden op 12-03-0866, *-stichter van Gandersheim Liudolf (vóór 806 – 11 maart 866) is vanaf 840 vermeld als graaf in Saksen. In 845 bezocht hij met zijn vrouw de paus in Rome, om zijn steun te vragen voor de oprichting van een vrouwenklooster. Dat klooster werd door hen gesticht in 852 in Brunnshausen, en zou later naar Gandersheim worden verplaatst. Vanaf 850 wordt hij ook genoemd als hertog van de Oost-Saksen (Latijn: dux orientalis Saxonum), hij vocht tegen de Slaven en de Vikingen. Zijn persoonlijke bezittingen lagen ook in het oosten van Saksen. Liudolf is begraven in zijn eigen klooster in Brunnshausen.*

Het geslacht van de Liudolfingen (ook de Ottonen) is naar hem genoemd, omdat hij er de oudste met zekerheid bekende vertegenwoordiger van is. Er wordt echter algemeen vanuit gegaan dat zijn ouders de graaf Bruno van Saksen (geb. ca. 770) en Auda (geb. ca. 780) waren, de ouders van Bruno zijn dan de krijgsheer Bruno van Engern (geb. ca. 725) en Gisla van Verla (geb. ca. 735).

Liudolf was gehuwd met Oda (ca. 806 – 17 mei 913), dochter van de princeps van Billung (Billungers) en Aeda, dochter van Pepijn van Italië en dus kleindochter van Karel de Grote. Oda stichtte in 885 het klooster van Calbe an der Milde en werd meer dan 100 jaar oud. Liudolf en Oda hadden twaalf kinderen.

*Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Liudolf_van_Saksen [08-05-2015], zoon van **Asig I van SAKSEN** (zie 119990779988) en **Ida van SAKSEN (De Jongere)** (zie 119990779989).

Gehuwd met

59995389995 **Oda van BILLUNG?** Geboren 805/806, overleden op 17-05-0913, -stichtte het klooster van Calbe an der Milde, dochter van [Billung](#) (zie 119990779990) en [Aeda der FRANKEN](#) (zie 119990779991).

Uit dit huwelijk:

1. **Bruno I** (Brun), Hertog van Saksen(866-880), geboren 830-840, overleden op 02-02-0880 te Bij Hamburg. *Gesneuveld tegen de Denen.*
Gehuwd met **Liutgard**, dochter van **Arnulf**.
2. [Otto I \(De Doorluchtige\)](#) (zie 29997695004).
3. **Thankmar van CORVEY**, abt van Corvey(877-879).
4. [Liutgard](#) (zie 29997694997).
5. **H. Hathumod van GANDERSHEIM** (Van Brunshausen), abdis van Gandersheim(852-874), overleden op 29-11-0874.
6. **Gerberga**, abdis van Gandersheim(874-897), overleden op 05-11-0897.
7. **Christina**, abdis van Gandersheim(879-919), overleden op 01-04-0919.
8. **Enda(Oda)**, overleden voor 874.
Gehuwd met **Lothar I van STADE**, Graf von Stade, overleden op 02-02-0880 te Hamburg. *Gesneuveld tegen de Noormannen, -Lothar I (840-880), Count of Stade, possibly a descendant of Saxon leader Widukind.*

Lothar was one of the twelve counts killed in the Battle of Ebstorf (also called the Battle of Lüneburg Heath) which pitted the army of Louis III of France against the Great Heathen Army of Norsemen. This battle was documented in the Annals of Fulda. The Catholic Church recognizes those killed as the Martyrs of Ebsdorf whose feast day is 2 February.

Lothar married Oda of Saxony, possibly the daughter of Liudolf, Duke of Saxony.

**Bron: https://en.wikipedia.org/wiki/Lothar_I,_Count_of_Stade [04-11-2017].*

GENERATIE 35

29997695004 **Otto I van SAKSEN** (De Doorluchtige), Hertog van Saksen(880-912), lekenabt van Hersfeld(908), Graaf van de Thüringgau(879), geboren 836, overleden op 30-11-0912 te Wallhausen, begraven te Gandersheim, -*Otto I van Saksen (ca. 850 – 30 november 912), de Illustere, was hertog van hertogdom Saksen en legde de basis voor de macht van de Ottonen.*

Otto was een zoon van Liudolf van Saksen en van Oda van Billung. In 877 was hij graaf van de Thüringgau. In 880 volgde hij zijn broer Bruno op, die was gesneuveld tegen de Denen, als hertog van Saksen. Daarmee was hij de eerste die Saksen als erfopvolger bestuurde. Hij had uitstekende relaties met de verschillende koningen en verkreeg zo steeds grotere bevoegdheden en regeerde uiteindelijk praktisch als een zelfstandig vorst in Saksen. Hij was Arnulf van Karinthië zeer behulpzaam bij diens Italiaanse krijgstochten en werd volgens sommige bronnen in dat jaar tot stadhouder van Milaan benoemd. Otto werd ook de opvoeder van Arnulfs zoon Lodewijk IV.

In 897 verwierf Otto nog het graafschap Eichsfeld. In 898 woonde hij de landdag van koning Zwentibold bij in Aken. En het jaar daarna steunde hij de mislukte oorlog van koning Arnulf tegen de Slaven. Daarna onderwierp hij op eigen kracht de aangrenzende Slavische stammen en legde hun een schatting op, en sloeg aanvallen van de Hongaren af. De invallen van de Hongaren leidden ertoe dat steeds meer Saksische en Thüringse edelen zich onder zijn bescherming stelden. In 908 werd Otto voogd van Hersfeld. In datzelfde jaar nam hij ook de eigendommen van de overleden markgraaf Burkhart van Thüringen in bezit, zonder daarover zelfs maar met het hof van de koning te overleggen.

Nadat Lodewijk IV in 911 zonder erfgenaam overleed, werd aan Otto de koningskroon aangeboden maar hij weigerde wegens zijn leeftijd. In plaats daarvan steunde hij de kandidatuur van Koenraad I van Franken.

Otto is begraven in de kloosterkerk van Gandersheim.

*Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Otto_I_van_Saksen [09-05-2015], zoon van [Liudolf I van SAKSEN](#) (zie 59995389994) en [Oda van BILLUNG?](#) (zie 59995389995).

Gehuwd 876 met

29997695005 **Hadwig van BABENBERG**, Hertogin van Saksen, geboren 853, overleden op 24-12-0903, dochter van [Hendrik van BABENBERG](#) (zie 59995390010) en [Ingeltrud van FRIULI](#) (zie 59995390011).

Uit dit huwelijk:

1. [Heinrich van SAKSEN LUDOLF \(De Vogelaar\)](#) (zie 14998847502).
2. **Liudolf**, geboren 0876-0878 te Wittenberg (Saksen), overleden voor 912, vr 30-11-912.
3. **Thankmar**, geboren voor 876, overleden voor 912, vr 30-11-912.
4. **Liutgard**, Abdis van Gandersheim(919-923), overleden op 21-01-0923.
5. **Oda**, Gravin in Metzgouw, Koningin van Lotharingen, geboren 875-880, overleden na 952, na 02-07-952.

Gehuwd (1) 0897 te Worms met **Zwentibold der FRANKEN**, Koning van Lotharingen(895-900), geboren circa 0870, overleden op 13-08-0900 te aan de Maas gesneuveld. *Koning van Lotharingen. Zoon van Arnulf der FRANKEN.*

Ondertrouwd (2) 0900 met **Gerhard I van METZGOUW**, Graaf in Metzgouw en Moezeland, geboren 870, overleden op 22-06-0910, *-Gerard van de Metzgau (ca. 875 – 22 juni 910) was graaf van Metz [1]die samen met zijn broer tevergeefs probeerde om de macht over Lotharingen te verwerven.*

Gerard kwam in 897 in conflict met koning Zwentibold van Lotharingen. Die ontnam hem eerst zijn positie maar Gerard en Zwentibold verzoenden zich weer. Het conflict was echter niet opgelost en Gerard en zijn broer Matfried (graaf van de Eifel) namen de leiding op zich van een opstand, en versloegen en doodden Zwentibold in 900 in een veldslag bij Susteren. Gerard trouwde direct met Zwentibolds weduwe Oda van Saksen (ca. 880 – na 952), een dochter van Otto I van Saksen, maar het lukte Gerard en Matfried niet om hun gezag over Lotharingen te vestigen. In 903 werd Gebhard van Franconië tot hertog van Lotharingen benoemd. Gerard was in 906 in conflict met een graaf Koenraad, vermoedelijk Koenraad I van Franken (een neef van Gebhard) die door Koenraad de Oudere (een broer van Gebhard) met een leger was gezonden om Gebhard te ondersteunen. Gerard sneuvelde in 910 in gevecht met een Beiers leger.

Gerard was zoon van Adelhard van Metz (ca. 850 – 2 januari 890), graaf van Metz en lekenabt van Echternach, die zoon was van Adalhard de Seneschalk, en van een dochter van Matfried van de Eifelgouw (ca. 820 – na 18 september 882). Matfried wordt in 843 al genoemd als graaf van de Eifelgouw en in 877 staat hij op een lijst van edelen die de koning van West-Francië zullen bijstaan als die de Maas zou oversteken.

*Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Gerard_van_de_Metzgau [16-11-2014], zoon van **Adalhard II van METZGOUW**, Graaf in Zülpichgouw, en van Metzgouw en Moezelgouw, Lekenabt van Echternach, en **Lantswint van EIFELGOUW**.

Gehuwd (3) na 0910 met **Eberhard van de OBERLAHNGAU**.

Gehuwd (4) met **Wido**, Graf im Thüringen, geboren 915.

6. **Barbara**.

GENERATIE 34

14998847502 **Heinrich van SAKSEN LUDOLF** (De Vogelaar), Hertog van Saksen(912-936) en Koning van het Duitse Rijk(919-936), geboren circa 0876. *In de vroege jaren 930 vermeerdert zich het aantal vermeldingen van adellijke groepen in de gedenkboeken van grote kloosters, zoals de abdijen van Sankt Gallen, Reichenau, Remiremont of Fulda. De gebedsverbroederings bevordert en het eenheidsgevoel en de neiging om de vrede te bewaren onder de adellijke families van het rijk. De tegelijkertijd ingevoerde intensivering van het de monastieke gebedsdienst gold echter ook als een morele voorbereiding op de oorlog [26] Na de jarenlange voorbereidingen weigerde Hendrik de Hongaarse gezanten waarschijnlijk in 932 hun jaarlijkse tribuut. Daarop verschenen de Magyaren begin maart 933 aan de grenzen van Saksen en Thüringen. Hendrik had het begin van de strijd op de dag van de Heilige Longinus bepaald. Hij wilde blijkbaar de zegebrengende kracht van de recent verworven, en aan de heilige Longinus toegeschreven Heilige Lans in het middelpunt plaatsen van het verzoek om goddelijke bijstand.[27]*

Op 15 maart 933 versloeg Hendriks leger de Magyaren in de slag bij Riade, een niet met zekerheid geïdentificeerde plaats, die waarschijnlijk aan de rivier de Unstrut lag. Hendrik maakte optimaal gebruik van het landschap: moerassen beperkten de bewegingsvrijheid van de Hongaarse cavalerie (die normaal snel aanviel en weer terugtrok) waardoor de zware cavalerie van Hendrik de gelegenheid kreeg een daadwerkelijk gevecht met ze aan te gaan en zij te verslaan. Aan deze slag zouden, zo denkt het merendeel van de onderzoekers, alle volkeren (gentes) hebben deelgenomen, die op dat moment deel uitmaakten van de Oost-Frankische rijk; dat wil zeggen Beieren, Zwaben, Franken, Lotharingers, Saksen en Thüringers.[28] Volgens de kroniekschrijver Flodoard van Reims zouden tijdens deze slag 36.000 Magyaren het leven hebben gelaten. Dit aantal geldt in het onderzoek echter als weinig geloofwaardig.[29]

Vooraf aan de hand van deze overwinning van Hendrik op het slagveld accentueerde Widukind de nabijheid van de koning tot God. Na deze overwinning zou het leger Hendrik hebben geprezen als "vader des vaderlands en imperator".[30] Hendrik lijkt door deze overwinning bevestigd als de door God bekrachtigde leider van het rijk en als beschermer van de Christenheid. De betekenis van deze overwinning wordt geïllustreerd door dankdiensten en de misschien door de koning zelf verordende notitie op 15 maart in de liturgische manuscripten: "Koning Hendrik, die de Magyaren versloeg". De overwinning op de Magyaren liet Hendrik op een muurschildering in de troonzaal van de Merseburgerpalts vereeuwigen. Na Hendriks dood een paar jaar later viel Merseburg echter toe aan zijn zoon Hendrik I en werd bijgevolg met wandschildering en al aan de heerschappijrepresentatie onttrokken.

Pas na deze overwinning zou Hendrik op grote schaal buiten Saksen verblijven en hofdagen organiseren.

Door een aanval in 934 bracht Hendrik de Deense koning Knoet, die tot Haithabu, vlak bij het huidige Schleswig heerste, tot onderwerping. De Denen werden gedwongen om tribuut te betalen en Knoet werd gedwongen om het Christelijk geloof aan te nemen.

In 935 vond in Ivois aan de Chiers. op de grens van het West- en Oost-Frankische Rijk een driekoningstreffen plaats. Hendrik hernieuwde en bekrachtigde zijn vriendschapsbanden met de Bourgondische koning Rudolf II van Bourgondië en de West-Frankische koning Rudolf I van Frankrijk.

Tegen het einde van zijn leven zou Hendrik volgens Widukind een expeditie naar Rome hebben gepland, maar dit zou door ziekte niet zijn door gegaan.[31]

Tegen het einde van het jaar 935 kreeg Hendrik tijdens een jachtpartij in de Harz vermoedelijk een

beroerte. Hij herstelde echter nog zozeer dat hij een rijksdag kon beleggen. In de vroege zomer van 936 vond er in Erfurt overleg plaats over de toestand van het Rijk (de statu regni). Hendrik raadde de rijksgraven dringend aan om Otto als zijn opvolger te kiezen. Na deze aanbeveling van Otto als zijn opvolger bedacht Hendrik zijn overige zoons met land en kostbaarheden (praedia cum thesauris).[32] Vanuit Erfurt begaf Hendrik zich naar Memleben. Daar kreeg hij op 2 juli 936 een nieuwe beroerte, waaraan hij overleed.

Na zijn dood kwam zijn oudste zoon Thankmar in opstand tegen Otto I, die de koningstitel had gekregen. De opstand werd zonder veel moeite onderdrukt, waarbij Thankmar werd vermoord.

Later zou Hendrik een populaire figuur worden in de Duitse romantiek (stroming), en nog later in de periode van het nationaalsocialisme in kringen van de SS.

*Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Hendrik_de_Vogelaar [09-05-2015], overleden op 02-07-0936 te Memleben, begraven te Quedlinburg, abdij, gesticht door Mathilde. -Hendrik I de Vogelaar (Duits: Heinrich der Vogler/der Finkler, Latijn: Henricius Auceps) (rond 876 – Memleben, 2 juli 936) was vanaf 912 hertog van Saksen en vanaf 919 tot zijn dood koning van Duitsland. Hij was de grondlegger van de Ottoonse dynastie van Saksische koningen en keizers. Hij wordt algemeen gezien als de stichter en de eerste koning van de middeleeuwse Duitse staat, die voordien bekendstond als het Oost-Frankrijk. Als fervent jager verkreeg hij de bijnaam "de Vogelaar",[1] naar men zegt omdat hij net zijn vogelnetten aan het repareren was toen hij de boodschap ontving dat hij tot koning was gekozen.[2]

Hendrik was een zoon van de Saksische hertog Otto I en diens vrouw Hedwig van Babenberg, de dochter van Hendrik van Babenberg en (mogelijk van) Ingeltrude van Friuli. Via deze laatste was hij mogelijk een achter-achter-achterkleinzoon van Karel de Grote. Via zijn vaders kant is dat zeker. Otto I was namelijk, via Oda Billung (820-913), een kleinzoon van Aeda Pepijnsdochter van Italië (798-855). Zij was de dochter van Pepijn (777-810) (Karloman, koning van Italië), de zoon van Karel de Grote (748-814).

Hendriks grootvader Liudolf van Saksen wordt als comes (graaf) meerdere keren in de bronnen genoemd. Hij had als zodanig de taak de koninklijke rechten in een bepaalde gouw (een graafschap), een comitatus uit te oefenen.[3] De landgoederen van de Liudolfingen lagen op de westelijke uitlopers van de Harz in Leine en Nette met Gandersheim, Brunshausen, Grone en mogelijk Dahlum en Ahnhausen.[4] Deze rijkdom dankte het geslacht voor een groot deel aan zijn nauwe band met het Karolingische koningen van het Oost-Frankische Rijk. Deze band was ontstaan doordat de voorouders van Liudolfs in de Saksenoorlogen van Karel de Grote partij hadden gekozen voor de Frankische, Karolingische kant. De belangrijkste plaatsen van hun heerschappij en de centra van hun familiale Memoria vormde de abdij voor vrouwelijke religieuzen, die eerst in Brunshausen, maar vanaf 881 in het nabijgelegen sticht Gandersheim gevestigd was. Van de nauwe relatie van de Liudolfingen met het sticht Gandersheim getuigen tal van schenkingen en stichtingen.

Hendrik de Vogelaar huwde twee keer.

In 906 huwde hij voor de eerste keer met Hatheburg, dochter van Erwin, graaf van Merseburg. Drie jaar later, na de geboorte van een zoon, Thankmar, eindigde dit huwelijk in een scheiding.

Op 19 september 909 huwde hij Mathilde van Ringelheim, een dochter van Diederik, graaf van Westfalen en Reginhilde. Hendrik werd begraven in de abdij van Quedlinburg, die was gesticht door Mathilde.

Na de dood van zijn vader in 912 volgde hij hem op als hertog van Saksen. Hij kwam direct in conflict met koning Koenraad I die weigerde hem in alle functies van zijn vader te bevestigen, terwijl Hendrik op zijn beurt weigerde om Koenraad als koning te erkennen. Het conflict concentreerde zich in Thüringen. In 915 versloeg Hendrik Eberhard, de broer van Koenraad, bij Marsberg en viel het

hertogdom Franken binnen. Later dat jaar wisten Hendrik en Koenraad een vrede te sluiten in Göttingen.

Koenraad wees op zijn sterfbed (eind 918) Hendrik aan als zijn opvolger. In mei 919 werd hij in Fritslar door de edellieden van Frankenland en Saksen als koning gekozen. De twee andere machtige hertogdommen, Zwaben en Beieren, erkenden hem echter niet als koning: Beierse en Oost-Frankische edellieden verkozen Arnulf, hertog van Beieren, tot koning. Arnulf was een stiefzoon van Koenraad en een verwant van de vroegere koning Arnulf van Karinthië. Na enkele veldtochten dwong Hendrik de hertog van Zwaben in 919 aan hem trouw te zweren. Na een inval van Hendrik in Beieren gaf ook Arnulf in 921 de aanspraak op de Duitse troon op. Hendrik behandelde zijn hertogen met veel respect en gaf ze een grote mate van autonomie, en gedroeg zich als niet meer dan de eerste onder zijn gelijken. Hierdoor wist hij opstanden te voorkomen.

Tegen de invallen van de Magyaren in 924 en 926 stond Hendrik in eerste instantie machteloos. Door een gelukkig toeval slaagde men er in 926 echter in om een klaarblijkelijk belangrijke Magyaarse vorst gevangen te nemen. De Magyaren waren tenminste bereid om in ruil voor de vrijlating van deze prins een negenjarige wapenstilstand te sluiten. Tijdens deze periode moest het Oost-Frankische Rijk echter wel zware schattingen (tribuut) aan de Magyaren betalen. Op de Wormse hofdag van 926 werden in november 926 maatregelen getroffen om zich in de toekomst beter tegen de Magyaren te kunnen verdedigen. Men wilde de militaire confrontatie na het verstrijken van de wapenstilstand aankunnen. Widukind van Corveys weergave van dit besluit wordt door een hele reeks van getuigenissen in de geschiedschrijving, in oorkonden en in wonderberichten geschraagd. Dit getuigt ervan dat deze maatregelen in het gehele Oost-Frankische rijk werden doorgevoerd.

De activiteiten van Hendrik en de vorsten zijn tot een in de abdij van Hersfeld bewaarde decretum terug te voeren. De bescherming van de mensen tegen verrassingsaanvallen moest – volgens Carl Erdmanns onderzoeksbijdrage[5] – door een zogenaamde “Burgenordnung” worden gewaarborgd. Bij deze 10^e eeuwse burchten ging het om zogenaamde “ringwallen” die een gebied van tot 15 hectare omheinden.[6] Deze burchten zouden met name in de kwetsbaarste grensgebieden zijn gebouwd. Deze zogenaamde “Hendrik-kastelen”, die – op bevel van de “Burgenordnung” – speciaal nieuw gebouwd zouden zijn, zijn echter niet aantoonbaar [7]

Tijdens de jaren van de vredesakkoord met de Magyaren leidde Hendrik zijn leger in verschillende veldtochten tegen de Slaven. De intensivering van de militaire acties tegen de Slaven stond volgens Widukind in samenhang met de toekomstige gevechten tegen de Magyaren.[8] De verhouding van de Slaven tot de Saksen werd gekenmerkt door wederzijdse wraak- en plundertochten. Van de Saksen zijn geen inspanningen overgeleverd dat zij hebben geprobeerd om de heidense Slavische stammen in het Oost-Frankische Rijk op te nemen en tot het Christelijk geloof te dwingen.[9] Als eerste viel Hendrik de Hevelli aan. Zij leefden nabij het huidige Brandenburg an der Havel. Het militaire bedrijf werd met een wintercampagne in 928/9 en de verovering van de hoofdstad Brennaborg/Brandenburg. Aansluitend viel Hendrik de Daleminzi aan. De Daleminzi leefden in de buurt van het huidige Meißen. Bij de verovering van hun hoofdplaatsen werden alle volwassenen vermoord en de kinderen tot slaaf gemaakt. Hendriks uitgesproken hardheid tegenover vreemdelingen (extranei) wordt door Widukind gecontrasteerd met de mildheid waarmee hij inwendige rebellen bejegende.[10] Misschien moest het land van de Daleminzi als potentiële basis voor de Magyaren tegen de Saksen vooraf worden verzwakt.[11] Hendrik zou het hierbij om de bescherming van zijn eigen landbezeit in Merseburg zijn gegaan.[12] In aansluiting hierop trok Hendrik met ondersteuning van de Beierse hertog Arnulf naar Bohemen op. Hertog Wenceslaus, die zich op Praag had teruggetrokken, onderwierp zich zonder veel weerstand te bieden en verplichtte zich tot regelmatige tribuutbetalingen. Wenceslaus werd op 28 september 935 door zijn broer Boleslav vermoord. Hendriks zoon Otto de Grote slaagde er in de zomer van 950 in op Boleslav tot onderwerping en verplichte Boheemse deelname aan veldtochten van het Oost-Frankische leger te

dwingen.

Hendriks militaire acties brachten de Abodriten, Wilzen, Hevelli, Daleminzi, Bohemen en Redariërs in een tribuutplichtige afhankelijkheid. In reactie op deze oorlogszuchtige aanvallen van de Saksen, reageerden de Slaven met een vergeldingsactie, waarin zij de burcht Walsleben aanvielen en alle bewoners van deze burcht doodden. Als reactie hierop volgde een militaire campagne tegen de Slaven. Op 4 september 929 wist een leger onder leiding van de Saksische graven Bernhard en Thietmar in de slag bij Lenzen de Redariërs een grote nederlaag toe te brengen. Alle gevangenen werden gedood. In het jaar 932 werden de Lausitzer en de Milzenen en in 934 de Ukranen tribuutplichtig gemaakt.

Volgens Widukind van Corvey begon Hendrik de Vogelaar direct na zijn uitverkiezing tot koning een veldtocht tegen Burchard II van Zwaben. Hoewel Hendrik in 919 weinig had kunnen uitrichten tegen een Hongaarse invasie, lijkt Burchard zich zonder weerstand te hebben geboden nog in het zelfde jaar "met al zijn kastelen en zijn gehele volk" [13] aan de nieuwe koning te hebben overgegeven. Hierbij kan een rol hebben gespeeld dat Burchard slechts twee jaar eerder, in 917, de hertogelijke positie veroverd had en dat hij binnen de Zwabische adel zeker nog niet onomstreden was. Bovendien was Burchard in confrontaties met koning Rudolf II van Bourgondië verwickeld. Burchard werd nu een vazal van Hendrik. Hendrik stelde zich met deze vazallenstatus van de Zwabische hertog tevreden en zag af van directe machtsuitoefening in Zwaben. Hij liet Burchard de controle over de schatkist en liet hem de koninklijke rechten over de Rijkskerken. Een deel van de soevereiniteit over de kerken ging echter over op Hendrik.[14] Eind november 920 was Burkhard reeds aanwezig op een hofdag van Hendrik in het Hessische Seelheim. Tot Burchards dood heeft Hendrik Zwaben niet meer betreden.[15] Na de dood van Burchard II in 926 stelde Hendrik met de Konradijn Herman I van Zwaben een buitenstaander als hertog van Zwaben aan. Hij passeerde de nog minderjarige zoon van Burchard, de latere hertog Burchard III van Zwaben. De nieuwe hertog Herman was zonder eigen hausmacht bij het uitoefenen van zijn macht veel afhankelijker van Hendrik. Hierdoor was Hendrik in staat om de macht over de Zwabische kerken aan zich te trekken.[16]

Het was voor Hendrik moeilijker om de erkenning van zijn koningschap door Arnulf I van Beieren te verkrijgen. Arnulf oefende sinds 918 de facto een soort koninklijke macht in Beieren uit. De observatie van de zogenaamde Fragmentum Arnulfo de duce dat Hendrik een land had aangevallen waar geen van zijn voorouders ook maar een snipper land bezat[17] verduidelijkt, hoe vreemd het moet hebben geleken, om de Saks Hendrik de Vogelaar als Oost-Frankische heerser te accepteren. De volgorde van de gebeurtenissen, die tot een modus vivendi tussen Arnulf en Hendrik hebben geleid, is alleen fragmentarisch bewaard gebleven. Waarschijnlijk was Arnulf pas na een tweede veldtocht bereid om Hendriks koningschap te erkennen. Hoe dan ook, Arnulf opende de poorten van Regensburg, reed uit om Hendrik eer te bewijzen en onderwierp zich aan hem. Voortaan werd hij "vriend van de koning" genoemd. Hendrik liet Arnulf het recht om de Beierse bisschoppen te benoemen.[18] als ook de schatkist en de grote palts Regensburg. Als zijn oorkonden betrouwbaar zijn heeft Hendrik nooit landgoederen in Beieren bezeten. Als hertog van Beieren legitimeerde Arnulf van Beieren zijn macht op de genade van God en benadrukte hij daardoor zijn koninklijke positie [19] In de tijd daarna nam hij eenmaal aan een rijksdag deel en trad hij vier keer als interveniënt op in oorkonden van Hendrik.[20] Hij ondersteunde Hendrik echter in zijn militaire campagnes tegen Bohemen en Hongarije. Hendrik heeft hem in een oorkonde een keer als fidelis et dilectus dux noster ("onze trouwe en geliefde hertog") betiteld.[21]

In Lotharingen was Hendrik in eerste instantie niet van plan om de West-Frankische Karolinger Karel III de Eenvoudige zijn koninkrijk afhandig te maken. Door interne Lotharingse partijstrijd kreeg Hendrik echter de gelegenheid om de bestaande machtsconstellaties naar zijn hand te zetten. Op 7 november 921 had Hendrik aan de Rijn een vriendschapsverdrag met Karel de Eenvoudige gesloten (pactum unanimatis societatis et amicitia). In dit verdrag van Bonn werd de wederzijdse erkenning

van de respectievelijke koningsmacht en de territoriale status quo vastgelegd. In 922 veranderde de situatie zich door de verheffing van hertog Roberts van Francië tot tegenkoning. Het hertogdom Lotharingen bevond zich nu in een machtsvacuüm. Dit gaf Hendrik de gelegenheid om Lotharingen aan zich te trekken. Begin 923 werd ook met Robert een amicitia gesloten.

Met dit vriendschapsverdrag schond Hendrik het eerste verdrag, want Robert was de vijand van zijn vriend Karel. Op 15 juni 923 overviel Karel de Eenvoudige zijn rivaal Robert van Francië in een legerkamp bij Soissons. Hoewel Robert hierbij om het leven kwam, verloor Karel de Eenvoudige toch het gevecht. Karel werd gevangengenomen en in Roberts plaats werd Rudolf van Bourgondië in 923 tot tegenkoning gekozen. De onrust in het West-Frankische rijk, de dood van Robert, de uitschakeling van Karel en de verkiezing van Rudolf tot tegenkoning had een enorme impact op de Lotharingse machtsconstellatie. Na meerdere veldtochten van Hendrik erkende de belangrijke Lotharingse rijksgrote Giselbert II van de Maasgouw in 924 zijn heerschappij over dit gebied. Aan het eind van 925 werd zijn heerschappij ook door alle andere groten van Lotharingen erkend. Vanuit later perspectief werd Lotharingen op dat moment het vijfde hertogdom van het Oost-Frankische rijk. Dit proces werd in 928/29 afgesloten door het huwelijk van Hendriks dochter Gerberga met Giselbert en diens erkenning als hertog van Lotharingen (dux).

In zijn politiek ten aanzien van het eveneens in Karolingische tradities staande westelijke buurkoninkrijk hechtte Hendrik grote waarde aan het verwerven van belangrijke relikwieën, waarvan de overdracht met name ten dienste stond van de spirituele opwaardering van de toekomstige abdij van Quedlinburg.[22] Hendrik deed zijn uiterste best om de Heilige Lans, het symbool van de macht van de koning van Italië, te verkrijgen, omdat deze als een Christusrelikwie werd gezien. Tegenover Rudolf II van Bourgondië zou Hendrik de Vogelaar zelfs met oorlog hebben bedreigd in een poging om de Heilige Lans te verkrijgen.[23]. Recent onderzoek houdt het voor waarschijnlijk dat Rudolf II van Bourgondië de heilige lans bij een in oorkonden vastgelegde aanwezigheid op de rijksdag van Worms in 929 heeft overgedragen.[24] In ruil zou Rudolf de stad Bazel hebben verkregen.

Tijdens de bestuurscrisis van de West-Frankische Karolingers zond Karel de Eenvoudige een oproep voor hulp aan Hendrik en bood hem als tegenprestatie de hand van de heilige Dionysius aan. Van de Lorreïnse abt van de Servatiusabdij eiste Hendrik de overblijfselen van de heilige Servatius, maar hij verkreeg alleen diens Stola en staf (thans in de Sint-Servaaskerk in Quedlinburg). De translatie van de heiligenreliëken naar Saksen en het Oost-Frankische Rijk was reeds in de Karolingische tijd begonnen; maar het tempo werd door Hendrik de Vogelaar aanzienlijk opgevoerd.[25]

In 929 wees Hendrik in aanwezigheid van de rijksgroten en zijn vrouw, zijn zoon Otto aan als zijn opvolger.

[vervolg zie verderop], zoon van [Otto I van SAKSEN \(De Doorluchtige\)](#) (zie 29997695004) en [Hadwig van BABENBERG](#) (zie 29997695005).

Gehuwd (1) 0906, gescheiden circa 0908 van **Hatheburg**.

Gehuwd (2) op 19-09-0909 te Wallhausen met [Mathilde van WESTFALEN IMMEDINGER](#) (zie 14998847503).

Uit het eerste huwelijk:

1. Thankmar.

Uit het tweede huwelijk:

- 2. Otto I** (De Grote), Rooms Duits Keizer(962-973), Koning van Duitsland(936-973), Italië(961-973) en Hertog van Saksen(936-961), geboren op 23-11-0912, overleden op 07-05-0973 op 60-jarige leeftijd, -*Otto I de Grote (Wallhausen (Saksen-Anhalt), 23 november 912 – Memleben, 7 mei 973), zoon van Hendrik de Vogelaar en Mathilde van Ringelheim, was hertog van Saksen, koning van Duitsland, koning van Italië, en “de eerste van de Duitse vorsten die keizer van Italië werd genoemd” volgens Arnulf van Milaan.[1] Nadat Karel de Grote in 800 tot keizer werd gekroond, werd zijn rijk in de 9^e eeuw onder zijn kleinzonen verdeeld en was de keizerlijke titel, na de moord op Berengarius I van Friuli in 924, bijna veertig jaar vacant, voordat Otto de Grote op 2 februari*

962 tot keizer werd gekroond van wat later het Heilige Roomse Rijk zou worden genoemd.

In 929 trad Otto in het huwelijk met de Engelse prinses Editha van Wessex, de halfzuster van de Angelsaksische koning Aethelstan. Bij deze gelegenheid schonk hij haar Maagdenburg als morgengave (bruidsschat). In 936 volgde Otto zijn vader op als koning van de Duitsers en hertog van Saksen.

Hij regelde dat zijn kroning gehouden werd in Aken, de voormalige hoofdstad van Karel de Grote. Daar werd hij op 7 augustus van dat jaar door aartsbisschop Hildebert van Mainz, de primate van de Duitse kerk, tot koning gekroond in de Aula Regia van het Akener koningspals. Volgens de Saksische historicus Widukind van Corvey werd hij op zijn kroningsbanket bediend door de vier andere hertogen van het rijk: de hertogen van Franken, Zwaben, Beieren en Lotharingen. Arnulf I van Beieren trad op als maarschalk (of opperstalmeester), Herman I van Zwaben als hoofdschenker, Everhard III van Franken als logistiek hoofd van de huishouding (of seneschalk), en Giselbert II van Maasgouw als kamerheer.[2]

Vanaf het begin van zijn regeerperiode positioneerde hij zich als de opvolger van Karel de Grote, wiens directe lijn van opvolgers in Oost-Frankenland in 911 was uitgestorven. De Duitse kerk, met zijn machtige bisschoppen en abten, stond achter hem. Vanuit zijn machtspositie slaagde Otto er in de kerk voor zijn eigen agenda in te zetten. Hij gebruikte deze enige verenigende institutie in de Duitse landen om een instelling van theocratische keizerlijke macht te vestigen. De kerk bood rijkdom, militaire mankracht en haar monopolie in geletterdheid. In ruil bood de keizer de kerk bescherming tegen de edelen, de belofte van dotaties, en een weg naar de macht als zijn ministerialen.

De politiek van Otto was een radicale breuk met de politiek van zijn vader die zich naar de hertogen toe altijd als eerste onder zijn gelijken had opgesteld. Otto behandelde de hertogen duidelijk als zijn ondergeschikten. Otto maakte nog meer vijanden door het erfdeel van zijn halfbroer Thankmar en zijn broer Hendrik sterk te reduceren. Ook passeerde hij de zonen van de hoge Saksische adel bij benoemingen, ten gunste van zijn medestanders.

Otto had een grote meevaller toen in 938 in Rammelsberg in Saksen een rijke zilverader werd ontdekt. De opbrengsten stelden Otto in staat om tijdens zijn regeerperiode zijn militaire activiteiten te financieren; de vondst was zelfs zo groot dat een groot deel van het in Europa gebruikte zilver, koper en lood zo'n tweehonderd jaar uit Saksen kwam.

Na de dood van Siegfried, graaf van Merseburg, 937, maakte Thankmar aanspraak op Merseburg. Otto benoemde echter, Gero, de broer van de gestorven Siegfried, als de nieuwe graaf van Merseburg.

Na de dood van Arnulf I van Beieren in 938, weigerde zijn zoon Everhard om Otto hulde te betuigen omdat die hem niet wilde toestaan zelf bisschoppen te benoemen – een recht dat Arnulf wel had gehad. Otto reageerde met twee campagnes in 938, tijdens de lente en de herfst, versloeg Eberhard en verbande hem. Berthold I van Beieren, de broer van Arnulf, voorheen hertog van Karinthië werd de nieuwe hertog van Beieren. Berthold zag niet alleen af van het recht op de benoeming van bisschoppen maar gaf ook het gebruiksrecht van de koningsgoederen in Beieren op, dat Arnulf wel had gehad.

In datzelfde jaar kreeg Otto een conflict met Everhard III van Franken over diens juridische bevoegdheden. Everhard sloot een verbond met Thankmar en aantal ontevreden Saksische edelen onder leiding van Wichman de Oudere. Zij begonnen een opstand met als doel om Thankmar tot koning uit te roepen. De opstandelingen veroverden Belecke en namen daar Otto's

broer Hendrik gevangen. Daarna veroverden ze de historisch betekenisvolle Eresburg (nu in de stad Marsberg). Otto stuurde een groot leger naar de Eresburg en de aanblik van deze overmacht was voor de opstandelingen reden om zich over te geven. Thankmar vluchtte in de kerk en deed bij het altaar een beroep op de bescherming die vluchtelingen traditioneel in de kerk hadden. Desondanks werd hij ter plekke gedood, wat in de middeleeuwen als een heiligschennis werd gezien. De Saksische edelen verzoenden zich met Otto en Everhard werd kort gevangengezet maar daarna weer vrijgelaten.[3]

Direct na zijn vrijlating begon Everhard een nieuwe samenzwering, nu met Hendrik en Giselbert, de hertog van Lotharingen. Doel was nu om Hendrik tot koning uit te roepen. In 939 huldigde Giselbert Lodewijk IV van Frankrijk, in de hoop zijn steun te krijgen tegen Otto I.

Hendrik veroverde Merseburg, waarna hij opmarcheerde om zich in Lotharingen bij Giselbert aan te sluiten. Otto versloeg de opstandelingen echter bij Xanten. Hij belegerde ze vervolgens in het kasteel van Chevremont in de buurt van Luik. Hij was gedwongen om dit beleg af te breken om op te trekken tegen Lodewijk IV van Frankrijk, die intussen Verdun had bezet. Otto dreef Lodewijk terug naar zijn hoofdstad Laon. Otto belegerde vervolgens Everhard in het fort van Breisach am Rhein. Gedurende deze tijd sloot Frederik, aartsbisschop van Mainz, zich aan bij Hendrik en Giselbert in hun strijd tegen Otto. Giselbert en Everhard trokken plunderend rond door de bezittingen van aanhangers van Otto. Een leger, onder leiding van Konrad Kurzbald, de graaf van Nederlahngouw, en zijn neef Udo, graaf van de Wetterau en de Rijngouw, ontmoette het leger van de opstandige hertogen in de slag bij Andernach. Everhard werd in de strijd gedood en Giselbert verdrong in de Rijn. Hiermee was de strijd verlopen. Otto steunde Hugo de Grote en zijn bondgenoten in hun conflicten met Lodewijk IV. Hendrik werd door Otto tot hertog van Lotharingen benoemd maar moest die positie in 941 opgeven omdat hij niet in staat was zijn gezag als hertog te doen gelden. Hendrik zocht direct weer contact met mogelijke opstandelingen maar Otto en Hendrik verzoenden zich met elkaar dankzij de inspanningen van hun moeder, Mathilde van Ringelheim. Mathilde en Otto verzoenden zich ook met elkaar, Mathilde had namelijk steeds de zaak van Hendrik gesteund. Het volgende jaar trok Otto zich door bemiddeling van zijn zuster Gerberga van Saksen uit Frankrijk terug en erkende Lodewijk zijn heerschappij over Lotharingen.

Om verdere opstanden te voorkomen, arrangeerde Otto het zo dat alle belangrijke hertogdommen binnen het Duitse rijk in handen kwamen van naaste familieleden. Het vacante hertogdom Franken behield hij als een leengoed, terwijl hij het hertogdom Lotharingen in 944 aan Koenraad de Rode, een neef van Koenraad I, toewees, die later zou trouwen met zijn dochter Liutgard. In 947, na de dood van Hertog Berthold, gaf hij het hertogdom Beieren in leen aan zijn broer Hendrik. Ondertussen arrangeerde hij voor zijn zoon Liudolf een huwelijk met Ida, de dochter van hertog Herman I van Zwaben. Het paar erfde het hertogdom na de dood van Herman I van Zwaben in 947. Een soortgelijke regeling leidde er toe dat Hendrik in 949 hertog van Beieren werd.

In 946 benoemde Otto Liudolf tot zijn opvolger.

In 937 vestigde Otto een protectoraat over het koninkrijk Bourgondië en liet de minderjarige koning Koenraad van Bourgondië aan zijn hof verblijven.

De verhouding met West-Francië werd bepaald door de rol van koning Lodewijk in de opstand van 939. Na de dood van hertog Giselbert had Lodewijk bovendien diens weduwe Gerberga getrouwd, Otto's zuster. Dit was zeer tegen de zin van Otto die haar aan Berthold van Beieren had willen uithuwelijken. Daarnaast was Otto's zuster Hedwig met Hugo de Grote getrouwd. Nadat Lodewijk zich onder druk van Otto uit Lotharingen had moeten terugtrekken, viel Otto

diens koninkrijk binnen. Hugo de Grote, Herbert II van Vermandois en hun aanhangers, erkenden Otto als koning. Door bemiddeling van Gerberga werd in 942 te Wezet echter een vrede gesloten waarbij Lodewijk zijn aanspraken op Lotharingen opgaf. In 945 kwam Otto Lodewijk te hulp, die door de Normandiërs gevangen was genomen en veroverde Reims voor Lodewijk. De belegering van Rouen was echter een grote mislukking.[4] In 948 was hij gastheer van de synode van Ingelheim die tot doel had om de twisten tussen Lodewijk en Hugo te beslechten.

De dood van Hendrik de Vogelaar was voor de Slavische stammen een signaal om tegen de keizerlijke macht in opstand te komen. In 936 kwamen de Redarii in opstand, maar deze opstand werd neergeslagen door Herman Billung. In 937 voerden de Mayaren raids in Saksen uit, maar Otto wist deze af te slaan. Toen Otto in oorlog was met zijn vazallen, gebruikten de Magyaren deze gelegenheid voor nieuwe invallen in Duitsland, maar dit moesten zij met twee bloedige nederlagen in de Harz bekopen, eerst in de buurt van Stetterburg en daarna in de Drömling. In 944 vielen de Magyaren het rijk opnieuw binnen, maar nu werden zij in Karinthië door hertog Berthold verslagen. In 950 versloeg Hendrik I van Beieren de Magyaren toen deze Beieren binnenvielen. In 950 leidde Otto een expeditie naar Bohemen, waar hij als opperheerser werd erkend door hertog Boleslav I van Bohemen.

Al in 945 had Otto de machtige Italiaanse edelman Berengarius van Ivrea onderdak geboden toen zijn leven werd bedreigd door koning Hugo van Arles. Otto had Berengar gesteund om met een leger Italië binnen te vallen en de macht te grijpen, hoewel Hugo's zoon Lotharius van Arles formeel de koning was.

Bij de dood van Lotharius in 950, mogelijk door vergiftiging, riep Berengarius zichzelf uit tot koning. Hij probeerde om Adelheid, de weduwe van Lotharius, te laten trouwen met zijn zoon Adalbert om zo eigen positie en later die van zijn zoon, te legitimeren. Adelheid slaagde er echter in naar Canossa te vluchten en verzocht Duitse hulp. Om te profiteren van de situatie vielen Liudolf en Hendrik, onafhankelijk van elkaar, Noord-Italië binnen. Doordat ze vooral elkaar tegenwerkten, lukte het niet om Berengarius te onderwerpen. In 951 kwam Otto zelf naar Italië. Hij ontving het eerbetoon van de Italiaanse adel, nam de titel "Koning van de Lombarden" aan en liet zich, na een succesvolle belegering van Pavia, in navolging van Karel de Grote kronen tot 'koning van de Franken en Longobarden'. Liudolf voelde zich gebruuskeerd door het optreden van zijn vader en was toen al boos naar huis teruggekeerd. Ondertussen had Koenraad de Rode succesvol onderhandelingen gevoerd met Berengarius, die in 952 met zijn zoon Adalbert aan Otto een eed van trouw aflegde. Otto stond (volgens de overeenkomst) Berengarius toe om Italië als zijn vazal te regeren maar dwong hem wel om het strategische Verona en Aquileia af te staan. Dit verzekerde Otto van een veilige toegang tot de Po-vlakte. Maar deze bepaling maakte geen deel uit van de overeenkomst die door Koenraad was onderhandeld. En ook Koenraad was nu diep beledigd door Otto. In oktober 951 trouwde Otto (inmiddels al vijf jaar weduwnaar) in Pavia met Adelheid.

Nadat Adelheid hem een zoon had geboord, vreesde Liudolf voor zijn positie als erfgenaam van Otto. In 953 kwam hij samen met Koenraad de Rode en Frederik, de aartsbisschop van Mainz in opstand. De bisschop was uit Otto's gunst omdat het hem niet gelukt was om Otto tot keizer te laten kronen. Otto wist snel Lotharingen te onderwerpen en benoemde zijn broer Bruno tot hertog, die al aartsbisschop van Keulen en aartskanselier en aartskapelaan van Otto was. Otto leed echter grote verliezen bij zijn aanvallen op Mainz en Regensburg. Koenraad en Liudolf maakten daarop echter een beslissende fout door een bondgenootschap aan te gaan met de Magyaren. Uitgebreide Magyaarse invallen in Zuid-Duitsland in 954 dwongen de Duitse edelen zich te herenigen. Op de Rijksdag van Auerstadt werden Koenraad en Liudolf ontdaan van hun titels en werd het gezag van Otto I hersteld. Koenraad en de bisschop van Mainz onderwierpen zich op de rijksdag aan Otto, en werden vergeven. Liudolf gaf het uitgehongerde Regensburg op

in ruil voor een vrije aftocht. Korte tijd later onderwierp ook hij zich aan Otto, en werd door hem vergeven.

Toen de opstand was onderdrukt, was Otto in staat om op 10 augustus 955 de Magyaren bij de Lechveld een beslissende nederlaag toe te brengen. Na deze nederlaag waren de Magyaren niet meer in staat tot invallen in Beieren en Saksen. Twee maanden later, op 16 oktober 955, versloeg Hermann Billung, Otto's plaatsvervanger in Saksen, de Obodriten die de opstand van Liudolf hadden ondersteund.

Otto's positie in Duitsland stond na de slag op het Lechveld niet meer ter discussie.

Ondertussen had Berengarius gebruikgemaakt van Otto's problemen in Duitsland om zich steeds onafhankelijker op te stellen. Ook had hij Verona en Aquileia weer bezet. Toen Berengarius in 960 het noorden van de Kerkelijke Staat bezette, vroeg paus Johannes XII Otto om hulp. Otto benoemde zijn jonge zoon Otto tot medekoning en vertrok naar Italië. Op 2 februari 962 werd hij in Rome, wederom naar voorbeeld van Karel de Grote, door de paus tot keizer gekroond. Zie Translatio imperii. Tien dagen later ratificeerden de paus en de keizer de Diploma Ottonianum, op grond waarvan de keizer zich borg stelde voor de onafhankelijkheid van de pauselijke staten. Dit was de eerste daadwerkelijke garantie van een dergelijke bescherming sinds het Karolingische Rijk. Nadat Otto Rome had verlaten, heroverde hij de kerkelijke staat op Berengarius. Berengarius en zijn vrouw werden verbannen naar Duitsland. Paus Johannes werd echter bang van de macht van de keizer en stuurde gezanten naar de Magyaren en het Byzantijnse Rijk om een liga tegen Otto te vormen. In november 963 keerde Otto naar Rome terug en riep een synode van bisschoppen bijeen die Johannes afzette op beschuldiging van afvalligheid, moord, woordbreuk en incest. Vervolgens werd Leo VIII, op dat moment nog een leek, tot paus gekozen. Toen de keizer Rome verliet, brak er in de stad een burgeroorlog uit tussen aanhangers van de keizer en aanhangers van de afgezette paus Johannes. Paus Johannes kwam na hevige strijd weer aan de macht en excommuniceerde degenen die hem hadden afgezet, waardoor hij Otto dwong om in juli 964 voor de derde keer terug te keren naar Rome om nu paus Benedictus V te ontronen (pau Johannes was twee maanden eerder gestorven). Bij deze gelegenheid dwong Otto de burgers van Rome een belofte af om geen paus te kiezen zonder keizerlijke goedkeuring.

In 966 was Otto korte tijd in Duitsland en werd door Mieszko I van Polen als koning gehuldigd. Daarna keerde hij weer terug naar Italië om af te rekenen met Berengarius' zoon Adelbert. In 967 gaf hij het hertogdom Spoleto aan Pandulf Ijzerhoofd, prins van Benevento en Capua, een machtig bondgenoot in Zuid-Italië. In het volgende jaar (968) liet Otto Bari belegeren onder leiding van Pandulf, maar die werd in de slag van Bovino gevangengenomen door de Byzantijnen. Otto begon daarop vredesonderhandelingen met het Byzantijnse Rijk en probeerde een huwelijk te arrangeren tussen zijn zoon Otto en een Byzantijnse prinses. In 972 erkende de Byzantijnse keizer Johannes I Tzimiskes Otto's keizerlijke titel en stemde hij in met een voorgenomen huwelijk tussen Otto II en de jonge Byzantijnse prinses Theophanu. Pandulf werd vrijgelaten uit gevangenschap.

*Otto stierf op 7 mei 973 in Memleben. Zijn zoon Otto werd zijn opvolger. De keizer ligt, samen met zijn eerste vrouw, Edith van Wessex, begraven in de dom van Maag Gehuwd (1) circa 0929 met **Edith van WESSEX** (Eadgyth), geboren circa 0912, overleden op 26-01-0946, dochter van [Eduard I van WESSEX \(De Oudere\)](#) (zie 29997695002) en [Elflida van WESSEX?](#) (zie 29997695003).*

*Gehuwd (2) circa 0951 met **Adelheid van BOURGONDIE** (Van Italië), geboren circa 0932, overleden op 16-12-0999 te Selz, dochter van [Rudolf II van BOURGONDIE](#) (zie 7499423748) en [Bertha van ZWABEN](#) (zie 7499423749). {Zij was eerder gehuwd circa 0937. Zij was eerder*

gehuwd circa 0937 met **Lotharius van ITALIE**, geboren circa 0928, overleden op 22-11-0950. *Koning van Italië, zoon van [Hugo van ARLES \(Van Italië\)](#) en **Ulda van FRANCIE**.}*

3. **Gerberga** (zie 7499423751).
4. **Heinrich**, Hertog van Beieren, geboren circa 0919, overleden op 01-11-0955. Gehuwd circa 0938 met **Judith der LUITPOLDINGER**, geboren circa 0925, overleden op 28-06-0987.
5. **Hedwich**, geboren circa 0922, overleden op 10-05-0965.

Gehuwd op 14-09-0938 te Mainz of Ingelheim met **Hugo I** (de Grote) **CAPET**, Hertog van Neustrie, Bourgondie en Aquitanie, Graaf van Parijs, Orleans,, geboren circa 0895, overleden op 19-06-0956 te Deurdan, begraven te St Denis, *-Hugo de Grote (Fontaines-en-Sologne, 897 – Dourdan, 16 juni 956) was in zijn tijd de machtigste edelman in Frankrijk. Hij weigerde tot driemaal toe om koning te worden maar gaf er de voorkeur aan om zwakkere koningen op de troon te plaatsen en direct zijn eigen belangen te kunnen behartigen.*

Hugo was de zoon van Robert I van Frankrijk en Beatrix van Vermandois. Na het overlijden van zijn vader in de Slag bij Soissons in 923, werd hem de kroon aangeboden. Hij weigerde echter, en zijn zwager Rudolf I van Frankrijk werd toen tot koning gekozen. Hugo was toen markgraaf van Bretagne, graaf van Parijs, Troyes, Orléans, en lekenabt van Saint-Denis, Saint-Germain-des-Prés, Marmoutier, Saint-Martin te Tours, Carmery, Villeloin. In de volgende jaren werd hij hertog van Neustrië en verwierf hij ook nog de graafschappen Autun, Auxerre, Nevers, Sens, Chalon en Mâcon. Na het kinderloos overlijden van Rudolf in 936 weigerde Hugo opnieuw de kroon maar vroeg Lodewijk IV van Frankrijk, die als kind door zijn moeder in Engeland in veiligheid was gebracht, om koning te worden. Hugo bedong voor zichzelf natuurlijk een positie van uitzonderlijke macht en invloed, onder de nieuwe koning. In 938 werd hij benoemd tot mede-hertog van Bourgondië.

Daarna kwam Hugo in conflict met Lodewijk, die probeerde een zelfstandige positie als koning te verwerven. Hugo sloot in 940 met Herbert II van Vermandois en met Willem I van Normandië een bondgenootschap tegen Lodewijk IV. Ze belegerden Reims en versloegen de koning toen die probeerde om de stad te ontzetten. In plaats van Lodewijk erkenden ze Otto I de Grote als koning. Uiteindelijk werd er in 942 te Wezet een vrede bemiddeld door Otto en zijn zuster Gerberga van Saksen, die met Lodewijk was getrouwd. Toen de Normandiërs Lodewijk in 945 gevangennamen, droegen ze hem over aan Hugo. En die liet Lodewijk pas in 946 vrij toen die de stad Laon aan hem had afgestaan. In dat jaar gebruikte Hugo de dood van Herbert II van Vermandois om diens erfenis te versnipperen over diens kinderen, zodat geen van hen nog zo machtig zou kunnen worden als hun vader. De Universele Synode van Ingelheim dreigde Hugo in 948 met excommunicatie als hij Lodewijk niet zou compenseren. De excommunicatie is ook een korte tijd daadwerkelijk uitgesproken maar Lodewijk kreeg Laon terug en geleidelijk verzoenden Hugo en Lodewijk zich met elkaar. Na het overlijden van Lodewijk in 954 weigerde Hugo opnieuw de kroon maar steunde het regentschap van Gerberga. In ruil daarvoor werd Hugo tot hertog van Bourgondië en Aquitanië benoemd. Een expeditie naar Aquitanië om zijn gezag als hertog te vestigen mislukte, maar Bourgondië erkende hem wel als hertog.

Hij werd begraven in de Kathedraal van Saint-Denis.

Hugo was in zijn eerste huwelijk getrouwd met Judith, dochter van Rogier van Maine. In zijn tweede huwelijk was hij getrouwd met Eadhild, een zuster van koning Athelstan van Engeland. Als derde vrouw trouwde hij 14 september 937 met Hedwig van Saksen, dochter van de Duitse koning Hendrik de Vogelaar en zuster van Otto I van Duitsland.

Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Hugo_de_Grote [27-05-2014], zoon van **Robert V (II) CAPET, Graaf van Poitier(893) en Parijs(898), hertog van Neustrië, Koning van West Francie(29-06-922/923), en **Beatrix Adela der FRANKEN** (Van Vermandois). Zie ES NF Band II Tafel 11. {Hij was*

eerder gehuwd circa 0922 met **Judith van BOURGES MAINE**, geboren circa 0900, overleden circa 0925, dochter van **Hugo Roger van BOURGES MAINE**, Graaf van Bourges en Maine, en **Rothilde der FRANKEN**. Zie *ES NF Band II Tafel 11*. Hij was eerder gehuwd circa 0926 met **Ethelde van WESSEX**, geboren circa 0900, overleden op 14-09-0937, dochter van **Eduard I van WESSEX (De Oudere)** (zie 29997695002) en **Elflida van WESSEX?** (zie 29997695003). Zie *ES NF Band II Tafel 11.*}

6. **Bruno** (De Grote), aartsbisschop van Keulen.

14998847503 **Mathilde van WESTFALEN IMMEDINGER**, Koningin van het Duitse Rijk(919-936), geboren circa 0890, overleden op 14-03-0968 te Quedlinburg, begraven te Quedlinburg, *abdij, een afstammeling van Widukind.*

-Mathilde van Saksen (c. 895 – Quedlinburg, 14 maart 968), heilige, was de tweede vrouw van de Duitse koning Hendrik I de Vogelaar en was een afstammeling van Widukind, de Saksische leider die c. 777 een opstand leidde tegen Karel de Grote.

Haar ouders waren de West-Saksische graaf Diederik en zijn vrouw Reginhilde die van Friese en Deense afkomst was. Ze werd opgevoed door haar grootmoeder Mathilde, de abdis van het klooster van Herford en trouwde in 909 met Hendrik I te Wallhausen, dat haar gepresenteerd werd als bruidsschat.

Mathilde werd de moeder van:

Otto I de Grote, koning en keizer van het Heilige Roomse Rijk,

Bruno de Grote, aartsbisschop van Keulen,

Hendrik I van Beieren

Gerberga van Saksen, die huwde met Lodewijk IV van Frankrijk en

Hedwig, moeder van Hugo Capet.

Hendrik I overleed in 936 en liet haar al zijn bezittingen na in Quedlinburg, Pöhlde, Nordhausen, Grone, en Duderstadt. Na zijn dood probeerde ze haar lievelingszoon Hendrik opvolger van haar man te laten worden, maar zonder succes. Het conflict werd opgelost toen Hendrik hertog van Beieren werd door haar ingrijpen. In 939 steunde ze Hendriks opstand tegen Otto, maar bemiddelde ook de verzoening in 941. Niet veel later werd Mathilde door Otto naar een klooster verbannen omdat ze de koninklijke schatkist zonder toestemming zou hebben gebruikt voor kloosterstichtingen en goede werken. Op voorspraak van haar schoondochter Edith mocht ze weer terugkeren aan het hof. Ze bleef actief in liefdadigheidswerk en stichtte meerdere kloosters en abdijen, zoals de abdij van Quedlinburg (936) en het klooster van Nordhausen. Ook was ze lekenabdis van de abdij van Nijvel.

Ze overleed in het paleis van Quedlinburg in 968. Net als haar man is ze begraven in de abdij van Quedlinburg.

Zij is patroonheilige van ouders en grote gezinnen en haar feestdag is op 14 maart.

Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Mathilde_van_Ringelheim [09-05-2015], dochter van **Diederik van RINGELHEIM/WESTFALEN (Widukind) (zie 29997695006) en **Reginhild van HAITHABU(MIDDEN-FRIESLAND)** (zie 29997695007).*

Uit dit huwelijk: 5 kinderen (zie onder [14998847502](#)).

7499423750 **Lodewijk IV** (D'Outremer (Transmarinus)) **der FRANKEN** (De Overzeese), Koning van Westfrancië(936-954), geboren op 10-09-0921, overleden op 10-09-0954 te Reims op 33-jarige leeftijd, begraven te Reims (St. Remy), -Lodewijk IV bijgenaamd van Overzee (d'Outremer) (Laon, 10 september 920 – Sens, 10 september 954) was koning van West-Francië van 936 tot zijn dood. Hij was de zoon van Karel III van Frankrijk en diens echtgenote Hedwig van Wessex, een dochter van koning Eduard de Oudere.

Hij was pas twee jaar, toen zijn vader als koning werd afgezet en vervangen door Robert I van Frankrijk. Het jaar nadien al stierf Robert I, die werd opgevolgd door Rudolf, hertog van Bourgondië. Een medestander van Robert I, graaf Herbert II van Vermandois, nam Lodewijks vader gevangen. Lodewijks moeder bracht hem in veiligheid "over zee" ("outre-mer"), naar haar familie in Engeland. Hij hield er zijn bijnaam aan over. Karel stierf in 929 en Rudolf regeerde nog tot zijn dood in 936. Hugo de Grote (een zoon van Robert I van Frankrijk) besloot dat het handiger was om niet zelf koning te worden maar een zwakke koning op de troon te plaatsen waardoor hij zelf vooral zijn eigen belangen kon behartigen. Hugo vormde een groep van hoge edelen die Lodewijk uitnodigde om koning te worden. Koning Athelstan van Engeland onderhandelde eerst uitgebreide veiligheidsgaranties voor zijn neef voordat hij hem liet terugkeren. Lodewijk landde in 936 te Boulogne en werd daar door Hugo en de ander West-Frankische edelen gehuldigd. Nadat Hugo voor zichzelf een bevoorrechte positie had onderhandeld, werd Lodewijk op 19 juni 936 in Laon gekroond door Artaldus, de aartsbisschop van Reims. Zijn macht beperkte zich tot Laon en enkele plaatsen in het noorden van Frankrijk maar geleidelijk verwierf Lodewijk een wat sterkere positie.

In 939 bood hertog Giselbert van Lotharingen aan om Lodewijk als koning te huldigen. Giselbert voelde zich namelijk steeds meer in het nauw gebracht door de politiek van zijn zwager, de nieuwe koning Otto I de Grote, die de macht van de hertogen steeds verder inperkte ten gunste van zijn eigen positie. Lodewijk durfde dit aanbod echter niet aan te nemen. Later in dat jaar kwam Giselbert echter met twee andere hertogen in opstand tegen Otto. Toen die de Rijn overstaken trok Lodewijk met een leger naar de Elzas om de opstandelingen te helpen, maar die waren al verslagen bij de oversteek van de Rijn en Giselbert was verdronken toen hij over de Rijn probeerde te vluchten. Lodewijk trouwde direct met de weduwe van Giselbert, Gerberga van Saksen, en eiste de heerschappij over Lotharingen op. Lodewijk had ook een historisch recht op Lotharingen omdat zijn vader tot 923 koning van Lotharingen was geweest. Door dit huwelijk werd Lodewijk verwant aan Otto (broer van Gerberga) en Hugo de Grote (getrouwd met Gerberga's zuster Hedwig van Saksen).

In 940 trok Otto met een leger naar het westen om orde op zaken te stellen. Lodewijk kon niet anders dan zich terugtrekken en Lotharingen op te geven. Hugo de Grote en Herbert II van Vermandois erkenden Otto als hun koning. Hugo en Herbert belegerden in 941 Laon, dat door de zwangere Gerberga werd verdedigd. Lodewijk probeerde haar te ontzetten maar werd vernietigend verslagen. Otto dwong ondertussen Hugo de Zwarte van Bourgondië, Lodewijks enige bondgenoot van betekenis, om zich terug te trekken. Door bemiddeling van Gerberga sloten Otto, Lodewijk en Hugo in 942 vrede te Visé. Lodewijk geeft daarbij formeel zijn aanspraken op Lotharingen op.

Als Willem I van Normandië werd vermoord, viel Lodewijk IV het hertogdom binnen (943) en nam de 10 jarige Richard I van Normandië mee naar zijn hof. Twee jaar later wisten de Normandiërs Lodewijk gevangen te nemen maar een jaar later wist Gerberga zoveel druk vanuit Engeland, Duitsland en de paus te organiseren dat hij werd vrijgelaten. Wel moest Gerberga in ruil voor Lodewijk een van hun zoons als gijzelaar geven. In 946 veroverden Lodewijk en Otto gezamenlijk de stad Reims op Hugo van Vermandois. In 948 liep de spanning met Hugo de Grote verder op. Lodewijk was in staat om in 948 zijn kandidaat tot bisschop van Reims te laten benoemen en bereikte zelfs de excommunicatie van Hugo. Albert I van Vermandois, de broer van Hugo van Vermandois, erkende Lodewijk als koning. In

949 veroverde Lodewijk de stad Laon op Hugo de Grote, hoewel het fort van Laon in handen van Hugo bleef. Door bemiddeling van Koenraad de Rode, hertog van Lotharingen, kwam in 950 een verzoening tussen Lodewijk en Hugo tot stand en gaf Hugo het fort van Laon op. Hun onderlinge wantrouwen was echter nog zo groot dat ze in 951 niet in staat waren om tezamen een inval van Hongaren vanuit Italië af te slaan. Daardoor kwam het wel tot een definitieve verzoening, later dat jaar op de landdag te Soissons. Lodewijk overleed op zijn verjaardag, aan de gevolgen van een val van zijn paard tijdens een jachtpartij. Hij is begraven in de kathedraal van Reims.

Lodewijk trouwde in 939 met Gerberga, dochter van Hendrik de Vogelaar en Mathilde van Ringelheim.

*Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Lodewijk_IV_van_Frankrijk [08-05-2015], zoon van [Karel III \(le Simple\) der FRANKEN \(De Eenvoudige\)](#) (zie 14998847500) en [Eadgyva \(Hedwig\) van WESSEX](#) (zie 14998847501).

Gehuwd circa 0939 met

7499423751 **Gerberga van SAKSEN LUDOLF**, Hertogin van Lotharingen, Koningin van Frankrijk(939-954), regentes van West-Francië, abdis in Soissons(959), geboren circa 0913 te Nordhausen, overleden op 05-05-0984 te Reims. *Of 3 februari van een onbekend jaar, voor 984, -Gerberga van Saksen (ca. 913 – Reims, 3 februari tussen 969/984) was achtereenvolgens hertogin van Lotharingen, koningin van West-Francië en regentes van West-Francië. Uit nagelaten geschriften van tijdgenoten komt ze naar voren als een goed opgeleide, intelligente en politiek handig manoeuvrerende vrouw die een stempel wist te zetten op het politieke spel waar zij door afkomst en huwelijken een belangrijke rol in speelde. Zij was een zuster van Bruno de Grote, aartsbisschop van Keulen.*

Gerberga was een dochter van Hendrik de Vogelaar, uit het Saksische Huis en koning van het Oost-Frankische Rijk, en Mathilde van Ringelheim. Zij huwde in 928 met de ongeveer dertig jaar oudere Giselbert II. Dit was een politiek huwelijk dat diende om Giselberts trouw aan Hendrik, die net Lotharingen had verworven, te verzekeren. In 939 nam Giselbert deel aan een opstand tegen Gerberga's broer Otto. Hij kwam in de slag bij Andernach om het leven. Na een huwelijk van tien jaar was Gerberga op haar vijftienvingste weduwe.

De West-Frankische koning Lodewijk van Overzee was in 939 met een leger naar Lotharingen getrokken om de opstandelingen tegen zijn machtige buurman te steunen maar bij zijn aankomst waren de opstandelingen al verslagen. Lodewijk (921 – 954) trouwde met Gerberga (tegen de zin van Otto, die een andere huwelijkskandidaat op het oog had) en eiste Lotharingen op als deel van het West-Frankische rijk. Toen Otto in 940 zijn gezag in Duitsland weer had hersteld, kon Lodewijk Lotharingen niet behouden en trok hij zich met Gerberga terug naar West-Francië. Otto sloot een bondgenootschap met belangrijke West-Frankische edelen en begon een oorlog tegen Lodewijk. In 941 werd Gerberga ingesloten in de stad Laon, Lodewijk die haar probeerde te ontzetten werd verslagen en Gerberga beviel tijdens het beleg van haar zoon Lotharius. Het volgende jaar bemiddelde Gerberga een vrede tussen Lodewijk, Otto en Hugo de Grote. Toen Lodewijk in 945 door Normandische troepen gevangen werd genomen, zocht Gerberga steun bij Otto maar ook bij de paus en de koning van Engeland. In 946 werd Lodewijk onder grote diplomatieke druk vrij gelaten, waarbij hij wel een van zijn zoons als gijzelaar moest geven. Gerberga bevorderde daarna de samenwerking van Lodewijk en Otto, die leidde tot de herovering van Reims. Gerberga steunde Lodewijk actief in zijn bewind en vergezelde hem op tochten naar Bourgondië en Aquitanië. In 951 kreeg ze de abdij van Notre Dame van Laon, die Lodewijk zijn moeder had ontnomen na haar huwelijk met Herbert van Vermandois (zoon van Herbert II van Vermandois). Met steun van haar broer Bruno de Grote wist zij haar huwelijksgoederen uit haar eerste huwelijk (de dubbelabdij Stavelot-Malmedy en Sprimont) te behouden tegen de aanspraken van Giselberts broer Reinier II van Henegouwen.

Gerberga werd regentes voor haar zoon Lotharius na het overlijden van Lodewijk in 954. Ze verzekerde Lotharius' positie door een overeenkomst te sluiten met Hugo de Grote, die met haar

zuster Hedwig was getrouwd. Toen Hugo ook overleed, in 956, werd Hedwig regentes voor haar zoons en bestuurden de zusters samen het West-Frankische rijk, geholpen door hun broer Bruno. Na de meerderjarigheid van Lotharius trad Gerberga in 959 in het klooster en werd abdis in Soissons. In die rol wist ze in 961 de benoeming van haar kandidaat als bisschop van Reims door te drukken. Ook gaf ze opdracht voor het schrijven van een werk met als titel "De ortu et tempore antichristi". De opdracht voor dit werk over de antichrist zal zeker zijn voortgekomen uit het toen wijd verbreide geloof dat het naderende jaar 1000 het einde der tijden markeerde en de Apocalyps dan zou plaatsvinden. In 965 was ze aanwezig bij de verloving van Lotharius, in Keulen, en in 969 stuurde zij stof met goudborduursel aan haar moeder. Die stof kwam echter na Mathildes overlijden aan en werd als lijkwade gebruikt. Hierna zijn er geen vermeldingen meer van Gerberga, ook niet van haar dood, het is alleen zeker dat ze in 984 al was overleden. De datum van haar overlijden is wel bekend: 3 februari.

Kort voor haar dood schonk Gerberga haar bezittingen in het vlak bij Maastricht gelegen Meerssen aan de abdij van Saint-Remi in Reims. Uit deze bezittingen ontstond later de proosdij van Meerssen. In haar nalatenschap is tevens sprake van enige wijngaarden in de buurt van Maastricht, de eerste schriftelijke melding van wijnbouw in Nederland. Koningin Gerberga speelde wellicht een rol in de verspreiding van de Sint-Servaasculthus in Saksen, onder andere door het overbrengen van relikwieën naar Quedlinburg. De 11^e-eeuwse Franse monnik en hagiograaf van Sint-Servaas Jocundus schilderde een weinig positief beeld van Gerberga; zo zou zij een kostbare stof uit de kerkschat van de Sint-Servaaskerk genomen hebben, waaruit ze een kleed liet maken dat ze vervolgens op het feest van Sint-Servaas in de kerk droeg.[1] Karel van Neder-Lotharingen, de jongste zoon van Gerberga, ligt in de crypte van de Sint-Servaaskerk begraven, vlak bij het graf van de heilige.[2]

**Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Gerberga_van_Saksen [09-05-2015], dochter van [Heinrich van SAKSEN LUDOLF \(De Vogelaar\)](#) (zie 14998847502) en [Mathilde van WESTFALEN IMMEDINGER](#) (zie 14998847503).*

Gehuwd (1) circa 0925 met Giselbert van de DARNAU(van LOTHARINGEN/VAN HENEGOUWEN) (Van de Maasgouw), Graaf, Hertog van Lotharingen, lekenabt van Sankt Maximin(925-934), rector van Sint-Servaas(928), kamerheer(936), geboren circa 0891, overleden op 03-10-0939 te Andernach, verdrongen, -920: laat zich door zijn aanhangers tot koning van Lotharingen kiezen.
-maart 939: wordt overwonnen bij Britten en een tijdlang belegerd in Chèvremont.
-02-10-939: wordt verslagen bij Andernach en verdrinkt wanneer hij over de Rijn tracht te vluchten.
-Giselbert II van Maasgouw ook wel Giselbrecht (ca. 885 – Andernach, 2 oktober 939) was hertog van Lotharingen.

Giselbert erfde in 915 het grootste deel van de bezittingen en functies van zijn vader Reinier I van Henegouwen. Koning Karel de Eenvoudige weigerde echter om hem ook de functie van markgraaf van Lotharingen te geven, die zijn vader wel had gehad. De basis van Giselberts macht werd gevormd door zijn rol als lekenabt van een aantal grote abdijen: Sint-Servaas in Maastricht, de abdij van Echternach, de dubbelabdij Stavelot-Malmedy, de rijksabdij Sankt Maximin te Trier, de abdij van Saint-Ghislain, de abdij van Remiremont, en de abdij van Moyennoutier. Giselbert gaf veel van deze bezittingen weg aan edelen en wist zo een groot aantal vazallen aan zich te binden. Giselbert werd (in 920) de eerste "princeps" van Lotharingen genoemd. In 918 kwam hij in conflict met Karel toen die hem de Sint-Servaas ontnam. In 922 steunde Giselbert dan ook de opstand van Robert van Parijs en vocht in 923 aan zijn kant in de slag bij Soissons. In 925 huldigde Giselbert Hendrik de Vogelaar als koning.

In 928 werd Giselbert benoemd tot hertog van Lotharingen en nog in 928 huwde hij Gerberga van Saksen, de dochter van Hendrik de Vogelaar. Hendrik dwong Giselbert in 931 zijn bondgenootschap met Herbert II van Vermandois op te geven. Als hertog behaalde Giselbert successen in de verdediging van Lotharingen tegen de Vikingen en Bourgondië.

Hendrik had zijn hertogen een grote mate van zelfstandigheid laten behouden. Na zijn dood (936) bleek diens zoon Otto I een politiek te voeren waardoor de hertogen veel meer een ondergeschikte rol zouden krijgen. Giselbert sloot zich daarom in 939 aan bij de opstand van Hendrik I van Beieren (de jongere broer van Otto) en Everhard III van Franken (zoon van de vroegere koning Koenraad I van Franken). Op 2 oktober 939 staken zij vanuit het oosten bij Andernach de Rijn over. De achterblijvers werden in de slag bij Andernach op de oostelijke oever verrast door een leger dat de lokale graven Udo van de Wetterau en Konrad Kurzbald op de been hadden gebracht. Giselbert verdronk toen hij al zwemmend over de Rijn wilde vluchten.

Volgens een kronieker van zijn tijd was hij niet alleen dapper en vechtlustig maar ook altijd begerig naar andermans bezit en iemand die altijd dubbelzinnig sprak en altijd mensen tot twist en afgunst aanzette.

*Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Giselbert_II [17-05-2015], zoon van **Reginar I van de DARNAU(van HENEGOUWEN)** (Langhals), Hertog van Lotharingen, lekenabt van Echternach(895), mark(graaf), missus dominicus, en **Alberada van LOTHARINGEN?**
Gehuwd (2) circa 0939 met [Lodewijk IV \(D'Outremer \(Transmarinus\)\) der FRANKEN \(De Overzeese\)](#) (zie 7499423750).

Uit het eerste huwelijk:

1. **Alberade van LOTHARINGEN** (Van Henegouwen), geboren 0929, overleden circa 0967, begraven te Reims. *St Remi, -leeft bij het overlijden van haar vader samen met haar moeder aan het hof van de Duitse koning Otto I.*
Gehuwd circa 0945 met **Reinauld Ragnvald van ROUCY**, Graaf(947), geboren circa 0925, overleden op 10-05-0967, begraven te Reims. *St Remi, -Hij of zijn vader (eveneens Ragnvald) was aanvoerder van een groep Noorse Vikingen in Bourgondie. Ook in de jaren 923-926 in de Lorie-streek en dan Artois, Beauvaisis en Bourgondië.*
-944: plundert de abdij Saint-Médard de Soissons
-945: medestander van Lodewijk IV
-947: Graaf, werkt samen met de aartsbisschop van Reims
-948: bouwt een burcht te Roucy. Dat jaar in vergevordede staat. Verwoest in 952 door Hugo de Grote.
-954: verliest Roucy
-zomer 955: neemt deel aan het beleg van Poitiers, verovert de burcht Sainte-Radegonde
-966: plundert dorpen aan Reims toebehorend, zoon van **Regenald (Rognvald) van BOURGONDIË** (de Viking).
2. **Hedwig**, geboren circa 0932.
3. **Gerbera van LOTHARINGEN**, geboren circa 0935, overleden circa 0988.
Gehuwd circa 0954 met **Albert 1 van VERMANDOIS**, Graaf van Vermandois(946-987), geboren circa 0918, overleden op 08-09-0988, *-Albert I van Vermandois (931/934 – 8 september 987), ook Adalbert, bijgenaamd de Vrome, was een edelman uit het noorden van Frankrijk in de tiende eeuw, de jongste zoon van de machtige graaf Herbert II van Vermandois.*

Na diens dood besloot hertog Hugo de Grote om de macht van het huis van Vermandois te breken door de bezittingen en leengoederen van Herbert eerlijk over zijn zoons en dochters te verdelen, en ze daarmee te versnipperen. Hierdoor werd Albert in 946 enkel graaf van Vermandois. Hij streed voor zijn broer Hugo, die door koning Lodewijk IV van Frankrijk in 946 was afgezet als bisschop van Reims maar moest zich in 949 aan Lodewijk onderwerpen. Albert stichtte de abdij van Homblières opnieuw en bouwde Mont-Saint-Quentin. In 987 was hij een van de tegenstanders van de koningskeuze van Hugo Capet. Albert werd begraven in Saint-Quentin (Aisne).

Albert was een zoon van Herbert II van Vermandois en Adelheid/Liegarde? van Frankrijk, dochter

van koning Robert I. Albert was in een eerste huwelijk getrouwd met een verder onbekende Hersinde, huwelijk waaruit geen kinderen bekend zijn. In zijn tweede huwelijk (954) was Albert gehuwd met Gerberga van Lotharingen, dochter van Giselbert van Lotharingen en Gerberga van Saksen (en dus stiefdochter van Lodewijk IV).

*Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Albert_I_van_Vermandois [17-05-2015], zoon van **Heribert II der FRANKEN** (Van Vermandois), Graaf van Vermandois en Meaux(902-943), abt van St. Crépin en St. Médard te Soissons, en **Adelheid (Aelis) CAPET**. {Hij was eerder gehuwd voor 0954 met **Hersinde**.}

4. **Hendrik**, Hertog van Lotharingen.

Uit het tweede huwelijk:

5. **Lotharius**, geboren circa 0941, overleden op 02-03-0986. *Koning der West Franken*.

Gehuwd op 28-03-0966 met **Emma van ITALIE**, geboren circa 0945, overleden circa 0988, dochter van **Lotharius van ITALIE** en **Adelheid van BOURGONDIE** (Van Italië).

6. **Mathilde** (zie 3749711875).

7. **Karel** (van Neder-Lotharingen), Hertog van Nederlotharingen(977-992), graaf van Laon, geboren circa 0953 te Reims, overleden circa 0995 te Orleans, begraven te Maastricht, *-Karel van Neder-Lotharingen (953 – Orléans, 22 juni 992) was de jongste zoon van koning Lodewijk IV van Frankrijk en Gerberga van Saksen en werd uitgesloten van de troonopvolging om partijstrijd te voorkomen. Zijn leven stond in het teken van pogingen om toch koning van Frankrijk te worden.*

Karel werd als jonge man benoemd tot graaf van Laon. In 975 probeerde hij om een eigen koninkrijk te vormen in de gebieden rond Laon en in Lotharingen. Hij steunde daarom de pogingen van Reinier III van Henegouwen en Lambert I van Leuven om hun familiegoederen terug te winnen. Kort na het huwelijk van zijn broer Lotharius van Frankrijk met Emma van Italië beschuldigde hij zijn schoonzuster van overspel met de bisschop van Laon, maar een synode verklaarde Emma onschuldig. Uit vrees dat Karel de troon zou bemachtigen wanneer haar zoon Lodewijk als bastaard bestempeld zou worden, bewerkstelligde Emma dat Lodewijk al tijdens het leven van zijn vader geassocieerd medekoning werd. Karel werd in 977 verbannen en zocht zijn toevlucht bij zijn neef, keizer Otto II. Die benoemde Karel in mei 977 tot hertog van Neder-Lotharingen en beloofde hem ook te steunen om koning van Frankrijk te worden. Lotharius viel in reactie daarop Aken aan maar werd teruggedreven. In 979 vielen Karel en Otto Frankrijk binnen. Karel riep zichzelf in Laon uit tot koning maar kreeg nauwelijks steun van de adel. Daarna belegerden Otto en Karel Parijs maar werden teruggedreven door Hugo Capet.

Na de dood van Lodewijk V werd Hugo Capet tot koning gekozen maar Karel riep zichzelf uit tot koning en veroverde Laon. In 989 kreeg hij ook de stad Reims in handen toen de bisschop van Reims, Karels neef Arnulf, naar hem overliep. In 991 werden Karel en zijn gezin gevangengenomen door verraad van de bisschop van Laon. Ze werden opgesloten in Orléans en Karel stierf daar een jaar later. In 1001 werd hij herbegraven in de zogenaamde kleine crypte van de Sint-Servaasbasiliek te Maastricht.

Karel trouwde voor 979, waarschijnlijk in 975, Adelheid over wiens afkomst weinig bekend is. Volgens sommige bronnen zou Karel ook een huwelijk hebben gesloten met een dochter van een ministeriaal van Hugo Capet, wat hem zoveel status kostte dat hij in 979 geen steun van de adel kreeg. Hiertegen pleit dat Karel zich de gevolgen van zo'n huwelijk vooraf zou hebben gerealiseerd en dat een dergelijk huwelijk daarom gewoon ondenkbaar was, als we bedenken dat Karel zijn leven lang heeft geprobeerd om koning te worden.

*Bron: https://nl.wikipedia.org/wiki/Karel_van_Neder-Lotharingen [03-09-2017].

Gehuwd circa 0975 met **Adelheid van FRANCIE?** Geboren circa 0945, overleden circa 0993.

Mogelijk een dochter van de rond 0980 gestorven Heribert van Vermandois (zie KdG 1991, blz 363/683). Wellicht onbekende herkomst.

8. **Karel**, geboren 945, 23verladen voor 953.

9. **Lodewijk**, geboren 948, 24verladen 954.
10. **Hendrik**, geboren 953, overleden 953. *Tweeling met Karel.*

GENERATIE 32

3749711874 **Konrad I** (le Pacifique) **van BOURGONDIE** (Koenraad III), Koning van Boven Bourgondie(937-993), geboren circa 0922, overleden op 19-10-0993 te Vienne, begraven te Vienne, - *Koenraad van Bourgondië (922/925 - 19 oktober 993), bijg. de Vredelievende, was koning van Bourgondië.*

In 937 overleed zijn vader Rudolf II van Bourgondië en Koenraad volgde hem op als koning van Opper-Bourgondië. De jonge Koenraad was zelf nog niet in staat om te regeren en zijn koninkrijk was feitelijk een protectoraat van Otto I de Grote die het beschermde tegen Hugo van Arles, Koenraad leefde aan het hof van Otto. In 939 vielen zowel de Saracenen (via het Rhônedal) als de Hongaren Opper-Bourgondië binnen. De Bourgondiërs wisten de legers tegen elkaar uit te spelen, en vielen ze aan toen ze onderling in gevecht waren. Beide vreemde legers moesten zich toen met grote verliezen terugtrekken uit Bourgondië. Het is onbekend of Koenraad hier een rol heeft bij gespeeld. In 940 werd Koenraad daadwerkelijk koning maar erkende wel Otto als zijn heer, en behield zijn militaire bescherming. Vanaf 942 regeerde hij helemaal zelfstandig.

Koenraad nam in 946 deel aan Otto's campagne in West-Francië. In 948 erfde hij Neder-Bourgondië (de Provence) maar de lokale heren hielden daar een grote mate van zelfstandigheid. Hij ruilde in 960 bezittingen met Hartbert van Chur en kreeg zo gebieden in de Elzas in ruil voor gebieden ten oosten van de Rijn. Koenraad bemiddelde een verzoening tussen zijn zuster Adelheid (heilige) en haar zoon Otto II. In 975 werden de Saracenen door lokale heren definitief verdreven uit Fraxinetum, hun laatste steunpunt in Neder-Bourgondië. Koenraad was in 983 nog actief ten gunste van Otto III, in de onderhandelingen over diens verkiezing tot koning. Koenraad is begraven in de kerk van Saint-Maurice te Vienne.

Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Koenraad_van_Bourgondi%C3%AB [03-05-2015], zoon van **Rudolf II van BOURGONDIE (zie 7499423748) en **Bertha van ZWABEN** (zie 7499423749).*

*Gehuwd (1) circa 0960 met **Mathilde der FRANKEN** (zie 3749711875).*

*Gehuwd (2) met **Adela van UFGOUW** (Van Bellay), geboren 935-940, overleden op 23-03-0963. Of 964, dochter van **Gebhard van UFGOUW**, Graaf van Ufgouw(940), en **Kunigunde van VERMANDOIS**.*

*Gehuwd (3) met **Alduid**, minnares.*

Uit het eerste huwelijk:

1. **Bertha**, geboren circa 0964, overleden op 16-01-1016, -*Bertha van Bourgondië (ca. 967 - Melun, 16 september, na 1010) was een dochter van Koenraad van Bourgondië en van Mathilde van Frankrijk.*

Bertha speelde een belangrijke rol in het bestuur van de bezittingen van Odo.

Robert II van Frankrijk hield van jongsafaan van Bertha maar zijn vader Hugo Capet verzette zich hiertegen wegens te nauwe bloedverwantschap. Ze hadden namelijk in Hendrik de Vogelaar een gemeenschappelijke overgrootvader en waren daardoor verwanten in de zesde graad. De kerk vond dit te nauw verwant voor een huwelijk. Hugo arrangeerde voor Robert een huwelijk met Rozala. Dit was geen gelukkig huwelijk en Robert verstootte zijn vrouw in 992. Na de dood van Odo en Hugo, ze overleden beiden in 996, konden Robert en Bertha met elkaar trouwen. Voor Bertha was dit een heel voordelig huwelijk omdat haar jonge zoons zo verzekerd waren van

koninklijke bescherming. De kerk verzette zich tegen het huwelijk maar Robert en Bertha weigerden om hun huwelijk te ontbinden, en uiteindelijk volgde een excommunicatie. Omdat het bestuur van het koninkrijk hierdoor in gevaar kwam, werd het huwelijk in 1001 uiteindelijk toch ontbonden. Bertha bleef openlijk minnares van Robert. Robert trouwde met Constance van Arles, teneinde zich te verzekeren van een wettig nageslacht. De kwestie leidde tot grote verdeeldheid onder de Franse edelen en bisschoppen, er was een partij die Bertha steunde en een partij die Constance steunde. In 1008 trokken Robert en Bertha nog naar Rome om hun zaak bij de paus te bepleiten maar ze hadden geen succes.

**Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Bertha_van_Bourgondi%C3%AB [22-11-2014].*

*Gehuwd (1) circa 0983 met **Odo I van BLOIS**, Graaf van Champagne, Blois(975-995), Chartres, Tours(975-995), Meaux, Provins, Châteaudun(975-995) etc. Geboren circa 0945, overleden op 13-03-0996, begraven te Tours, *abdij, -Odo I van Blois (ca. 950 - 12 maart 996) was de jongste zoon van Theobald I van Blois en Liutgard van Vermandois. Hij was een van de machtigste edelen in Frankrijk en slaagde erin de macht van zijn familie verder uit te breiden.**

Als jonge man verdedigde hij Crouchy tegen de bisschop van Reims. Omdat zijn oudste broer was gesneuveld en zijn tweede broer tot de geestelijkheid was toegetreden, erfde Odo rond 970 de graafschappen Blois, Chartres, Provins, Tours, Beauvais, Chinon, Saumur en Châteaudun van zijn vader. Ca. 984 erfde hij van Herbert III van Vermandois (zoon van Herbert II van Vermandois), zijn oom van moederszijde, de graafschappen Omois en Reims, en de functie van paltsgraaf en van lekenabt van de Sint-Medardusabdij te Soissons. Hiermee had de machtige positie van het huis van Blois in de komende generaties, met grote bezittingen rondom Parijs, vorm gekregen.

In 981 steunde Odo Conan I van Bretagne in zijn pogingen om Nantes te verwerven. Samen met zijn neef Heribert van Troyes, steunde in 985 hij de veroveringspolitiek van Lotharius van Frankrijk in Lotharingen. Odo nam deel aan de verovering van Verdun en Laon, en nam hij graaf Godfried van Verdun gevangen. In 987 verwierf Odo het graafschap Dreux en de functie van lekenabt van de abdij van Tours, van de nieuwe koning Hugo Capet als dank voor de steun bij diens verkiezing. Al snel koos Odo echter positie tegen Hugo en gaf hij steun aan Karel van Neder-Lotharingen. Er volgden een aantal jaren van verwarring en strijd:

991 Odo belegerde Melun maar de stad werd ontzet door Hugo Capet, Richard I van Normandië en Fulco III van Anjou. Odo werd verslagen bij Orsay door Burchard I van Vendôme

992 Odo moest zich onder druk van Fulco aan de koning onderwerpen

993 samenzwering met bisschop Adalbero van Laon, om de koning en zijn zoon te ontvoeren en aan de keizer uit te leveren. De samenzwering werd vrijdeld en de koning liet Fulco tegen Blois optrekken. Die bouwde het kasteel van Langeais om Blois te bewaken.

995 Odo sloot een bondgenootschap met Richard van Normandië, Willem IV van Aquitanië (zijn zwager) en Boudewijn IV van Vlaanderen tegen Fulco

996 het beleg van Langeais moest worden opgeheven nadat Hugo Capet had ingegrepen

Odo overleed in 996 en werd begraven in de abdij van Tours.

Odo was getrouwd met Bertha, dochter van Koenraad van Bourgondië en van Mathilde van Frankrijk. Zij had een belangrijk aandeel in het bestuur van de bezittingen van het huis van Blois.

Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Odo_I_van_Blois [22-11-2014], zoon van **Theobald I*

*(Tricator) **van BLOIS**, Graaf van Blois-Chartres(960-975), Graaf van Tours(943-975), Graaf van Châteaudun(956-975), en **Liutgard van VERMANDOIS**.*

*Gehuwd (2) circa 0997, gescheiden circa 1003 van **Robert II (le Pieux) van FRANKRIJK**, medekoning(987) en koning(996-1031) van Frankrijk, hertog van Bourgondië(1004(1016)-1031), graaf van Auxerre(1002-1031), geboren op 27-03-0972 te Orleans, overleden op 20-07-1031 te Melun op 59-jarige leeftijd, begraven te St Denis, *kathedraal, -Robert II, bijgenaamd de Vrome**

(Orléans, 27 maart 972 - Melun, 20 juli 1031) was koning van Frankrijk van 996 tot aan zijn dood.

Robert was zoon van koning Hugo Capet. Hij kreeg een voor die tijd bijzonder goede opvoeding, zijn leraar was Gerbert van Aurillac, de latere paus Silvester II. Daardoor had Robert een voorliefde voor muziek, dichtkunst en religie. Doordat hij tijdens zijn regering bovendien streng optrad tegen ketters, kreeg hij de bijnaam "de Vrome". In 987 werd Robert gekroond tot medekoning naast zijn vader, om zijn kansen voor de opvolging zo groot mogelijk te maken. Robert wilde trouwen met Bertha van Bourgondië maar omdat ze verwant waren in de zesde graad, was dit tegen de wetten van de kerk en Hugo weigerde daarom in dit huwelijk in te stemmen. In plaats daarvan probeerde Hugo om Robert met een Byzantijnse te laten trouwen en toen dat niet lukte arrangeerde hij in 989 een huwelijk met de ongeveer 20 jaar oudere Suzanna van Italië. Zij was weduwe van Arnulf II van Vlaanderen en moeder van de minderjarige Boudewijn IV van Vlaanderen. Door dit huwelijk kreeg de kroon een sterke invloed in een van de grote graafschappen van het koninkrijk, bovendien bracht zij Montreuil (Pas-de-Calais) en Ponthieu in als bruidsschat.

Als kroonprins speelde Robert een actieve rol. Hij nam deel aan de gevechten tegen Karel van Neder-Lotharingen om Laon. In 991 verhinderde hij Franse bisschoppen om deel te nemen aan een synode in Mousson, dat toen in Duitsland lag. In 991 en 994 was hij voorzitter van concilies in Frankrijk. In 996 overleed zijn vader en werd Robert koning. Robert scheidde direct van Suzanna om te kunnen trouwen met Bertha, die inmiddels weduwe was van Odo I van Blois. Wel behield hij de bruidsschat van Suzanna, zo genaamd om die voor haar te beheren. Wegens de bloedverwantschap met Bertha en de onwettige scheiding van Suzanna, stond Robert onder grote druk van de kerk om zijn huwelijk met Bertha te ontbinden. Toen hij bleef weigeren, werd het echtpaar uiteindelijk geëxcommuniceerd door paus Gregorius V.

Robert volhardde zijn verzet tegen de kerk en bleef getrouwd met Bertha tot 1003. Toen wilde hij het hertogdom Bourgondië rechtstreeks aan de kroon brengen en was de excommunicatie een te grote politieke handicap. Na onderhandelingen met paus Silvester II, zijn oude leermeester, scheidde hij van Bertha en trouwde met Constance van Arles. De excommunicatie werd ongedaan gemaakt. Zijn politieke en militaire pogingen om de macht in Frans Bourgondië direct in handen te krijgen, mislukten echter door de tegenstand van de lokale adel en bisschoppen. Robert zette naast zijn huwelijk zijn relatie met Bertha gewoon voort. Het hof werd daardoor verdeeld en twee vijandige kampen. Het huwelijk met Constance zorgde wel voor erfgenamen maar was verder een grote mislukking.

In 1005 veroverde Robert Auxerre, in 1015 volgde Sens en in 1016 had Robert eindelijk het hertogdom Bourgondië in handen. In deze periode trok Robert samen met Bertha naar Rome, om hun zaak bij de paus te bepleiten maar die wilde niet toestemmen in een hernieuwd huwelijk. In 1020 overleed Steven I van Champagne en probeerde Robert om diens graafschappen aan de kroon te laten vervallen. Robert kwam daardoor in conflict met Stevens erfgenaam (en Bertha's zoon) Odo II van Blois. In 1023 moest Robert uiteindelijk toestaan dat Odo Stevens graafschappen in bezit nam. Robert sloot daarop direct een bondgenootschap met keizer Hendrik II om Odo's macht te beteugelen. Dit had enig succes want Odo moest Reims opgeven aan de bisschop en hij moest Dreux overdragen aan Robert. Na de dood van Hendrik kwam Robert in 1024 tot een vergelijk met Odo en steunde hij de tegenstanders van Koenraad II de Saliër. Een poging om Metz te veroveren mislukte. Een aanbod om koning van Italië te worden sloeg hij af.

In de laatste jaren van zijn leven was Robert in open oorlog met zijn zonen Hendrik en Robert, die door hun moeder werden gesteund. Tijdens de burgeroorlog tegen zijn eigen zonen stierf Robert II op 20 juli 1031 bij Melun. Hij werd begraven in de kathedraal van Saint-Denis en uiteindelijk werd hij opgevolgd door zijn zoon Hendrik I.

*Bron: https://nl.wikipedia.org/wiki/Robert_II_van_Frankrijk [12-11-2016], zoon van **Hugo CAPET**, Koning der Franken(987-996), en **Adelheid van AQUITANIE POITOU**, Koningin-gemaal van Frankrijk(987-996). {Hij was eerder gehuwd op 16-jarige leeftijd op 01-04-0988, gescheiden circa 0992 van **Rozala Susanne van IVREA**, geboren circa 0960, overleden op 13-12-1003 te Gent, begraven te Gent. *Erfdochter van Montreuil*

-*Suzanna van Italië of, Rosala van Ivrea, (ca. 950 - 26 januari 1003) was een dochter van Berengarius II van Italië en van Willa van Toscane. In haar jeugd was ze hofdame geweest van keizerin Adelheid (heilige). In 968 huwde zij met Arnulf II van Vlaanderen en werd de moeder van:*

Mathilde (-995)

Boudewijn IV van Vlaanderen (980-1035)

Na het overlijden van Arnulf hertrouwde zij in 988 met Robert de Vrome die zeker twintig jaar jonger was dan zij, tegen de zin van Robert maar overeenkomstig de wil van zijn vader Hugo Capet. Zij bracht een mooie bruidsschat mee: Montreuil-sur-Mer en Ponthieu. Na de dood van zijn vader verstootte Robert Suzanna echter spoedig onder het voorwendsel dat ze te oud was om nog kinderen te krijgen, om te trouwen met Bertha van Bourgondië. Suzanna trok zich terug in Vlaanderen en er ontstond een conflict tussen Vlaanderen en de koning omdat die weigerde om Montreuil terug te geven, zijn enige "eigen" zeehaven. Na een periode waarin Vlaanderen de tegenstanders van de koning had gesteund, werd een compensatie overeengekomen. Suzanna/Rosala had een belangrijk aandeel in het bestuur van Vlaanderen en overleed in 1003. Ze werd begraven te Gent.

*Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Suzanna_van_Itali%C3%AB [07-06-2015], dochter van **Berengarius II van IVREA** (Van Italië), Marktgraaf van Ivrea, Koning van Italië(950-952), Rooms Duits Keizer, en **Willa van ARLES TUSCIE**. Hij is later gehuwd circa 1005 met **Constance van PROVENCE** (Taillefer d'Arles), geboren circa 0985, overleden op 28-07-1032 te Melun, begraven te St Denis, dochter van **Willem I van PROVENCE**, Graaf van Arles en Provence(968-993), en **Adelheid Blanche van ANJOU**, Koningin van Aquitanië(982-984).}

2. [Gerberga](#) (zie 1874855937).

3. **Mathilde**, geboren circa 0970, overleden circa 1020.

Gehuwd circa 0990 met **nn van GENEVE?** Geboren circa 0970, overleden circa 1020, van *onbekende herkomst*.

4. **Rudolf III**, geboren circa 0970, overleden op 06-09-1032. *Koning van Bourgondie*.

Uit het tweede huwelijk:

5. **Gisela**, geboren circa 0960, overleden op 21-07-1006.

Gehuwd circa 0970 met **Heinrich II van SAKSEN LUDOLF**, geboren circa 0951, overleden op 28-08-0995. *Hertog van Beieren, bijgenaamd De Ruziemaker (Twistzieke)*, zoon van **Heinrich van SAKSEN LUDOLF**, Hertog van Beieren, en **Judith der LUITPOLDINGER**.

6. **Koenraad**, overleden na 966, na 10-08-966.

Uit het derde huwelijk:

7. **Burchard**, aartsbisschop van Lyon, abt van de abdij van Sint-Mauritius, geboren 965-970, overleden op 20-06-1030, of 1031.

3749711875 **Mathilde der FRANKEN**, geboren circa 0948, overleden circa 0992, begraven te

Vienne, *kerk van Saint Maurice*, dochter van [Lodewijk IV \(D'Outremer \(Transmarinus\)\) der FRANKEN \(De Overzeese\)](#) (zie 7499423750) en [Gerberga van SAKSEN LUDOLF](#) (zie 7499423751).

Uit dit huwelijk: 4 kinderen (zie onder [3749711874](#)).

GENERATIE 31

1874855936 **Hermann I van WERL**, geboren circa 0965, overleden circa 0985. *Graaf van Werl. Hij is de oudst bekende voorvader van het latere vorstenhuis Lippe.*

-Herman I van Werl (rond 945[1] - rond 985) was Graaf van Werl. Hij was van hoogadelige afkomst. Na een missie naar het Bourgondische hof trouwde hij met Gerberga van Bourgondië, een dochter van de Bourgondische koning, Koenraad van Bourgondië. In de laatste jaren van zijn leven speelde hij een belangrijke rol in het net ontstane Heilig Roomse Rijk.

Herman I van Werl is de eerste vertegenwoordiger van het Huis Werl, waarvan enige betrouwbare gegevens bekend zijn. Onduidelijk is of een Herman die rond 913 in Meschede wordt genoemd zijn grootvader en een in 947 en 955 genoemde Hendrik zijn vader was. Mogelijkerwijs was een Bernhard, die grafelijke rechten had in Hellweg en andere plaatsen in het noorden van Westfalen, een broer.
**Bron: https://nl.wikipedia.org/wiki/Herman_I_van_Werl [02-01-2017].*

Gehuwd circa 0980 met

1874855937 **Gerberga van BOURGONDIE**, geboren circa 0967, overleden circa 1017, dochter van [Konrad I \(le Pacifique\) van BOURGONDIE \(Koenraad III\)](#) (zie 3749711874) en [Mathilde der FRANKEN](#) (zie 3749711875).

Gehuwd (1) circa 0980 met [Hermann I van WERL](#) (zie 1874855936).

Gehuwd (2) circa 0988 met **Herman II van WETTERAU** (Van Zwaben), Hertog van Zwaben, geboren circa 0965, overleden op 04-05-1003, *-Herman II van Zwaben (overleden 4 mei 1003) was hertog van Zwaben.*

Herman werd in 997 hertog van Zwaben. Hij volgde keizer Otto III op diens Italiaanse veldtocht van 997-999. Als afstammeling van Otto I de Grote wilde hij na de dood van Otto III zelf koning worden maar door het gekonkel van bisschop Willigis van Mainz werd uiteindelijk Hendrik II tot koning gekozen. Herman wilde zich hier niet bij neerleggen maar na enkele schermutselingen koos hij ervoor de koning te erkennen voordat het tot een echte oorlog kwam. Na het overlijden van Herman werd de Elzas van Zwaben bij Opper-Lotharingen gevoegd.

Herman was een zoon van Koenraad I van Zwaben en Richlind (ca. 950 - 2 september 1035), een (klein)dochter van Otto I. Herman was gehuwd met Gerberga van Bourgondië (ca. 960 - 7 juni 1018), dochter van Koenraad van Bourgondië, en weduwe van Herman I van Werl (ca. 950 - 985/986). Gerberga stichtte in 1000 het klooster van Oedingen (bij Lennestadt).

Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Herman_II_van_Zwaben [03-05-2015], zoon van **Konrad II van WETTERAU KONRADINER (Koenraad I van Zwaben), Graaf in de Rijngouw, hertog van Zwaben, en **Regelindis van SAKSEN LUDOLF**.*

Uit het eerste huwelijk:

1. [Heer van Werl Hermann II](#) (zie 937427968).

2. **Rudolf**, geboren circa 0986, overleden circa 1044. *Graaf van Werl.*

Gehuwd circa 1010 met **nn van WERL?** Geboren circa 0990, overleden circa 1040, *onbekende herkomst.*

3. **Bernhard**.

Uit het tweede huwelijk:

4. **Mathilde**, geboren circa 0989, overleden op 29-07-1031.

Gehuwd (1) circa 1002 met **Esiko van BALLENSTEDT**.

Gehuwd (2) circa 1002 met **Konrad I van FRANKENLAND** (Van Karinthië), geboren circa 0973, overleden op 12-11-1011. *Hertog van Karinthie*, zoon van **Otto I van FRANKENLAND** (van Karinthië), Hertog van Karinthie(978-983, 995-1004), markgraaf van Verona(978-983, 995-1004), graaf van de Speyergau, Wormsgau, Elsenzgau, Kraichgau, Enzgau, Pfinzgau, Ufgau en Nahegau, voogd van de abdij van Hornbach en van de proosdij Wissembourg, en **Judith van KARINTHIE?**

Gehuwd (3) circa 1020 met **Friedrich II van LOTHARINGEN**, Hertog van Lotharingen, geboren circa 0985, overleden circa 1027, zoon van **Dietrich I van LOTHARINGEN**, Hertog van Lotharingen(978-1027), Graaf van Bar(978-1027), en **Richilde van LUNEVILLE METZ**.

5. **Gisela van ZWABEN** (Van Wetterau), Koningin(1024-1028) en Keizerin(1027-1039) van het Heilige Roomse Rijk, geboren op 11-11-0990, overleden op 14-02-1043 te Goslar op 52-jarige leeftijd, begraven te Spiers. *In de Dom, -Gisela van Zwaben (11 november 995 - 14 februari 1043) was een Duitse edelvrouw die door haar derde huwelijk keizerin van het Heilige Roomse Rijk werd.*

Gisela was een dochter van Herman II van Zwaben en van Gerberga van Bourgondië. In haar eerste huwelijk trouwde ze met Bruno van Brunswijk (ca. 970 - Brunswijk, 10 december 1014). Bruno was graaf van Brunswijk, de Noordthüringengau en in de Derlingau. Volgens middeleeuwse overlevering was Bruno stichter van de stad Brunswijk maar het is aangetoond, dat de twee nederzettingen waaruit die stad is ontstaan, reeds uit de negende eeuw dateren. Bruno nam in 990 deel aan een veldtocht tegen Bohemen. Hij werd in zijn eigen kasteel gedood door ene Milo, een persoonlijke vijand.

In haar tweede huwelijk trouwde Gisela met Ernst I van Zwaben. Na diens dood werd zij in 1015 regent van het hertogdom Zwaben.

Zij huwde ten slotte in 1016 met Koenraad, graaf van Spiers en Worms. Koenraad was afkomstig uit de hoge adel maar had slechts een bescheiden positie geërfd. De beide echtelieden waren familie in de achtste graad (ze stammen allebei af van Hendrik de Vogelaar, de moeder van Gisela, Gerberga van Bourgondië, en de grootvader van vaderskant van Koenraad, Otto I van Karinthië, waren achterneef en achterneef van elkaar). Dit was volgens de regels van die tijd een legaal huwelijk (verwantschap in de zevende graad was verboden) maar keizer Hendrik II de Heilige, die bloedverwantschap graag gebruikte om de huwelijkspolitiek van de adel te frustreren, maakte bezwaar tegen het huwelijk. Koenraad en Gisela werden verbannen en Gisela verloor haar functie als regent van Zwaben. In 1020 verzoenden Koenraad en Hendrik zich weer en konden Koenraad en Gisela terugkeren.

Koenraad werd in 1024 tot koning gekozen, en gekroond door de aartsbisschop van Mainz. Die weigerde echter om Gisela te kronen waardoor die op 21 september 1024 te Keulen apart tot koningin werd gekroond. Op 26 maart 1027 werden Koenraad en Gisela te Rome ook tot keizer en keizerin gekroond. Op de terugweg gaf ze schenkingen aan de abdij van Sankt Gallen, voor het lezen van missen voor zichzelf en voor haar zoon Hendrik.

Gisela was politiek zeer actief. Ze nam deel aan meerdere synodes. In 1027 wist ze te bereiken dat haar neef, Rudolf III van Bourgondië, bij testament zijn koninkrijk aan Koenraad naliet. In 1034 kwam Bourgondië, na twee jaar verzet door een groep weerspannige edelen en bisschoppen, daarmee definitief bij Duitsland. In 1039 zou Bourgondië een verregaande autonomie krijgen van Hendrik III. Ook wist zij in 1033 te Merseburg een vrede met Mieszko II Lambert van Polen te sluiten. Ze bemoeide zich volop met benoemingen van bisschoppen en abten. En ook bemiddelde Gisela regelmatig tussen Koenraad en haar zoon Ernst II van Zwaben, die herhaaldelijk in opstand kwam tegen zijn stiefvader. Uiteindelijk gaf ze op en liet ze Ernst vallen, die in 1030 dan ook om het leven kwam (en dan kan die nog niet ouder dan 15 zijn geweest!). Ernst II zou voortleven in de literatuur: hij is de inspiratie voor het middeleeuwse epos "hertog Ernst". Herman, de tweede zoon uit het huwelijk van Gisela met Ernst, werd hierdoor later hertog van Zwaben. In 1037 bezocht Gisela de graven van de apostelen in Rome. Na het overlijden van Koenraad steunde Gisela haar zoon Hendrik III maar dit leidde tot spanningen en haar invloed nam snel af. Gisela werd begraven in de dom van Spiers, waar het lichaam van Koenraad al eerder was begraven.

**Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Gisela_van_Zwaben [03-05-2015].*

Gehuwd (1) circa 1005 met **Bruno I van BRUNSWIJK BILLUNG**, graaf van Brunswijk, de Noordthüringengau en in de Derlingau, geboren circa 0970, overleden circa 1014. *Gedood in zijn eigen kasteel door Milo. Graaf van Brunswijk (Zie Karel de Grote, 1991, blz. 330, zie ook ES NF VIII 131a). Wijkt echter af van ES NF Band I.1, Tafel 11 (Billung). Het is niet zeker of de stamvader der Brunonen, graven van Brunswijk, inderdaad uit de Billunger stammen!*

-Brun (Latin Bruno; born around 975, died around 1010), was Count in the Derlingau, the Nordthüringgau, the Hastfalagau, the Salzgau, the Gau Gretinge, and the Gau Mulbeze, with Brunswick as his residence. Brun was a member of the Brunones dynasty.

Brun's father is assumed to have been Count Liudolf (died 993). In 1002, Brun married Gisela of Swabia, who later became wife of the Emperor. Their oldest son was Liudolf (about 1003-1038).

In 990, Brun was a member of the Saxon army that supported Mieszko I, Duke of Poland, against Boleslaus II, Duke of Bohemia, in Silesia. Brun participated in the election for King of the Romans of 1002 (after the death of Otto III, Holy Roman Emperor) as a candidate and elector. When his own candidacy failed, he supported Herman II, Duke of Swabia, whose daughter he married in the same year. Brun had been considered a legitimate candidate because he was a male-line relative of Otto III.

Bron: https://en.wikipedia.org/wiki/Brun_I,_Count_of_Brunswick [02-01-2017], zoon van **Ekkert van BILLUNG, Graf in Westfalen, Graf in Horhusen, Graaf in Ambergau, en **Frederuna van MEISSEN?** Zie ES NF Band VIII Tafel 131A.*

Gehuwd (2) circa 1012 met **Ernst I van ZWABEN** (Van Babenberg), paltsgraaf(1004) en hertog(1012-1015) van Zwaben, marktgraaf van Oostenrijk, geboren circa 0980, overleden op 31-05-1015 te Wurzburg, begraven te Wurzburg, *-Ernst I van Zwaben (ca. 980-31 mei 1015) was hertog van Zwaben.*

Ernst was lid van de familie van de Babenbergers en had grote eigen bezittingen in de omgeving van Schweinfurt. In 1002 vocht hij voor Hendrik II onder Otto I van Karinthië tegen Arduin van Ivrea, zonder succes want het Duitse leger werd in het Brantadal verslagen. In mei 1003 steunde Ernst de opstand van Hendrik van Schweinfurt. Hij werd ter dood veroordeeld maar op voorspraak van bisschop Willigis van Mainz werd dit omgezet in een gevangenisstraf en een geldboete. Ernst verzoende zich met de keizer en werd in 1004 paltsgraaf van Zwaben. Na het overlijden van de kinderloze Herman III van Zwaben in 1012, wees Hendrik II ook de hertogstitel van Zwaben toe aan Ernst. Hij overleed drie jaar later door een verwaalde pijl tijdens de jacht.

Ernst was de tweede zoon van Leopold I van Oostenrijk en Richardis van Sualafelgau. Hij was gehuwd met Gisela (vermoedelijk haar tweede huwelijk), de dochter van Herman II van Zwaben.

Bron: https://nl.wikipedia.org/wiki/Ernst_I_van_Zwaben [12-11-2016], zoon van **Leopold I van OOSTENRIJK, markgraaf van Oostenrijk(976-994), en **Richwara van KELDACHGOUW**.*

Gehuwd (3) circa 1017 met **Koenraad II van FRANKENLAND**, Graaf van Spiers en Worms, Rooms Duits koning(1024-1039) en Keizer(1027-1039), hertog van Beieren(1026/1027), koning van Bourgondië(1032-1039), geboren circa 0990, overleden op 04-06-1039 te Utrecht, begraven te Spiers, *-Koenraad II (rond 990 - Utrecht, 4 juni 1039) was vanaf 1024 koning van Duitsland en vanaf 1027 keizer van het Heilige Roomse Rijk. Koenraad was de eerste keizer uit de Salische dynastie. Onder zijn heerschappij werd het koninkrijk Bourgondië in het keizerrijk opgenomen.*

Koenraad was de zoon van Hendrik van Spiers en Adelheid van Metz. Koenraad trouwde in 1016 met Gisela van Zwaben (995-1043), haar derde huwelijk.

Koenraads vader was reeds op 20-jarige leeftijd overleden. Daardoor kreeg zijn oom Koenraad de grote erfenis van zijn grootvader Otto I van Karinthië. Koenraad zelf werd in bescheiden omstandigheden opgevoed door Burchard, de bisschop van Worms.

Eenmaal volwassen werd hij graaf van Speyer en Worms. In 1017 werd Koenraad gewond aan de zijde van zijn oom Gerard van Metz tegen Godfried II van Lotharingen. Hij trouwde in 1016 met Gisela van Zwaben. Keizer Hendrik II probeerde (zonder werkelijke grond) het huwelijk te dwarsbomen op grond van bloedverwantschap en liet het paar in de ban doen. Koenraad en Gisela gingen in ballingschap en in 1019 hielp Koenraad zijn neef, de latere hertog Koenraad II van Karinthië tegen de toenmalige hertog van Karinthië, Adalbero van Eppenstein. In 1020 verzoende Koenraad zich met de keizer en deze gaf zijn verzet tegen het huwelijk op.

Na de dood van de kinderloze keizer Hendrik werd Koenraad tot koning gekozen en op 8 september 1024 in Mainz gekroond. De adel uit Lotharingen en Saksen had zijn uitverkiezing echter niet gesteund. Het koningschap stelde Koenraad voor talrijke problemen. Om zijn heerschappij in het gehele rijk te verzekeren, moest hij de hoge adel in de hertogdommen Lotharingen en Saksen voor zich zien te winnen. Ook met zijn neef met dezelfde naam was het nog niet tot een blijvende verzoening gekomen. Nog voordat Koenraad zich op weg begaf voor zijn koningsronddrit, verkregen Bruno van Augsburg en Werner van Straatsburg belangrijke hofambten. Met de maanden durende rondrit door grote delen van het rijk probeerde Koenraad een algemene bevestiging te verkrijgen voor zijn uitverkiezing tot koning. De koningsronddrit begon met de reis van Keulen naar Aken. Daar kwam het koninklijk paar twee dagen na de kroning van Gisela in Keulen aan. Koenraad nam in Aken op de troon van Karel de Grote plaats. Hierdoor stelde hij zich bewust in de Karolingische traditie. Sinds Otto de Grote was de inbezitname van de troon, de "aartstroon van het Rijk", een onmisbaar onderdeel van de heerschapsvername in het rijk. In Aken hield hij een hofdag. Toch slaagde Koenraad er bij deze gelegenheid niet in om de Lotharingse hoge adel voor zich te winnen.

Aansluitend voerde de route via Luik en Nijmegen naar Vreden, aan de grens van het Saksische gebied. Hier werden de keizer en keizerin hartelijk ontvangen door Adelheid van Quedlinburg en haar zuster Sophia van Gandersheim. Aangezien beide zusters dochters waren van Otto II en daardoor de oude Ottoonse keizersdynastie vertegenwoordigden, kan deze vriendelijkheid een indicatie zijn geweest voor de houding van de hoge Saksische adel tegenover het koningschap van Koenraad.[1] In de eerste helft van december hadden de Westfaalse bisschoppen en andere rijksgroten een ontmoeting met Koenraad. Bij deze gelegenheid werd hij ingehuldigd. In Dortmund werden intussen gedetailleerde onderhandelingen gevoerd; dit ter voorbereiding van een zorgvuldig geësceneerde hofdag die ter gelegenheid van Kerstmis in Minden zou plaatsvinden. Daar vierde Koenraad het Kerstfeest. Volgens de bronnen waren hierbij de aartsbisschoppen Aribo van Mainz, Pilgrim van Keulen, Hunfried van Magdeburg, Unwan van Hamburg-Bremen en de bisschoppen Bruno van Augsburg, Wigger van Verden en natuurlijk de lokale bisschop Sigebert van Minden aanwezig. Ook waren vele Saksische rijksgroten onder leiding van hertog Bernhard II present.[2] Nadat Koenraad hun beloofd had om de oude Saksische wetten te respecteren, werd hij door de Saksische rijksgroten als koning erkend. Dit betekende de feitelijke erkenning van de Salische koningsheerschappij door de Saksen. Bernhard II en Koenraad hebben elkaar in de daaropvolgende periode gerespecteerd. Koenraads koningschap was het enige in de 11e eeuw tegen welke zover ons bekend geen sterkere oppositie of zelfs rebellie van de hoge Saksische adel is overgeleverd.[3]

In 1025 volgde de huldiging door de Italiaanse bisschoppen te Konstanz en besprekingen met de bevolking van Pavia die na de dood van Hendrik de koninklijke palts in die stad had verwoest. In 1026 werd Koenraad in Milaan tot koning van Italië gekroond. Ook was Koenraad in 1026/1027 hertog van het hertogdom Beieren.

Het koninklijk paar hield zich nog zo'n drie maanden in Saksen op. Men bezocht onder andere Paderborn, Abdij van Corvey, Hildesheim, Goslar en met name Maagdenburg. In maart 1025 verliet het paar Saksen. Via het Hessische Fulda reisde men naar Zwaben. In Augsburg vierde hij

op 18 april het Paasfeest. Daar brak een conflict uit met zijn neef, Koenraad de Jongere. De redenen voor dit conflict zijn niet overgeleverd, maar waarschijnlijk eiste de jongere Saliër een schadeloosstelling voor het door hem in Kamba gebrachte offer; mogelijk wilde hij een aandeel in het koninkrijk van Bourgondië of wilde hij het hertogdom Karinthië in leen krijgen.[4]

Koenraad wees de eisen van zijn neef echter af. Van Augsburg ging het naar Regensburg. Daar hield Koenraad begin mei 1025 een hofdag. Hij presenteerde zijn koningschap in deze centraal in Beierse gelegen plaats. De Regensburgse nonnenkloosters Obermünster en Niedermünster kregen privileges toegekend. Vervolgens trok Koenraad verder naar Bamberg, via Würzburg en Tribur naar Konstanz. Daar vierde hij op 6 juni 1025 het Pinksterfeest. Konstanz bracht Koenraad voor het eerst in contact met de Italiaanse heerschapsruimte.

Van Konstanz ging het naar Zürich, waar hij door de Italiaanse rijksgroten werd ingehuldigd. In de tweede helft van juni 1025 reisde hij naar Bazel. Op 23 juni hield Koenraad daar een hofdag. In Bazel werd Uldarich tot bisschop verheven. Koenraads voorganger Hendrik I had Bazel in 1007 van Rudolf III als vuistpand verworven voor de toekomstige aansluiting van het gehele koninkrijk Bourgondië bij het Heilige Roomse Rijk. De dood van de kinderloze Hendrik had de erfopvolgingsvraag opnieuw geopend. De hofdag en de investituur van de bisschop verduidelikten Koenraads aanspraak om onmiddellijk in de voetsporen van zijn voorganger te willen treden.[5] Volgens Wipo eindigde de koningsronddrit van Koenraad II in Bazel. '(iter regis per regna)'. In de voorgaande tien maanden had de Saliër met Lotharingen, Saksen, Zwaben, Beieren en Franken alle belangrijke regio's van zijn rijk doorkruist. Toch had hertog Gozelo van Neder-Lotharingen na de koningsverkiezing in Kamba de bisschoppen en wereldlijke magnaten in zijn hertogdom, zoals hertog Frederik II van Opper-Lotharingen, onder ede verplicht om Koenraad niet zonder zijn toestemming in te huldigen.

Er is weinig bekend over de activiteiten van Koenraad in de zomer- en herfstmaanden van 1025. Gedurende deze tijd bundelden de verschillende oppositiegroepen tegen Koenraad hun krachten. Tot hen behoorden de hertogen Ernst van Zwaben, Frederik van Opper-Lotharingen, Koenraad de Jongere en de Zwabische graaf Welf II. Intussen trok Koenraad van Bazel, via Straatsburg en Speyer naar Tribur, waar hij een hofdag hield. Misschien werden in Tribur al de eerste voorbereidingen getroffen voor een Italiaanse expeditie.[6] Pas met kerstmis 1025 huldigden Gozelo, Frederik en de bisschop van Kamerijk Gerhard als laatste van de rijksgroten het koningschap van Koenraad.

Op 26 maart 1027 werden Koenraad en Gisela in Rome tot keizer en keizerin van het Heilige Roomse Rijk gekroond door paus Johannes XIX. Deze kroning geldt als een van de meest glamoureuze in de Middeleeuwen.[7] Aanwezig waren onder andere de koningen Knoet de Grote van Engeland, Denemarken en Noorwegen en Rudolf III van Bourgondië, grootabt Odilo van Cluny en ten minste 70 andere hooggeplaatste geestelijken, waaronder de aartsbisschoppen van Keulen, Mainz, Trier, Magdeburg, Salzburg, Milaan en Ravenna. Ook Koenraad troonopvolger Hendrik was naar Italië gekomen.[8] De deelname van Rudolf betekende een toenadering tussen het koninkrijk Bourgondië en het Heilige Roomse Rijk. Tijdens de zeven dagen durende kroningceremonie, ontstond een ranggeschil tussen de aartsbisschoppen van Milaan en Ravenna over de ceremoniële voorrang in het gevolg van de Keizer. Dit geschil werd in het voordeel van Milaan beslist.

Zijn zoon Hendrik III werd in 1028 tot medekoning gekroond en zou zich al snel ontwikkelen tot een belangrijke adviseur van zijn vader.

Koenraad voerde een actieve en agressieve politiek tegen de oostelijke buurlanden van Duitsland. In 1028 hield hij een veldtocht tegen Polen. Koning Mieszko moest alle westelijke veroveringen

van zijn vader opgeven en was ook gedwongen zijn koningstitel op te geven en Koenraad als leenheer te erkennen. In 1029 hield Koenraad een veldtocht tegen Hongarije maar die liep op een mislukking uit en het Duitse leger moest zich zelfs bij Wenen overgeven. Koenraad sloot een bondgenootschap met Knoet de Grote en gaf hem gebieden in het noorden van Duitsland in leen. In 1036 liet Koenraad ook zijn zoon Hendrik trouwen met een dochter van Knoet. In 1033 organiseerde Koenraad een nieuwe aanval op Polen, van drie zijden: Polen werd tegelijk door Duitsland, de Denen en door het Kievse Rijk aangevallen.

Koning Rudolf III van Bourgondië had in 1016 keizer Hendrik II als leenheer gehuldigd en beloofd dat hij Bourgondië aan hem zou nalaten als hij zonder directe erfgenamen zou overlijden. Na de dood van Hendrik verviel deze belofte maar zijn nicht, keizerin Gisela, wist te bereiken dat Rudolf de belofte hernieuwde aan Koenraad. Dit leidde direct tot verzet van Gisela's zoon uit een eerder huwelijk, Ernst II van Zwaben, die zichzelf als kandidaat voor de opvolging van Rudolf zag. Ernst kwam in opstand tegen Koenraad. Verzoeningspogingen door Gisela mislukten en uiteindelijk werd Ernst in 1030 gedood door de bisschop van Konstanz. Rudolf overleed in 1032 en zijn neef Odo II van Blois, de machtigste edelman van Frankrijk, greep de macht in Bourgondië en riep zich uit tot koning. Koenraad liet zich op 2 februari 1033 te Payerne tot koning van Bourgondië kronen. Hij vermeed een directe confrontatie met Odo maar wist door diplomatie te bereiken dat steeds meer edelen en geestelijken in Bourgondië zijn aanspraken steunden. In 1034 werd hij uiteindelijk in Zürich door de edelen als koning van Bourgondië gehuldigd.

In het zuiden ontnam Koenraad in 1035 markgraaf Adalbero van Eppenstein zijn functies in de marken Karinthië en Verona, en gaf deze functies aan zijn neef Koenraad II van Karinthië. Koenraad had de controle over alle belangrijke Alpenpassen nu vast in handen en kon zich nu actief met Italiaanse zaken bezighouden. In 1038 mengde Koenraad zich in de Italiaanse twisten tussen de bisschoppen en de hoge adel enerzijds, en de lage adel en steden anderzijds. Toen hij de bisschop van Milaan gevangen zette, ontstond echter een algemeen anti-Duitse weerstand. Dat anti-Duitse sentiment was over de jaren versterkt door Koenraads beleid om Duitse bisschoppen in Italië te benoemen en door de hoge Italiaanse adel bij voorkeur met Duitse families te laten trouwen. Door slimme wetgeving wist hij de meeste edelen echter weer aan zijn kant te krijgen. Koenraad stelde ook orde op zaken in Zuid-Italië waardoor het keizerrijk ook daar een aantal vazallen kreeg. Op de terugweg brak een epidemie uit in het leger waardoor onder andere zijn schoondochter en zijn stiefzoon overleden. Koenraad zelf bleef gezond.

Begin juni 1039 stierf Koenraad in Utrecht aan een aanval van jicht. In de winter van 1038 op 1039 was Koenraad in het oosten van Saksen actief met het invoeren van maatregelen om de vrede en de rechtszekerheid in dat gebied te bevorderen. Hij vierde het Kerstfeest in de keizerpalts Goslar. Van eind februari tot eind mei 1039 bracht een zieke Koenraad drie maanden in de keizerlijke residentie in Nijmegen door. Daar werden ook zijn twee laatst bewaard gebleven oorkonden opgesteld. Eind mei trok hij naar de bisschopsstad Utrecht om daar op 3 juni het Pinksterfeest te vieren. Hier overleed hij echter. Koenraads overlijden kwam voor zijn familie en de bisschoppen in zijn entourage plotseling en onverwacht. Als oorzaak voor zijn dood wordt algemeen de jicht (podagra) genoemd. Volgens een Milanese bron uit het midden van de 11e eeuw zou Koenraad al met zieke voeten en pijnlijke gewrichten terug zijn gekomen uit Italië.[9] Na zijn onverwachte dood werd Koenraads lichaam opgebaard in de dom van Utrecht. Zijn ingewanden werden hier ook bijgezet, mogelijk om die reden heeft zijn zoon rondom de dom een vermoedelijk kerkenkruis laten bouwen.

Vanuit Utrecht werd zijn stoffelijk overschot met grote pracht en praal in een plechtige processie per schip Rijnopwaarts vervoerd. In verschillende bisschopssteden langs de Rijn, waaronder Keulen, Mainz en Worms, werd de overledene door de bevolking naar de plaatselijke dom gebracht en daar opgebaard. Een maand na de dood van de heerser bereikte de begrafenisstoet

op 3 juli Speyer. Hier vond de begrafenisplechtigheid plaats. Zijn stoffelijk overschot werd bijgezet in de dom van Speyer.

Koenraad wordt algemeen gezien als een zeer bekwaam bestuurder en diplomaat, ambitieus maar voorzichtig. Hij continueerde het beleid van de Ottonen op het gebied van godsdienst met een voortzetting van de Rijkskerk en steunde de hervorming van de kloosters, mede om de politieke rol van de kloosters in te perken. Zijn bestuur steunde niet zo zeer op de hoge adel maar op de lage edelen, de opkomende steden en op zijn ministerialen. Hij stelde nieuwe wetboeken op voor Saksen en voor Italië. Koenraad zou de eerste van de middeleeuwse vorsten zijn die een duidelijk onderscheid zag in zijn eigen positie en de staat als zelfstandig instituut. Dit kwam naar voren in de berechting van een edelman die zich had verrijkt uit algemene middelen maar zorgvuldig had vermeden de belangen van Koenraad te schaden. Het verweer van de edelman was dat hij onschuldig was omdat hij de koning niet had benadeeld. Koenraad veroordeelde hem toch. Daarbij gebruikte hij een beeldspraak waarin hij de koning vergeleek met een scheepskapitein en de staat met een schip, en dat het beschadigen van het schip als een misdaad op zich moest worden beschouwd.

Aan de andere kant was Koenraad persoonlijk hebzuchtig en maakte hij voortdurend gebruik (misbruik) van zijn positie om voor zichzelf bezittingen te verwerven. Ook bij de benoeming van hoge geestelijken keek hij alleen naar politieke en persoonlijke belangen; sommige ambten werden openlijk verkocht. De geschiktheid van geestelijken voor hun ambt deed voor Koenraad niet ter zake.

Koenraad gaf opdracht om in Nijmegen, op de restanten van de palts van Karel de Grote, de Sint-Nicolaaskapel te bouwen.

*Bron: https://nl.wikipedia.org/wiki/Keizer_Koenraad_II [16-04-2018], zoon van **Hendrik van FRANKENLAND** (van Spiers), Graaf van Speyer, graaf van de Wormsgau, en **Adelaide van ELZAS** (van Metz).

6. **Beatrix** (Van Swabia), geboren circa 0992, overleden op 12-05-1025.

Gehuwd circa 1015 met **Adelbert van EPPENSTEIN**, Hertog van Karinthie, geboren circa 0990, overleden op 28-11-1039, zoon van **Markwart III van EPPENSTEIN**, Markgraaf in Karinthie, Graf von Eppenstein, Graf im Viehbachgau und im Mürztal, en **Hadamut van EBERSBERG**.

7. **Berthold van ZWABEN**, geboren 992, overleden 993.

8. **Herman III van ZWABEN**, overleden 1012.

GENERATIE 30

937427968 Heer van Werl **Hermann II van WERL**, graaf van Werl(997), voogd van de abdij van Werden, de abdij van Liesborn, het stift van Meschede en het stift van Oedingen, geboren circa 0980, overleden circa 1024, -*Herman II van Werl (ca. 980 - vermoedelijk na 14 september 1029) stamde uit de hoogste West-Europese adel.*

Hij was een zoon uit het eerste huwelijk van de Saksische graaf Herman I van Werl (Werl ligt ten oosten van het Roergebied) met Gerberga van Bourgondië, een dochter van Koenraad van Bourgondië en Mathilde van Frankrijk.

Herman was graaf van Werl vanaf 997. Hij verwierf ook de graafschappen Lochtrop (bij Eslohe) en Dreigau (in het Sauerland) en in het bisdom Osnabrück. Ook was hij voogd van de abdij van Werden, de abdij van Liesborn, het stift van Meschede en het stift van Oedingen. Oedingen werd door Herman samen met zijn moeder, Gerberga van Bourgondië, gesticht.

Herman was een trouw bondgenoot van zijn halfzuster Gisela van Zwaben en daardoor een

tegenstander van keizer Hendrik II. In 1018 werd Herman gevangengenomen door Udo van Stade, neef van de bisschop van Münster in een conflict over het voogdijschap over Liesborn, wat Herman uiteindelijk verloor. In 1019-20 verzette hij zich samen met de Billungen en de paltsgraven tegen de politiek van Hendrik II die sterk op de bisschoppen steunde. Herman kwam ook in conflict met de aartsbisschop van Keulen over voogdijschappen en over de gevangennamen van zijn moeder. Na de dood van Hendrik II speelde Herman een belangrijke rol in de verkiezing van Koenraad II de Saliër (de man van Gisela) tot koning van Duitsland.

Herman was in 997 met een onbekende vrouw getrouwd, en hertrouwde in 1007 met Godila van Rothenburg (ca. 968 - 18 juni 1015). Zij was dochter van Werner van Rothenburg (ovl. 1015), neef van bisschop Wigfried van Verdun, en weduwe van Lotharius III van Walbeck. Wegens te nauwe verwantschap werden Herman en Godila geëxcommuniceerd, wat een geliefd middel van Hendrik II was om zijn tegenstanders te dwarsbomen.

*Bron: https://nl.wikipedia.org/wiki/Herman_II_van_Werl [03-04-2019], zoon van [Hermann I van WERL](#) (zie 1874855936) en [Gerberga van BOURGONDIE](#) (zie 1874855937).

Gehuwd circa 1000 met

937427969 **Godila von ROTHENBURG**, geboren circa 0968, overleden op 18-06-1015, dochter van [Werner von ROTHENBURG](#) (zie 1874855938).

Gehuwd (1) circa 0975 met **Lotharius III** (Lothar) **van WALBECK**, geboren circa 0945, overleden op 25-01-1003. *Markgraaf van de Nordmark*, zoon van **Lotharius II** (Lothar) **van WALBECK**, Markgraaf van de Noordmark, graaf van Walbeck, de Derlingau, de Balsamgau en het noorden van de Thüringgau(929), en **Mathilde van ARNEBURG?**

Gehuwd (2) circa 1000 met [Heer van Werl Hermann II van WERL](#) (zie 937427968).

Uit het eerste huwelijk:

1. **Lothar**, geboren circa 0980, overleden circa 1033. *Graaf in de Harzgau.*

Gehuwd circa 1010 met **nn van HALDENSLEBEN?** Geboren circa 0980, overleden circa 1033, *van onbekende herkomst.*

Uit het tweede huwelijk:

2. **Bernhard II**, Graaf van Werl en Friesland. Voogd van Soest (Duitsland), Paderborn (stad), Werden en Liesborn. Bouwheer van het kasteel van Arnsberg. Geboren circa 1000, overleden circa 1060, - *Bernhard II. (* um 1010; † um 1070) war Graf von Werl, Graf in Friesland, Vogt von Soest, Paderborn, Werden und Liesborn.*

Bernhard war der jüngere Sohn des Grafen Hermann II. von Werl aus dessen zweiter Ehe mit Godila von Rothenburg. Seine Brüder waren Heinrich, Konrad und Adalbert. Zusammen mit den Brüdern ist er 1024 beim Hoftag in Herzfeld erstmals bezeugt. Er war weitläufig mit dem salischen Kaiserhaus als Stiefneffe der Kaiserin Gisela und Cousin von Kaiser Heinrich III. verwandt. Er selbst war möglicherweise zweimal verheiratet. Die Namen der Frauen sind nicht bekannt.

Als jüngster Sohn folgte Bernhard seinem Bruder Heinrich nach dessen Tod nach. In der Mitte des 11. Jahrhunderts hat er noch einmal die verschiedenen Herrschaftsrechte der Familie zusammengeführt. Bernhard konnte die Vogteirechte über Soest, Paderborn, Werden und Liesborn bewahren. Daneben hatte er verschiedene Grafenrechte inne. Dazu zählte eine friesische Grafschaft östlich der Mündung der Ems. Im Bistum Osnabrück taucht er als Graf in den Quellen in den Jahren 1054 und 1076 auf. Ebenso wird er als Graf im Dreingau im Ostmünsterland 1059 bezeugt. Seit Mitte des Jahrhunderts gibt es Belege für Grafenrechte im Lochtropgau im Sauerland. Außerdem hatte er Grafenrechte am Hellweg. Beim Hoftag in Dortmund 1051 entschied Heinrich III., dass Bernhard zukünftig nicht mehr die Leute des Bischofs von Osnabrück vor dem Grafengericht laden durfte. Im Jahr 1063 nahm Bernhard vermutlich am Hoftag in Mainz und dem anschließenden Feldzug in Ungarn teil. Nach dem Sieg war er 1064 am königlichen Hof anwesend. Die Grafschaft im Emsland hat er in dieser Zeit an Adalbert von Bremen offiziell

abgetreten. Da der Bischof offenbar die zugesagte finanzielle Gegenleistung schuldig blieb, hat Bernhard an seinem Besitz festgehalten. Ein Graf oder Präfekt Gottschalk von Zutphen, den der Bischof mit der Verwaltung des Gebiets beauftragt hatte, wurde in diesem Zusammenhang getötet. Die sehr einträgliche Grafschaft mit Emden, Leer und Aschendorf konnten die Grafen von Werl bis 1096 wohl behaupten.

Auf Grund fehlender Quellen bleibt die Rolle Bernhards in der Reichspolitik etwas unklar. Unklar ist auch, ob Bernhard sich nach der weitgehenden Entmachtung Adalberts an einer Adelsfronde gegen den Bischof von Bremen beteiligte, um diesen zum Verzicht auf Rechte und Territorien zu zwingen. Es wird zwar ein Graf Bernhard in einem Brief erwähnt, aber ansonsten ist er nur bis 1066 sicher belegt.

Bernhard hatte drei Söhne. Sein Sohn Heinrich wurde Bischof von Paderborn. Das Grafenamt und die Vogteirechte fielen an Konrad II. Ein Dritter Sohn war Liupold, der unter anderem den Stammsitz Werl als Erbe erhielt. Fälschlicherweise als Sohn wurde Hermann angesehen.

**Bron: [https://de.wikipedia.org/wiki/Bernhard_II._\(Werl\)](https://de.wikipedia.org/wiki/Bernhard_II._(Werl)) [25-09-2016].*

*Gehuwd circa 1030 met **nn van WERL?** Geboren circa 1000, overleden circa 1060, onbekende herkomst.*

3. **Mathilde**, geboren circa 1000, overleden circa 1077.

4. **Rudolf** (zie 468713984).

GENERATIE 29

468713984 **Rudolf van WERL**, geboren circa 1010, zoon van [Heer van Werl Hermann II van WERL](#) (zie 937427968) en [Godila von ROTHENBURG](#) (zie 937427969).

Kind:

1. [NN Rudolfszn](#) (zie 234356992).

GENERATIE 28

234356992 **NN Rudolfszn van WERL**, graaf van Fivelgo, zoon van [Rudolf van WERL](#) (zie 468713984).

Kind:

1. [Rudolf van WERL van WIERUM](#) (zie 117178496).

GENERATIE 27

*117178496 **Rudolf van WERL van WIERUM**, graaf van Fivelgo, -De van Werls hadden in die tijd vele graafschappen in leen in het noordelijk deel van het keizerrijk, langs de kust. Ze staan vermeld als graaf in de Emsgau, graaf in Frisia, graaf in Fivelgo. Rudolf van Wierum, de hier opgevoerde vader van Herbert of Hartbert van Wierum, zal een kleinzoon zijn van graaf Rudolf van Fivelgo, vermeld in de oorkonde van mei 1040 waarin keizer Hendrik Drenthe en de stad Groningen en andere goederen schenkt aan de bisschop van Utrecht.*

Herman II van Werl had een zoon Rudolf uit een tweede huwelijk waarvan verder niets bekend is. Hij kwam niet in aanmerking voor opvolging als graaf. Na de dood van Herman II werd zijn zoon Bernhard III, uit zijn eerste huwelijk, graaf in de Emsgau en Frisia (tussen Lauwers en Eems). Bernhard had een borg in Emden. Het was gebruikelijk in grafelijke kringen om belangrijke bestuurlijke posities te laten innemen door vertrouwelingen en dan meestal familieleden. Daardoor was de macht beter te handhaven en mogelijk uit te breiden. Het gebied van graaf Bernhard bestond uit meerdere gouwen. Het is dan aan te nemen dat een deel van die gouwen, waaronder Fivelgo en Hunsego, als onderleen

door Bernhard aan zijn halfbroer Rudolf is gegeven. De zetel van deze Rudolf zal dan op een strategische plek hebben gelegen in dit gebied. Deze plek is dan Wierum, van waaruit een goede verbinding over zee met Emden bestond. Op dit punt, waar Hunze en Aa samen komen en waar alle verkeer van en naar Groningen te controleren is, zal zeker een borg of versterkt huis hebben gestaan. Kleinzoen Rudolf, vader van Herbert, zal hier gewoond hebben en niet in Bierum zoals deze plaats is vertaald uit het latijn door de samenstellers van de bekende oorkondenboeken van het Sticht. Zie ook de veronderstelling van Roemeling, vermeld bij Herbert. Rudolf zal dan bekend geweest zijn als Rudolf van Wierum.

*Bron: http://www.dorpshistorie.nl/Fivelgo_Werl.html [03-04-2019], zoon van [NN Rudolfszn van WERL](#) (zie 234356992).

Gehuwd met

117178497 (?)**Sigardis**, overleden na 1148 te Coevorden?

Uit dit huwelijk:

1. **Leffart van WIERUM van GRONINGEN** (Lyfrid), prefect van Groningen(1144), geboren circa 1110, overleden na 1178, -Hij werd benoemd in 1144 door zijn broer Herbert nadat deze de prefectuur aan Egbert van Groenberg had ontnomen. Deze Egbert was prefect van 1141 tot 1144 en was ook benoemd door bisschop Herbert, maar Egbert lag regelmatig met de Gelkings in de stad Groningen overhoop.

Volgens MD Teenstra zouden de Groenbergers, na het verwerven van de wereldlijke macht door de bisschop van Utrecht in 1047 zijn aangesteld als leenmannen, maar hun beleid van bevoordeling van familieleden leidde tot groot ongenoegen onder de bevolking, wat in 1105 escaleerde in het ontstaan van de groepering van de Gelkings, die de bisschop van Utrecht niet meer erkenden als wereldlijk machthebber van Groningen.

Komt voor in een oorkonde van 1177 en 1178 samen met zijn jongere broer Lambert van Peize, Schulte Johannes, Walter Radinc (van Vollenhove) en Arnold Wilde.

Na zijn overlijden worden 3 kleinzons elk voor een derde beleend met de prefectuur. Deze, Rudolf, Menzo en Hebert (Egbert), zijn van een dochter getrouwd met Godschalk van Sepperothe (beiden overleden voor hun vader resp.schoonvader).

Volgens M D Teenstra in zijn breedvoerig tijdrekenkundige tafel is Leffart overleden in 1160 (1180?). Zijn kleinzonen waren Lefferd, Rudolf, Menzo en Herbert.

Anne Post: Heeft vermoedelijk de (houten) borg Selwerd laten bouwen op de grond die hij als leenman in bezit had. Deze borg stond 3,5 kilometer ten zuidoosten van zijn geboortehuis op de wierde Wierum, toen behorend tot Frisia, waar de Hunze instroomt in het Reitdiep vroeger Koningsdiep.

*Bron: http://www.dorpshistorie.nl/Fivelgo_Werl.html [03-04-2019].

Gehuwd met (?)**NN van RUINEN**, geboren circa 1117, -waarschijnlijk dochter van Otto van Ruinen.

2. **Ludolf van WIERUM (van COEVORDEN) (van Bierum)** (zie 58589248).
3. **Lambert van WIERUM van PEIZE**, geboren circa 1125, overleden na 1181, -Wordt in de Quedam Narracio vermeld ten tijde van de bisschop Godfried van Renen (1156-1178) met zijn zoons Rudolf en Menso. Verkreeg van zijn broer Herbert, bisschop van Utrecht het leengoed Peize en bouwde daar een borg.
OSU 486;na 9 maart 1176; Wordt als getuige vermeld in een oorkonde samen met zijn oudere broer Leffert van Groningen, schulte Johannes, Walter Radinc (Vollenhove) en Arnold Wilde.
Komt voor in een oorkonde van 1177/1178 samen met zijn oudere broer Leffert van Groningen.
Streed met zijn neven om de prefectuur van Groningen na het overlijden van Leffart van Groningen in 1177.
In een oorkonde van 1181 komt hij als eerste voor onder een aantal ministerialen van de bisschop van Utrecht met Rudolf van Groningen, Otto van Ruinen en Herman de Polle.
*Bron: http://www.dorpshistorie.nl/Fivelgo_Werl.html [03-04-2019].
Gehuwd met **NN Mensodr van NN**.

4. **Herbertus** (Hartbert/Herbert) **van WIERUM** (van Bierum), bisschop van Utrecht, -*Vermeld in Quedam Narracio pag.2 als Hartbert en afkomstig van Berum in Frisia. Bisschop van Utrecht 1139-1150. Daarvoor Domproost van Utrecht. De aanduiding "Berum in Frisia" wordt verschillend gelezen en er is geen eenduidigheid welke plaats hiermee bedoeld wordt. Een enkeling meent dat Bierum boven Delfzijl wordt bedoeld, maar anderen denken dat hier Wierum moet worden gelezen. Men denkt dan aan Wierum boven Dokkum vanwege de toevoeging Frisia. Maar Frisia omstreeks 1100 was het gehele gebied langs de kust tot aan de Weser. Ook het huidige Groningen behoorde daartoe. Mol en Noomen denken in hun artikel " DE STICHTING VAN DE AUGUSTIJNER KOORHERENABDIJ LUDINGAKERKE EN HAAR RELATIE MET ROLDUC" aan het gebied rond Sexbierum in Friesland en vinden in ieder geval Bierum in Groningen hoogst onwaarschijnlijk. Roemeling zegt in zijn artikel in de Nederlandsche Leeuw van okt/nov 1973 dat voor Berum niet moet worden gelezen Bierum, maar Wierum, gelegen vlak bij Groningen in een bocht van de Hunze. En dat is veel logischer. De terp Wierum bestaat nog steeds en was vroeger een heel strategisch punt, waar de oude Hunze instroomt in het Reitdiep, toen een open verbinding met de Noordzee. Wie Wierum bezat had de controle over de handel van en naar de stad Groningen. Omstreeks 1145 liet Herbert, bisschop van Utrecht, een burcht bouwen in Bunne, gelegen in de driehoek Norg-Peize-Eelde. Daarbij ook een kapel en een bierbrouwerij, het geheel omringd door een brede gracht. Na Herberts dood in 1150 kwam de burcht waarschijnlijk in bezit van zijn broer Ludolf, drost van Coevorden, vanwege de latere vermelding van een Ludolf van Bunne.*
 *Bron: http://www.dorpshistorie.nl/Fivelgo_Werl.html [03-04-2019].

GENERATIE 26

58589248 **Ludolf van WIERUM (van COEVORDEN)** (van Bierum), burggraaf van Coevorden (vanaf ±1143), geboren ±1105-1110, -*Herbertus van Bierum, bisschop van Utrecht, zette heer Rudolf van Coevorden, burggraaf van Coevorden en Maarschalk van Drenthe, af en installeerde zijn broer, Ludolf van Bierum, die na zijn benoeming Ludolf van Coevorden heette. -Was daarvoor zeer waarschijnlijk leenman van het landgoed Ansen, allodiaal bezit van de bisschop van Utrecht. Zijn zoon Folker trok zich in 1196 terug op zijn erfgoed Ansen. Omstreeks 1145 liet Herbert, bisschop van Utrecht, een burcht bouwen in Bunne, gelegen in de driehoek Norg-Peize-Eelde. Daarbij ook een kapel en een bierbrouwerij, het geheel omringd door een brede gracht. Na Herberts dood in 1150 kwam de burcht waarschijnlijk in bezit van zijn broer Ludolf, drost van Coevorden. Omstreeks 1280 is deze burcht een klooster geworden van een Duitse orde. Een Ludolf van Bunne werd de 5e Land-Kommandeur der Utrechtse Balije en wel van 1286 tot 1288.*
 *Bron: o.a. http://www.dorpshistorie.nl/Fivelgo_Werl.html [03-04-2019]. Zoon van [Rudolf van WERL van WIERUM](#) (zie 117178496) en [\(?\)Sigardis](#) (zie 117178497).
 Gehuwd circa 1135 met
 58589249 **(Johanna) van GOOR**, geboren circa 1120. Volgens http://www.dorpshistorie.nl/Fivelgo_Werl.html dochter van Willem II van Goor. Controleren. Dochter van [Willem II van GOOR](#) (zie 117178498).
 Gehuwd (1) circa 1135 met [Ludolf van WIERUM \(van COEVORDEN\) \(van Bierum\)](#) (zie 58589248).
 Gehuwd (2) circa 1155 met **Floris van VORENBORCH** (Van Vememburch), slotvoogd, drost van Drenthe, geboren circa 1125, overleden na 1195, -*werd bekleed met de slotvoogdij en het drostambt van Drenthe omdat de twee zoons van Ludolf van Coevorden minderjarig waren. -bisschop Boudewijn vernam klachten over de wandaden van Floris, die de kooplieden tol liet betalen op hun doortocht van Bentheim naar Groningen en Friesland. Floris liet zich niet waarschuwen en de*

bisschop verzamelde een leger van soldaten uit Groningen, Peize en de rest van Drenthe en versloeg Floris, die samen met zijn stiefzoon Volker gevangen werd gezet.

Uit het eerste huwelijk:

1. [Volker van COEVORDEN](#) (zie 29294624).
2. [van BIERUM \(van COEVORDEN\)](#).

GENERATIE 25

29294624 **Volker van COEVORDEN**, ridder, miles de Koverde(1212), geboren circa 1145, *-werd samen met zijn stiefvader door de bisschop gevangen gezet*

-bezit erfgoed te Ansen, alwaar daar gevestigd 1196

-gegoed te Spier en Echten

-1206: getuige van bisschop Dirk van der Aare, zoon van [Ludolf van WIERUM \(van COEVORDEN\) \(van Bierum\)](#) (zie 58589248) en [\(Johanna\) van GOOR](#) (zie 58589249).

Gehuwd circa 1191 met

29294625 **Ida LEWE**, geboren circa 1145, dochter van [Albert LEWE](#) (zie 58589250).

Uit dit huwelijk:

1. [van COEVORDEN/VAN ANSEN](#) (zie 14647312).

GENERATIE 24

14647312 **van COEVORDEN/VAN ANSEN**, geboren circa 1175, zoon van [Volker van COEVORDEN](#) (zie 29294624) en [Ida LEWE](#) (zie 29294625).

Kind:

1. [Rudolf II van COEVORDEN \(Van Ansen\)](#) (zie 7323656).

GENERATIE 23

7323656 **Rudolf II van COEVORDEN** (Van Ansen), ridder, burggraaf van Coevorden, schout van Drenthe, geboren 1192 te Coevorden, overleden op 25-07-1230 te Hardenberg, *-aanvoerder van de Drenten bij de Slag bij Ane, behaalde de overwinning op de bisschop van Utrecht, Otto van Lippe, die om het leven kwam. Zijn opvolger Wilbrand van Oldenburg zette Rudolf uit het schoutambt en ontnam hem de kastelen van Coevorden en Laar.*

-1229: kreeg door verraad Coevorden weer in handen.

-1230: besloot zich aan de bisschop te onderwerpen. De bisschop ging hierop in en vroeg Rudolf elkaar te ontmoeten in het kasteel van Hardenberg. Rudolf begaf zich samen met zijn vriend Hendrik van Gravesdorp (uit Veldhuizen in Bentheim) naar Hardenberg. Hier werd hij gevangen genomen, geradbraakt en vermoord op 25 juli 1230. Zijn lichaam werd op een spies tentoongesteld aan het volk.

Zoon van [van COEVORDEN/VAN ANSEN](#) (zie 14647312).

Gehuwd met

7323657 **Sophia**, geboren circa 1205.

Uit dit huwelijk:

1. **Volker van ECHTEN**, geboren circa 1230 te Ansen.
2. **Hildeburgis van ECHTEN**, geboren circa 1231.
3. **Sophia van ECHTEN**, geboren circa 1232 te Ansen.
4. [Heino Henrikus van ANSEN \(van COEVORDEN\)](#) (zie 3661828).

5. **Cijse**, geboren circa 1236 te Ansen.
6. **Bertolt van ANSEN** (zie 3661832).

GENERATIE 22

3661828 **Heino Henrikus van ANSEN (van COEVORDEN)**, geboren circa 1234 te Ansen, *-eigenaar van de hof te Scheerhorn te Emlicheim*, zoon van **Rudolf II van COEVORDEN (Van Ansen)** (zie 7323656) en **Sophia** (zie 7323657).

Kind:

1. **Cyse van ANSEN** (zie 1830914).

GENERATIE 21

1830914 **Cyse van ANSEN**, geboren circa 1260, zoon van **Heino Henrikus van ANSEN (van COEVORDEN)** (zie 3661828).

Kind:

1. **NN** (zie 915457).

GENERATIE 20

915456 **Coenraad van den GOERE/UTENGORE**, geboren circa 1290, *-bezat vele goederen in en om Steenwijk, zoals de Coenraetshof en de Coenraetsmaete. Of deze bezittingen zijn naam droegen of van een voorvader is niet bekend. Hij noemde zich naar het aan Steenwijk grenzende goed "De Goere" (lager gelegen gebied of moeras). Een oorkonde uit 1220 vermeld dat bisschop Henrick van Vianden de "Gore" schonk aan meester Arnold, hoofdpriester van de kerk te Steenwijk, om er een huis te bouwen. Hij is het waarschijnlijk die later de deken van Oldenzaal is.*

-Het leven van Coenraad stond in het teken van oorlog en partijtewisten. Steenwijk raakte in handen van de Friezen en in Drenthe kalfde de invloed van de bisschop af, waardoor degenen die hem steunden het land moesten verlaten, terwijl hun goederen verbeurd werden verklaard.

-06-09-1324: (oorkonde) vermeldt de namen van Drentse edelen die bisschop Jan van Diest zouden steunen tegen de Drenten. Het waren Henric van Norch, ridder, diens zonen Arend, Henric en Roelof, Roelof van Langelo, Menso van Echten, Gerrit Clencke en diens broer Jan, Otto van Norch, Volkier de zoon van vrouw Ermgard en diens broer Rutger, Coenraad van den Ghoere en diens broer Jan en Echbrecht van Echten, knapen. Zij zouden de bisschop en het Sticht van Utrecht trouw dienen en bijstaan. Ze zouden de oorlogsbuit met de bisschop delen en nooit een overeenkomst met de Drenthen aangaan buiten de bisschop om. De bisschop beloofde op zijn beurt hetzelfde met twee aanvullende getuigen: Henric van Eelde en Herman Polman. Vele jaren moesten de ondertekenaars buiten Drenthe blijven. Ze werden "de lieden van Norch" genoemd. Zij stonden aan de zijde van de bisschop en tegenover Reynalt van Coevorden.

*-10-10-1340: Bertold Klaas van Eelde, Bertold van Ansen, Otto Haerthinge van Haren, Otto Dusewold van Dilgt, Alf Mensinge en Coenraad van den Ghoere verklaren dat zij 1000 Mark vredegeld van de stad Groningen hebben ontvangen, vanwege de Friezen die hun vriend Upper Borch dood geslagen hadden. Zoon van **NN van den GOERE/UTENGORE** (zie 1830912).*

Gehuwd met

915457 **NN van ANSEN**, geboren circa 1300, dochter van **Cyse van ANSEN** (zie 1830914).

Uit dit huwelijk:

1. [Johannes \(Johan\) VOS van den GOER \(Vos van Steenwijk\)](#) (zie 457728).
2. **Egbert van den GHORE**, -bezat landgoederen te Steenwijk.
3. **Roelof van STEENWIJCK**, -bezat landgoederen te Steenwijk.

GENERATIE 19

457728 **Johannes (Johan) VOS van den GOER** (Vos van Steenwijk), geboren circa 1325, overleden 1397, -hij werd na de dispensatieacte van 02-04-1353 overal Johan de Vos van Steenwijk genoemd. Hij was de eerste met die naam, vanwege zijn rode haar werd hij "de Vos" genoemd. Hij treedt voor velen op als getuige in gedingen en werd door allen zeer hoog geacht.

-1369: hij kocht het goed Scheerhorn in de kerspel Emlicheim

-1383: in een lijst van leenmannen van het Sticht vindt met onder het hoofd: "Dit sijn de manne in Drenthe"

Jan de Vos van Steenwic hout den Hof to Dwinghelo, Batingergoet, ende Watermole mit haren toebejoren, Endelingher ende Smedinghergoet ende den vriën tienden to Lede ende to Dwinghelo, smal ende grof, mit sinen toebehoren.

Johan trad hier als leenman van zijn vrouw op.

-1408: boedelscheiding tussen de zoons van Johan te weten Coenraad en Reynolt en de kinderen van de overleden broer Bertolt.

De laatsten kregen toebedeeld de Coenraadshof te Steenwijk, met al zijn toebehoren, alle hofsteden binnen Steenwijk, die aan Johan en Hadwig toebehoorden en land aan de andere zijde van de A strekkende tot Eesveen genaamd de Coenraad's mate en de Coenraad's weide, verder nog de Hof te Ansen en een groot aantal goederen en pachten.

Als men bedenkt dat Johan's broers Roelof en Egbert ook landgoederen bezaten te Steenwijk, dan kan men concluderen dat het bezit van de familie daar ter plaatse zeer omvangrijk is geweest. Zoon van [Coenraad van den GOERE/UTENGORE](#) (zie 915456) en [NN van ANSEN](#) (zie 915457).

Gehuwd 1354, 02-04-1354: Paus Innocentius VI verleent via een beschikking dispensatie voor het huwelijk van "Johan van den Goer met Hadewig van Aushem", nicht in de vierde graad, dochter van Bertolt van Ansen. (De kannonieke vierde graad is naar huidige begrippen de achtste graad, dus kleinkinderen van volle neven). Echtgenote is

457729 **Hadewich van ANSEN**, geboren circa 1330, overleden 1406, dochter van [Bertolt van ANSEN](#) (zie 915458) en [Elsabe](#) (zie 915459).

Uit dit huwelijk:

1. [Reynolt de VOS van STEENWIJCK](#) (zie 228864).
2. **Bertolt**, geboren circa 1360 te Dwingeloo, overleden voor 1408.
Gehuwd met **NN HUYS**, -dv Arend Huys, heer van Ruinen.
3. **Coenraad** (de Vos van Steenwijk), geboren te Dwingeloo.
Gehuwd met **Agnes van BUCKHORST**.

GENERATIE 18

228864 **Reynolt de VOS van STEENWIJCK**, raadsman van Groningen, geboren circa 1360 te Dwingeloo, overleden 1448, -1393: hij aanvaardt Frederik van Blankenheim, bisschop van Utrecht als landheer (opvolger van Floris van Wevelichoven). Frederik maakt een einde aan de heerschappij van de Heren van Coeverden. Reynolt behoort tot de raadsliden van Groningen die de bisschop beloven de stad te bewaken tegen de vijanden van het Sticht en hem erkennen als de heer van Coevorden en Drenthe.

-1428: hij keert zich tegen de bisschop van Utrecht ten gunste van hertog Amoud van Egmont. Hij

werd opgenomen in de ridderschap van Veluwe.

-1436: hij zegelt met zijn zoon Hendrik verbond tussen de ridderschap en de steden Arnhem, Harderwijk, Wageningen, Hattem en Elburg.

-23-03-1436 Assen: Reynolt die Vos van Steenwijk en Henric en Arent die Vos van Steenwijk geven aan zijn dochter en hun nicht Mechtelt van Putten, non te Assen, ten behoeve van het klooster een rente van 1 Vlaamse groot uit de Upganck, die aan hen werd betaald in de hof te Ansen (Arch. Abdij Assen, inv. 34 reg. 45).

-24-07-1442 Assen: Reynolt de Vos van Steenwick en Alijt van Putten, echtelieden, verkopen aan de abdij van Assen al hun erfgoed en hun grove en smalle tienden in de buurschap van Schoonloo in het kerspel van Rolde voor een rente van 5 Groninger mudden rogge, die de abdij zal geven aan hun dochter Mechtelt van Steenwick, non te Assen, maar die na haar overlijden aan de abdij zal komen. Met verklaring van Reynolds zoon en dochter Henric de Vos van Steenwick en Hadewich Johan des basters wedue van Bijeren, dat zij dit goedkeuren en daarom Henric medezegelt (Arch. Abdij Assen, inv. 34 reg. 49). Zoon van [Johannes \(Johan\) VOS van den GOER \(Vos van Steenwijk\)](#) (zie 457728) en [Hadewich van ANSEN](#) (zie 457729).

Gehuwd met

228865 **Alyt van PUTTEN**, geboren circa 1365 te Putten, overleden 1450, -"Ook tussen Reinold de Vos van Steenwijk en Aleid van Putten sloeg een vonk over toen de eerstgenoemde als 'handelsagent' bij de machtige heer van Putten op bezoek kwam. Vaderlief zag echter niets in een 'koopman' als schoonzoon en roen Reinold en Aleid zonder boterbriefje toch 'de huwelijkse geneugten smaakten' werd Aleid door haar vader onterfd" (10 Eeuwen Drenthe, de Drenten en hun adel).

-12-04-1434: Volgens een verklaring van Wolter Stelling en Herman van der Vechte als leengetuigen, had Alyt van Putten deze datum aan bisschop Rodolph van Diepholt belening verzocht en had haar man Reynolt die Voss bij die gelegenheid hulde gedaan. In de verklaring staat echter niet, dat de bisschop Alyt had beleend (BC fol 38a. Dit is een strook papier, ingebonden bij BC fol 38, met daarop een afschrift van de door de leengetuigen opgemaakte en bezegelde akte. Tevens is hier bijgebonden een ongedateerd memorandum, waarin de Puttense leengoederen worden opgesomd. Deze zijn ook in de verklaring van Wolter Stelling en Herman van der Vechte vermeld. Beide stukken vermelden de meeste in 1450 genoemde goederen maar niet de nrs. 745, 1312, 1678, 1725 en 1726). Dochter van [Pelgrim van PUTTEN](#) (zie 457730) en [Katherina van ZINDEREN](#) (zie 457731).

Uit dit huwelijk:

1. [Henrick Reynolds](#) (zie 114432).
2. **Hadewich**, overleden na 1442, -1446: zij cedeert al haar rechten op Putten en Drempt.
3. **Mechtelt**, non te Assen, overleden na 1442.
4. **Herbrande**, overleden voor 1442?

GENERATIE 17

114432 **Henrick Reynolds de VOS van STEENWIJK**, richter, ritmeester van Harderwijk(1447), landdrost en burgemeester van Elburg(1464/1477), geboren circa 1395, overleden 1478, -1438: hij houdt enige burgers in Hattem in arrest

-1447: wordt ritmeester van Harderwijk

-02-08-1450: Henrick de Vos Reynoltssoen na de dood van zijn moeder Alyt van Putten, vrouw van Reynolt voornoemd (BC fol 86v).

-1468-1474: geschil met Elburg over de gruit en het gruitgeld, zoon van [Reynolt de VOS van STEENWIJK](#) (zie 228864) en [Alyt van PUTTEN](#) (zie 228865).

Gehuwd met

114433 **Margaretha** (Margariete) **van UTERWIJCK/VAN PUTTEN**, geboren 1412 te Kampen, overleden na 1481, dochter van [Herman van UTERWIJCK](#) (zie 228866) en [Berta van REES](#) (zie

228867).

Uit dit huwelijk:

1. [Johan Hendriks](#) (zie 57216).
2. **Herman.**
3. **Frans.**

GENERATIE 16

57216 **Johan Hendriks de VOS van STEENWIJK**, geboren circa 1430, overleden circa 1481, zoon van [Henrick Reinolds de VOS van STEENWIJK](#) (zie 114432) en [Margaretha \(Margariete\) van UTERWIJCK/VAN PUTTEN](#) (zie 114433).

Gehuwd circa 1450 met

57217 **Beerse van ECHTEN(?)**, geboren circa 1420 te Dwingeloo.

Uit dit huwelijk:

1. [Hendrik Johanss](#) (zie 28608).
2. **Agnes.**
3. **Roelof.**
4. **Reijnalt Johanss**, overleden na 1500.

GENERATIE 15

28608 **Hendrik Johanss de VOS van STEENWIJK**, geboren circa 1460, overleden na 1500, -04-05-1500 Assen: *Henrick van Munster heer te Runen, knape, Henrick de Vos van Steenwick Johanss, Johan van Voerst pastoor in Runen, Bernardus Assensis pastoor in Beijlen, Rodolphus ten Hoeue pastoor in Rolde en Johan Arentsoen priester vicaris in Runen verdelen - als dadingslieden tussen Reijnalt de Vos van Steenwick Johanss., de abdij te Dickeninge en de abdij te Assen - het genot van het Halerholt; waarbij aan de abdij te Assen wordt toegewezen het hout op een gedeelte tussen den Santacker en de Pothoff. Met bepaling dat ook na mogelijke rooiing van het hout steeds het genot van partijen op de omschreven wijze zal zijn verdeeld. Met medebezegeling door partijen (Arch. Abdij Assen, inv. 59 reg. 116).* Zoon van [Johan Hendriks de VOS van STEENWIJK](#) (zie 57216) en [Beerse van ECHTEN\(?\)](#) (zie 57217).

Gehuwd circa 1490 met

28609 **Guers KRUSE** (Everharda), geboren circa 1460.

Uit dit huwelijk:

1. [Johan de VOS](#) (zie 14304).
2. Heer van Ansen **Coenraad**, drost van Drenthe(1536-1538), ette in Dieverdingspil(1534-1551), overleden na 1534.
Gehuwd met **Johanna van ISSELMUDEN.**

GENERATIE 14

14304 **Johan de VOS**, geboren circa 1500, zoon van [Hendrik Johanss de VOS van STEENWIJK](#) (zie 28608) en [Guers KRUSE \(Everharda\)](#) (zie 28609).

Kinderen:

1. [Herman Johans \(Hummelinck\)](#) (zie 7152).

2. **Hendrick Johansz**, "gewezen paepe" en koopman, overleden voor 1620 te Amsterdam, -1610-1620: *boedelscheiding*([zie home.planet.nl/~hummel/boedelscheiding.html](http://zie.home.planet.nl/~hummel/boedelscheiding.html))(*deze akte is nog niet opgespoord!*):
Goederen - huizen en landerijen - gelegen in Dwingelo, Wapserveen, Uffelte, Weststellingwerf en Amsterdam
Erfgenamen zijn zijn reeds overleden broers en zussen en hun kinderen resp. kleinkinderen.
3. **Jacob Johansz**, overleden voor 1620.
4. **Mette Johansdr**, overleden voor 1620, x *NN Van Ruyen*.
5. **Catharina Johansdr**, overleden voor 1620, x *NN Buys*.
6. **Roeleff Johans**.

GENERATIE 13

7152 **Herman Johans de VOS** (Hummelinck), overleden voor 1620, -*Herman Johans de Vos "gezeit Hummelinck"*, zoon van [Johan de VOS](#) (zie 14304).

Gehuwd met

7153 **telg HUMMELINCK**, geboren circa 1533.

Uit dit huwelijk:

1. [Jacob Harms HUMMELEN \(de Vos gezegd Hummelinck\)](#) (zie 3576).
2. **Johannes Hermansz**, pastor te Noordwolde, overleden ná 1610.
3. **Egbert Hermansz** (Hummelinck), overleden voor 1620, "*gezegd Hummelinck*".
4. **Frederik Hermansz HUMMELINCK**, mr. chiurgyn te Wolvega, overleden ná 1610.
5. **Catharina Hermansdr**.
Gehuwd met **Meyne HENDRICKSZ**.
6. **Rudolpha Hermansdr**.
Gehuwd met Mr. **Wybrandt JANSZ**.
7. **Marchien Hermansdr**.

GENERATIE 12

3576 **Jacob Harms HUMMELEN** (de Vos gezegd Hummelinck), geboren circa 1580 te Uffelte, zoon van [Herman Johans de VOS \(Hummelinck\)](#) (zie 7152) en [telg HUMMELINCK](#) (zie 7153).

Kinderen:

1. [Harmen Jacobsz](#) (zie 1788).
2. **Jan Jacobsz**, pander, x(*Hoogersmilde*) *Jannechijn*.

GENERATIE 11

1788 **Harmen Jacobsz HUMMELEN**, geboren 1628/1629 te Uffelte, overleden in/na 1699 te Hoogersmilde, -1671: 42 jaar

-11-11-1684 *Etstoel. Deel/folio/datum 26/288/11-11-1684*

Verzoeker: mombers over de kinderen van Harmen Jacobs te Uffelte

Onderwerp: toestemming verkoop goederen

-03-06-1698: *hij ondertekende het gerechtsstuk van Cornelis Verlet tegen de inwoners van Hoogersmilde. Dit bestond uit de levering van een praam turf per jaar en de betaling van twee stuivers per vertrekkende praam (AAP 493)*

-1699: Harmen Humlen te Smilde moest een hoeveelheid turf betalen aan Cornelis Verlet (AAP 495), zoon van [Jacob Harms HUMMELEN \(de Vos gezegd Hummelinck\)](#) (zie 3576).

Kinderen:

1. **Jacob** (Hummeltijen), chirurgijn en barbier te Hoogersmilde, geboren circa 1650 te Diever, overleden na 1716, x(vr 1676) *Anneyen*
-13-06-1724 Etstoel. Deel/folio/datum 42/31v/13-6-1724
Eiser: Jurrien Sickmeijer namens zijn vrouw Aeltien Hummelen te Enkhuizen als dochter van Jacob Hummelen en Dijenisia Wijland te Diever
Verweerder: Claes Hummelen en Harmannus Hummelen
Onderwerp: stokstraffing
Inhoud: betreft een overdracht d.d. 12-4-1720 van Jacobus Hummelen en zijn vrouw aan hun zoon mr. Andries Hummelen.
Andere namen: advocaat Kiers
-25-06-1726 Etstoel. Deel/folio/datum 42/215v/25-6-1726
Eiser: Jurrien Sickmeier te Enkhuizen namens zijn vrouw
Verweerder: Claas Hummelen en Harmannus Hummelen
Onderwerp: stokstraffing
Inhoud: betreft een overdracht door mr. Jacob Hummelen en zijn vrouw aan hun zoon mr. Andries Hummelen d.d. 12-4-1720. Eiser wil vergoeding van de onkosten van het proces.
Andere namen:
Bijzonderheden: commissie: Rudolph Otto van den Clooster tot Rhebruggen, rentmeester F. Lunsingh, landschrijver Hendrik Jan Ellents.
Gehuwd met **Dijenisia** (Nijse) van **WIJLAND**.
2. **Albert**, geboren 1660/1661 te Hoogersmilde.
Gehuwd circa 1690 met **Albertyn HARMS**.
3. **Jochem Harms** (zie 894).
4. **Jan Harms** (Hummelink), geboren voor 1667 te Hoogersmilde, overleden na 1719 te Zevenhuizen(Gr.), -07-06-1696 *Wijnjeterp, Duurswoude en Bakkeveen: Jan Harmens Hummelen ingekomen van Diever.*
Gehuwd (1) circa 1686 met **Lammechyn**, overleden 1701-1708 te Bakkeveen.
Gehuwd (2) ??-02-1708 te Wijnjeterp met **Barteltien HEBKES**.

GENERATIE 10

894 **Jochem Harms HUMMELEN**, geboren 1665/1666 te Hoogersmilde, overleden na 1753 te Hoogersmilde, -03-06-1698: *hij tekende de Verlet overeenkomst(AAP 493)*
-1748 *Hoogersmilde: Jochem Hummelen betaelt 1/4. Wijchertjen Luijckas bij het 2de gecompareert in plaats van gemelte Jochem Hummelen wegens desselfs hooge jaeren en betaelt 1/4. Deselve bij het 3de heeft voldaan voor 2/4 (Liberale gifte). [Wijchertjen Luijckas zal zijn dienstbode zijn geweest],*
zoon van [Harmen Jacobsz HUMMELEN](#) (zie 1788).

Gehuwd circa 1698 met

895 **Aeltijn JACOBS**, geboren te Eemster, gedoopt (NH) op 23-03-1679 te Diever, dochter van [Jacob ARENTS](#) (zie 1790) en [Hillechijen HARMS](#) (zie 1791).

Uit dit huwelijk:

1. **Harm**, gedoopt (NH) op 22-09-1699 te Diever.
2. **Jacob**, gedoopt (NH) op 18-12-1700 te Diever.
3. **Jantijn JOCHEMS**, geboren te Smilde, gedoopt (NH) op 25-04-1702 te Diever, overleden na 1743.
Gehuwd voor 1740 met **Jan ROELOFS**, overleden na 1743.

4. **Mettijn JOCHEMS**, geboren te Smilde, gedoopt (NH) op 09-12-1703 te Diever, overleden na 1741.
Gehuwd circa 1737 met **Reijnder Geerts CLOCK**, geboren op 30-06-1698 te Smilde, overleden circa 1795 te Smilde, *x(1)(±1727) Geesjen Teunis*
-1742 Hoogersmilde: *Reijnder Cluck voor f1,- vermeld in het haardstedenregister*
-1764 Hoogersmilde: *Reijnder Clock voor f1,- vermeld in het haardstedenregister*, zoon van [Geert Hendriks CLOCK \(Clúck\)](#) (zie 256) en [Geertijn JANS](#) (zie 257). {Hij was ook ooit gehuwd met **Geessijn TEUNIS**.}
5. **Albertijen**, geboren te Smilde, gedoopt (NH) op 28-01-1705 te Diever, overleden na 1747.
Gehuwd voor 1747 met **Lammert KLASSEN**.
6. **Jan**, gedoopt (NH) op 09-09-1706 te Diever.
7. **Grietijen JOCHEMS**, geboren te Smilde, gedoopt (NH) op 10-11-1709 te Diever.
8. [Aafjen\(Afien\) JOGUMS](#) (zie 447).
9. **Hillechien JOCHEMS**, geboren te Smilde, gedoopt (NH) op 05-06-1713 te Diever, overleden na 1753, *x(Diever) Jan Hendriks Staggar*.
Gehuwd voor 1740 met **Jan Hindriks (de RODE)**, overleden na 1753.
10. **Annichijen JOCHEMS**, geboren te Smilde, gedoopt (NH) op 04-02-1718 te Diever, overleden na 1761.
Gehuwd met **Klaas Roelofs VOS**, overleden na 1761.

GENERATIE 9

446 **Egbert Hendriks BISSCHOP** (Hummelen), geboren op 06-03-1712 te Diever, overleden 1780 te Diever. *Prakken Nalatenschap: Egbert Hendriks Hummelen (30/40e penning d.d. 29-01-1788), -1754 Hoogersmilde: Egbert Bisschop voor f1,- vermeld in het haardstedenregister. In 1764 stond hier Geert Jochems vermeld.*

-1764 Hoogersmilde: *Egbert Bisschop voor f1,- vermeld in het haardstedenregister (op een andere plek dan in 1754)*, zoon van [Hendrik Egberts BISSCHOP](#) (zie 892) en [Lieve BARTELTS](#) (zie 893).
Gehuwd met

447 **Aafjen(Afien) JOGUMS**, geboren te Smilde, gedoopt (NH) op 26-07-1711 te Diever, dochter van [Jochem Harms HUMMELEN](#) (zie 894) en [Aeltijn JACOBS](#) (zie 895).

Uit dit huwelijk:

1. [Roelofjen \(Roelfien\) Egbers](#) (zie 223).
2. **Jacob**, arbeider(1814), geboren op 17-08-1740 te Smilde, gedoopt op 18-09-1740 te Diever.
Gedoopt als Hummelen, overleden op 12-08-1827 te Smilde op 86-jarige leeftijd.
Gehuwd met **Grietien Roelofs VOS**, overleden voor 1827.
3. **Aaltjen EGBERTS**, geboren op 06-12-1750 te Smilde.

GENERATIE 8

222 **Geert JOCHUMS**, geboren circa 1731 te Diever? Overleden 1774-1784? te Smilde. *Bij het huw. van zijn zoon Harm (1814) kon van zijn overlijden geen akte worden geproduceerd. Zijn zoon verklaart onder ede dat hij inderdaad is overleden.* -1764 Hoogersmilde: *Geert Jochems vermeld voor f1,- in het haardstedenregister*

-20-06-1772 Hoogersmilde: *Ik Geert Joogems op de Hoogersmilde voor mij zelfs en caveerend voor mijn huisvrouw Roelofijn Egbers bekenne opregt en deugdelijk schuldig te weesen aen Hendrik Hummelen en Janna Geertruit Fleddeerus beide op de SMilde een soma van drie hondert guld van twintig stuivers Braebans het stuk herkomstig van resteerende Huis haeren en verscheenen mijn*

penigen van boekweite neeme aen dese soma es jaere en alle jaeren te verrenten met drie vant hondert diergelijke guldens sullende de eerste rente verschijnen den 1 maej 1772 en soo contijnneeren tot de aflosse en betaeling toe welke aen weer zijden verblijft mids een vierdiel jaers voor de verschijen dag lantregtelijke opsegginge geschiede verbindende hier voor alle mijne en vrouwen hebbene of verkrijgende goederen en renuntieere expres het art. Lantregtens zeggende dat men sonder stokleggen geen rente kan vorderen. Des mijne verteikeninge Hoogersmilde den 20 juni 1772 (geregistreerd 13-05-1778 Smilde, schultegerecht p. 61).

-1774 Hoogersmilde: Geert Joogems vermeld voor f1,- in het haardstedenregister, zoon van [\(?\)Jochem Henkes\(Hindriks\) de GRUTTER\(GRITTER\)](#) (zie 444) en [\(?\)Geertijn JANS](#) (zie 445).

Gehuwd op 19-04-1756 te Smilde met de 17-jarige

223 **Roelofjen** (Roelfien) **Egbers BISSCHOP**, geboren op 18-08-1738 te Smilde, overleden op 02-05-1813 om 03:00 uur te Smilde op 74-jarige leeftijd, -1764 Hoogersmilde: Roelofjen Bisschop voor f1,- vermeld in het haardstedenregister, dochter van [Egbert Hendriks BISSCHOP \(Hummelen\)](#) (zie 446) en [Aafjen\(Afien\) JOGUMS](#) (zie 447).

Uit dit huwelijk:

1. **Egbert GEERTS**, geboren op 27-06-1756 te Smilde.
2. **Jogum GEERTS**, geboren op 30-10-1757 te Smilde, overleden vóór 1763.
3. **Harm Geerts WONDERLIJK**, arbeider(1814, 1823, 1850), geboren te De Smilde, gedoopt op 13-05-1759 te Dwingeloo, overleden op 08-09-1850 te Smilde op 91-jarige leeftijd.
Ondertrouwd (1) op 17-04-1796 te Kloosterveen, gehuwd op 37-jarige leeftijd op 15-05-1796 te Kloosterveen met **Roelofje Beerends DALING**, geboren te Assen(van), overleden 1808-1814.
Gehuwd (2) op 54-jarige leeftijd op 07-05-1814 te Smilde (getuige(n): Jakob Bisschop (73, arbeider, volle oom van de echtgenoot), Roelof Oosterhof (60, arbeider, schoonbroeder van de echtgenoot), Roelof Bloemberg (43, smidt) en Jakob Bloemberg (36, wever), volle neven van de echtgenote). *Beiden ondertekenen de akte. Huw. bijl. bekeken.* Echtgenote is **Hendrikje BLOEMBERG**, 44 jaar oud, arbeidersche(1814), arbeidster(1853), geboren op 14-06-1769 te Hoogeveen, gedoopt op 16-07-1769 te Hoogeveen, overleden op 04-04-1853 te Smilde op 83-jarige leeftijd, -*dv Jan Bloemberg & Rensjen Kortelingh.*
4. [Marchje GEERTS](#) (zie 111).
5. **Jogum GEERTS**, keuter(1784), huisknecht(1797), geboren op 31-07-1763 te Smilde, overleden na 1797, -*Als moeder stond "Geertien Egberts" vermeld.*
-1784 Hoogersmilde: Joogem Geerts, keuter, f1,- (haardstedenregister)
-1797 Hijkersmilde/Kloosterveen: Jochem Geerts, 32, huisknecht bij scholtes E. Sikkens (weerbare mannen).
6. **Roelof GEERTS**, geboren op 25-01-1767 te Smilde.
7. **Jan GEERTS**, geboren op 15-05-1769 te Smilde.
8. **Aafjen GEERTS**, geboren te Diever, gedoopt op 14-07-1771 te Diever. *Moeder Roelofje Ebels*, overleden op 14-02-1855 te Smilde op 83-jarige leeftijd.
Ondertrouwd op 21-04-1799 te Kloosterveen. *Met att. naar Assen*, gehuwd op 27-jarige leeftijd op 12-05-1799 te Assen met **Pieter Jochems de JONGE**, 30 jaar oud, schipper(1824), geboren op 06-12-1768 te Vledder, gedoopt op 11-12-1768 te Vledder, overleden op 24-01-1856 te Smilde op 87-jarige leeftijd, zoon van [Jochem Jelles de JONGE](#) (zie 214) en [Trientjen Pieters \(de JONGE\)](#) (zie 215).
9. **Hendrik GEERTS**, geboren op 12-12-1773 te Smilde.

GENERATIE 7

110 **Roelof Cornelis OOSTERHOF**, schoolmeester(1789-1792), dagloner, keuter(weerbare man in 1811), landbouwer(1813), arbeider(1814-1816), geboren op 01-09-1754 te Donkerbroek, overleden op 03-11-1836 te Hogersmilde, nr 50 op 82-jarige leeftijd, -1827 Norg: *Betreft: Akte van*

bekendheid/notoriteit

Genoemde personen: Jacob Duiker, woonplaats: Smilde; Roelof Fakken, woonplaats: Smilde; Margien Geerts, woonplaats: Smilde; Harm Duiker, woonplaats: Smilde; Hendrikje Jans Benten, woonplaats: Smilde; Roelofje Oosterhof, woonplaats: Smilde; Aaltje Jans, woonplaats: Smilde; Remmelt Jans Veldhuis, woonplaats: Smilde; Arend Egberts Mulder, woonplaats: Smilde; Jantje Hendriks, woonplaats: Smilde; Jannes Jannes Mulder, woonplaats: Smilde; Roelf Cornelis Oosterhof, woonplaats: Smilde

akte 21 ontbreekt, gaat van 20 naar 22 (NA notaris J. Tonckens, akte 21). Zoon van [Cornelis ROELOFS \(OOSTERHOF\)](#) (zie 220) en [Abeltje MEINES \(Jakobs\)](#) (zie 221).

Gehuwd op 32-jarige leeftijd op 13-05-1787 te Diever met de 26-jarige

111 **Marchje GEERTS**, geboren op 16-11-1760 te Smilde, overleden voor 1811 te Hogersmilde, dochter van [Geert JOCHUMS](#) (zie 222) en [Roelofjen \(Roelfien\) Egbers BISSCHOP](#) (zie 223).

Uit dit huwelijk:

1. **Abeltje (Aaltien) Roelofs**, dienstmaagd te Wittelte(1813), geboren op 07-10-1787 te Smilde, overleden op 03-05-1857 te Oldendiever op 69-jarige leeftijd.

Gehuwd op 25-jarige leeftijd op 18-05-1813 te Diever (getuige(n): Jan Huberts Winter(38, Oldendiever, neef van den bruidegom), Helprig Winters(28, broeder des bruidegoms), Hendrik Hummelen(36) en Roelof Jakobs(29), goede bekenden van de bruidegom en bruid, wonende te Smilde, allen landbouwers) met **Jan Berends WINTERS**, boerenknecht te Oldendiever(1813), geboren 1789/1790, overleden na 1857.

2. **Cornelis**, geboren op 07-10-1787 te Diever.

3. **Geert**, arbeider(1822), geboren op 10-05-1788 te Smilde, gedoopt op 20-09-1789 te Smilde, overleden op 25-10-1861 om 17.00 uur te Smilde op 73-jarige leeftijd, *-Getuige bij huwelijk Jan Gosem Emming & Roelofje Nijland(1848)*

Ondertrouwd (1) op 09-02-1811 te Smilde, gehuwd op 22-jarige leeftijd op 03-03-1811 te Smilde met **Grietien Jannes PUNT**, geboren 1786/1787 te Dalen, overleden op 26-04-1818 te Smilde, *-dv Jannes Pundt & Aaltien Gerrits.*

Gehuwd (2) op 34-jarige leeftijd op 19-07-1822 te Smilde (getuige(n): Otte Brugging(55, landbouwer, aangehuwd schoonbroeder van de bruidegom), Jakob Bisschop(82, zonder beroep, oudoom van de bruidegom), Jakob Vink(34, landbouwer, aangehuwd schoonbroeder van de echtgenote), Geert Scheper(23, arbeider, onverwant), allen te Smilde) met **Hendrikje JANS**, boerderijdoende(1822), geboren 1772/1773, overleden voor 1861, *-dv Jan Jans Klok & Grietien Meine; weduwe Aaldert Hendriks.*

4. **Roelofje Roelofs**, arbeidster(1827), geboren op 05-06-1791 te Smilde, *of 25-06*, overleden op 03-08-1833 te Hoogersmilde op 42-jarige leeftijd.

Ondertrouwd op 17-02-1827 te Smilde. *En 25-02*, gehuwd op 35-jarige leeftijd op 01-03-1827 te Smilde (getuige(n): Egbert Oosterhof(32, arbeider, broeder van de echtgenote), Berend Jakobs(51, arbeider, halve oom van de echtgenoot), Teunis Geerts Nijland(36, timmerman, aangehuwd broeder van de echtgenote) en Jan Schans(24, arbeider, aangehuwd broeder vna de echtgenote), allen te Smilde) met **Arent Egberts MULDER**, arbeider(1827), geboren 1792/1793 te Smilde.

5. **Jantien Cornelis**, geboren op 23-10-1792 te Diever, overleden op 30-12-1792 te Leeuwarden, 68 dagen oud. *Een kind van Roelof Cornelis bij Galilekerk.*

6. **Egbert**, arbeider(1816), geboren op 02-11-1794 te Smilde, overleden op 14-11-1861 te Smilde op 67-jarige leeftijd.

Gehuwd op 21-jarige leeftijd op 19-05-1816 te Smilde (getuige(n): Hendrik Hummelen(39, landbouwer), Engbert Jonkers(33, ontvanger der indirecte belastingen)) met **Vrouwgje Abrahams GRIT**, 19 jaar oud, dienstmeid(1816), geboren op 10-08-1796 te Dwingeloo, overleden op 14-09-1883 te Smilde op 87-jarige leeftijd, *-dv Abraham Jakobs, schoolonderwijzer, en Stijna Coops.*

7. [Meintien Roelofs](#) (zie 55).

8. **Jantien** (Jantje), geboren op 14-04-1800 te Smilde, overleden op 25-08-1848 te Hoogersmilde op 48-jarige leeftijd.

Gehuwd op 26-jarige leeftijd op 18-04-1826 te Smilde (getuige(n): Geert Klaasen(arbeider, 26, onverwant), Geert Oosterhof(36, volle broeder, arbeider), Egbert Oosterhof(32, arbeider, volle broeder), Smilde) met **Jan SCHANS**, 23 jaar oud, dienstknecht(1826), geboren te Smilde, gedoopt op 24-10-1802 te Diever, zoon van **Jan Jansen SCHANS**, arbeider, en **Annijge Jans LEULOFS**.

GENERATIE 6

54 **Teunis(Tonnis) GEERTS (NIJLAND)**, Timmerman, schutter(in dienst november 1830, naar artillerie 06-04-1831), geboren op 18-11-1790 te Westerbork, gedoopt op 21-11-1790 te Westerbork, overleden op 15-04-1846 te Smilde op 55-jarige leeftijd, *-HB: Teunis Geerts, voormaals in Fransche dienst (...) niet vroeger int dezelve in zijn gemeente is teruggekeerd, (...) liting der landmilitie in 1814 geheel was afgelopen. (...) wilde later als nog militie vervullen(?)*.

-Artillerie: zie archief Gouveneur toegang 63k, zoon van [Geert TEUNIS \(NIJLAND\)](#) (zie 40) en [Aaltien HARMS](#) (zie 41).

Gehuwd op 28-jarige leeftijd op 02-06-1819 te Smilde met de 22-jarige

55 **Meintien Roelofs OOSTERHOF**, Arbeidster, geboren op 10-07-1796 te Smilde/Diever, overleden op 27-03-1840 te Smilde op 43-jarige leeftijd, *-20-08-1840 Assen: memorie van successie. Cas. 24 opn. 440 (1), inv. 41*. Dochter van [Roelof Cornelis OOSTERHOF](#) (zie 110) en [Marchje GEERTS](#) (zie 111).

Uit dit huwelijk:

1. **Geert NIJLAND**, arbeider, geboren op 18-05-1820 te Smilde, overleden op 13-01-1879 te Nieuw-Amsterdam op 58-jarige leeftijd, *geh. 31-03-1848 Smilde Jantje Hoogeveen alias Hollander(06-11-1826/18-02-1893 Nieuw-Amsterdam)*. 5 kinderen.

Gehuwd op 27-jarige leeftijd op 31-03-1848 te Smilde met **Jantje HOOGVEEN** (Hollander), 21 jaar oud, arbeidster, geboren op 06-11-1826 te Smilde, overleden op 18-02-1893 te Nieuw-Amsterdam op 66-jarige leeftijd, *-dv Marchje Hoogeveen*.

2. **Roelof NIJLAND**, geboren op 12-05-1822 te Smilde, overleden op 03-09-1825 te Smilde op 3-jarige leeftijd.

3. **Aaltje NIJLAND**, geboren op 30-09-1824 te Smilde, *02-09-1826 volgens latere akte*, overleden op 19-05-1883 te Nieuw-Amsterdam op 58-jarige leeftijd, *later geh.(23-02-1855 Smilde) met Peter Witvoet(20-03-1819 Smilde/29-07-1876 Nieuw-Amsterdam)*. 4 kinderen.

Gehuwd op 22-jarige leeftijd op 03-09-1847 te Smilde, *voogd: Geert Nijland, toeziennd voogd: Geert Oosterhof* met **Jan Alberts EMMING**, 18 jaar oud, geboren op 28-01-1829 te Smilde, overleden op 12-03-1853 te Smilde op 24-jarige leeftijd, 2 kinderen, zoon van [Albert Jans EMMING](#) (zie 52) en [Aaltje JANS \(GOSEMS\) \(BOERS\)](#) (zie 53).

4. [Roelofje NIJLAND](#) (zie 27).

5. **Marchje NIJLAND**, geboren op 10-09-1830 te Smilde, overleden op 26-12-1850 te Smilde op 20-jarige leeftijd.

6. **Willemtje NIJLAND**, geboren op 21-03-1839 te Smilde, overleden op 20-12-1848 te Smilde op 9-jarige leeftijd.

GENERATIE 5

26 **Jan Gosem EMMING**, Arbeider, geboren op 16-10-1826 te Smilde (gezindte: Nederlands Hervormd), overleden op 28-11-1896 te Bovensmilde op 70-jarige leeftijd, *-niet opgeroepen tot dienst bij loting 1845. acte van onvermogen*. Zoon van [Albert Jans EMMING](#) (zie 52) en [Aaltje JANS](#)

[\(GOSEMS\) \(BOERS\)](#) (zie 53).

Gehuwd op 21-jarige leeftijd op 03-05-1848 te Smilde (getuige(n): Gosem Boers(volle oom)) met de 20-jarige

27 **Roelofje NIJLAND**, Arbeidster, geboren op 30-10-1827 te Smilde (gezindte: Nederlands Hervormd), overleden op 13-01-1894 te Bovensmilde, Wijk A op de van Lierewijk(?) op 66-jarige leeftijd, dochter van [Teunis\(Tonnis\) GEERTS \(NIJLAND\)](#) (zie 54) en [Meintien Roelofs OOSTERHOF](#) (zie 55).

Uit dit huwelijk:

1. **Frederik** (Freerk), geboren op 23-11-1848 te Smilde, overleden op 26-09-1931 te Veenoord op 82-jarige leeftijd, *geh. 04-05-1872 Smilde Cornelia Stoffers(1851 Zwartsluis/18-12-1936 Veenoord). 7 kinderen.*
2. [Meintje](#) (zie 13).
3. **Albert**, geboren op 02-06-1855 te Smilde, overleden op 21-07-1884 te Bovensmilde op 29-jarige leeftijd.
4. **Willemina Margina**, geboren op 07-08-1858 te Smilde, overleden op 07-10-1933 te Assen op 75-jarige leeftijd, *-geh. 27-07-1894 Norg Remmelt Jans(*Norg) -Op 3 augustus 1894 vertrokken naar Norg.*
5. **Alida**, geboren op 18-08-1862 te Smilde, overleden op 03-01-1867 te Smilde op 4-jarige leeftijd.
6. **Teunissiena**, geboren op 05-01-1866 te Smilde, overleden op 29-01-1917 te Smilde op 51-jarige leeftijd.
7. **Alida**, geboren op 23-04-1869 te Smilde, overleden op 22-02-1925 te Smilde op 55-jarige leeftijd.
8. **Geert**, geboren op 12-09-1872 te Smilde, overleden op 30-10-1872 te Bovensmilde, 48 dagen oud.

GENERATIE 4

12 **Jan Jacobs OLIJVE(OLIEVIE)**, Arbeider, geboren op 06-08-1844 te Smilde (gezindte: Hervormd), overleden op 14-05-1906 te Smilde op 61-jarige leeftijd, *-In 1863 vrijgesteld van dienst(eenige wettige zoon) voor de ligting van 1864.*

-1888: verkoop onroerend goed(Van Lier 229)

-10-06-1905: verblijvende in Steenfelderfeld bij Ihrhove (stempel op een kaart), zoon van [Jacob OLIJVE](#) (zie 24) en [Wijtske Gerrits HOGEEVEN](#) (zie 25).

Gehuwd (1) op 33-jarige leeftijd op 04-01-1878 te Smilde met [Meintje EMMING](#), 22 jaar oud (zie 13).

Gehuwd (2) op 41-jarige leeftijd op 28-02-1886 te Smilde, *of 20-02* met **Hendrikje Wijtzes HOGEEVEN**, 32 jaar oud, geboren op 26-03-1853 te Appelscha, overleden op 09-06-1941 te Smilde op 88-jarige leeftijd, dochter van **Wijtse Wiebes HOGEEVEN**, arbeider, en **Jentje Hendrikus TIGELAAR**. {Zij was eerder gehuwd op 23-jarige leeftijd op 08-03-1877 te Ooststellingwerf met **Iebele** (Ebele) **Louwes de KLEIN**, 26 jaar oud, geboren op 22-12-1850 te Appelscha, overleden op 25-11-1882 te Ooststellingwerf op 31-jarige leeftijd, *zv Louwe Durks de Klein (arbeider) en Aaltje Iebeles Bos.*}

Uit het eerste huwelijk:

1. [Jakob OLIJVE](#) (zie 6).
2. **Jan OLIJVE**, geboren op 07-08-1881 te Smilde, overleden op 12-10-1882 te Bovensmilde op 1-jarige leeftijd.

Uit het tweede huwelijk:

3. **Wietske OLIJVE**, geboren op 30-12-1886 te Bovensmilde, gedoopt ??-01-1887, overleden op 13-03-1956 te Assen op 69-jarige leeftijd.
Gehuwd op 26-jarige leeftijd op 30-05-1913 te Smilde met **Johannes POPKEN**, 24 jaar oud, stucadoor, geboren op 22-07-1888 te Veenhuizen, overleden 1973.

4. **Wiebe OLIJVE**, geboren op 02-06-1889 te Bovensmilde, overleden op 28-02-1960 te Smilde op 70-jarige leeftijd.
Gehuwd op 27-jarige leeftijd op 11-05-1917 te Smilde met **Roelfien KNORREN**, 23 jaar oud, geboren op 05-12-1893 te Hijkersmilde.
5. **Jentien OLIJVE**, geboren op 11-01-1894 te Bovensmilde, overleden op 02-05-1974 te Bovensmilde op 80-jarige leeftijd, begraven te Bovensmilde.
Gehuwd op 23-jarige leeftijd op 04-05-1917 te Smilde met **Albert DALING**, 26 jaar oud, arbeider, geboren op 25-09-1890 te Hijkersmilde, overleden op 19-08-1980 te Bovensmilde op 89-jarige leeftijd, begraven te Bovensmilde.
- 13 **Meintje EMMING**, geboren op 25-01-1855 te Smilde, overleden op 15-07-1883 te Bovensmilde op 28-jarige leeftijd, dochter van [Jan Gosem EMMING](#) (zie 26) en [Roelofje NIJLAND](#) (zie 27).
Uit dit huwelijk: 2 kinderen (zie onder [12](#)).

GENERATIE 3

- 6 **Jakob OLIJVE**, Bakker, geboren op 30-12-1878 te Smilde, overleden op 22-12-1953 te Nieuw Weerdinge op 74-jarige leeftijd, *-Nationale militie, 1 maart 1898 ingelijfd, op 1 augustus 1906 volbracht. akte van onvermogen.*
-Vertrokken van Smilde(oud O-175) naar Emmen(Nieuw-Weerdinge) 06-11-1905.
-Verhuisd van Nieuw-Weerdinge 206 naar Weedingerkanaal NZ 17 op 10-10-1938. Zoon van [Jan Jacobs OLIJVE\(OLIEVIE\)](#) (zie 12) en [Meintje EMMING](#) (zie 13).
Gehuwd op 28-jarige leeftijd op 02-05-1907 te Emmen met de 24-jarige
- 7 **Johanna van WIJK**, geboren op 24-04-1883 te Noordbarge. *Volgens haarzelf geboren op 23 april.*
Overleden op 12-02-1973 te Nieuw Weerdinge op 89-jarige leeftijd, dochter van [Hendrik van WIJK](#) (zie 14) en [Wilhelmina Carolina van der HEIJDEN](#) (zie 15).
Uit dit huwelijk:
1. **Meintje Wilhelmina Henderika**, onderwijzeres van de Chr. Nat. School te Nieuw-Weerdinge, geboren op 26-01-1908 te Nieuw-Weerdinge, overleden op 14-07-1999 te Emmen op 91-jarige leeftijd. *Holdert, begraven op 19-07-1999 te Nieuw-Weerdinge. Draagster van de eremedaille in goud in de Orde van Oranje Nassau.*
 2. **Hendrik**, Bakker, geboren op 01-03-1910 te Nieuw-Weerdinge, overleden op 24-06-1980 te Assen op 70-jarige leeftijd.
Gehuwd op 22-jarige leeftijd op 19-05-1932 te Emmen (getuige(n): Bernardus van Wijk (zijn oom, 60) en Gerrit Jan Naber (zijn neef, 34, smid), beiden wonende te Emmen) met **Trijntje TJEERDSMA**, 20 jaar oud, geboren op 02-11-1911 te Odoorn, overleden op 28-01-1991 te Assen op 79-jarige leeftijd, *-dochter van Johannes Tjeerdsma, vervener, en Willemke Bosklopper wonende te Emmen (1932).*
 3. **Wilhelmina Carolina**, geboren op 22-08-1913 te Nieuw-Weerdinge, overleden op 30-08-1913 te Nieuw-Weerdinge, 8 dagen oud.
 4. **Jan**, schoolmeester, hoofd van de Chr. Nat. School "De Wegwijzer" te Maasdijk, geboren op 24-11-1914 te Nieuw-Weerdinge, overleden op 18-05-1974 te Maasdijk op 59-jarige leeftijd.
Gehuwd op 25-jarige leeftijd op 16-12-1939 te Den Haag met **Elisabeth (Lies) KRANS**, 23 jaar oud, geboren op 07-12-1916, overleden op 05-07-1994 te Maasdijk op 77-jarige leeftijd.
 5. **Wilhelm Carel**, Bakker, geboren op 18-02-1916 te Nieuw-Weerdinge, overleden op 25-09-1977 te Nieuw-Weerdinge op 61-jarige leeftijd, begraven op 29-09-1977 te Nieuw-Weerdinge.
Gehuwd op 30-jarige leeftijd op 23-05-1946 met **Grietje (Griet) TIMMER**, 29 jaar oud, geboren op 13-05-1917 te Emmen, overleden op 21-03-2006 te Emmen op 88-jarige leeftijd, begraven op 25-03-2006 te Nieuw-Weerdinge.

6. **Wiebe**, ambtenaar, geboren op 16-06-1920 te Nieuw-Weerdinge, overleden op 12-02-2003 te Emmen op 82-jarige leeftijd, begraven op 17-02-2003 te Emmen.
Gehuwd op 28-jarige leeftijd op 28-12-1948 te Meppel met **Kunje** (Kunny) **DATEMA**, 27 jaar oud, geboren op 22-02-1921 te Nieuwlande, overleden op 20-02-2010 te Emmen op 88-jarige leeftijd, begraven op 25-02-2010, *-Draagster van het Verzetshedenkingskruis.*
7. [Dirkelina Hillegonda Margina \(Lien\)](#) (zie 3).

GENERATIE 2

- 3 **Dirkelina Hillegonda Margina** (Lien) **OLIJVE**, geboren op 30-06-1925 te Nieuw-Weerdinge (gezindte: Gereformeerd), overleden op 10-02-2017 te Emmen op 91-jarige leeftijd, begraven op 16-02-2017 te Emmen, *-won. tot 2005 Weerdingerstraat 243 Emmen*, dochter van [Jakob OLIJVE](#) (zie 6) en [Johanna van WIJK](#) (zie 7).

Uit dit huwelijk:

Privé
(zie 1)

GENERATIE 1

Privé